

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Ill. af danske Kunstnere ; Red. af C. J.
Maglekilde Petersen.

Titel | Title:

Muntre Historier : humoristiske Fortællinger af
danske Forfattere

Bindbetegnelse | Volume Statement:

1916; Vol. 8

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Hagerup, 1909-1916

Fysiske størrelse | Physical extent:

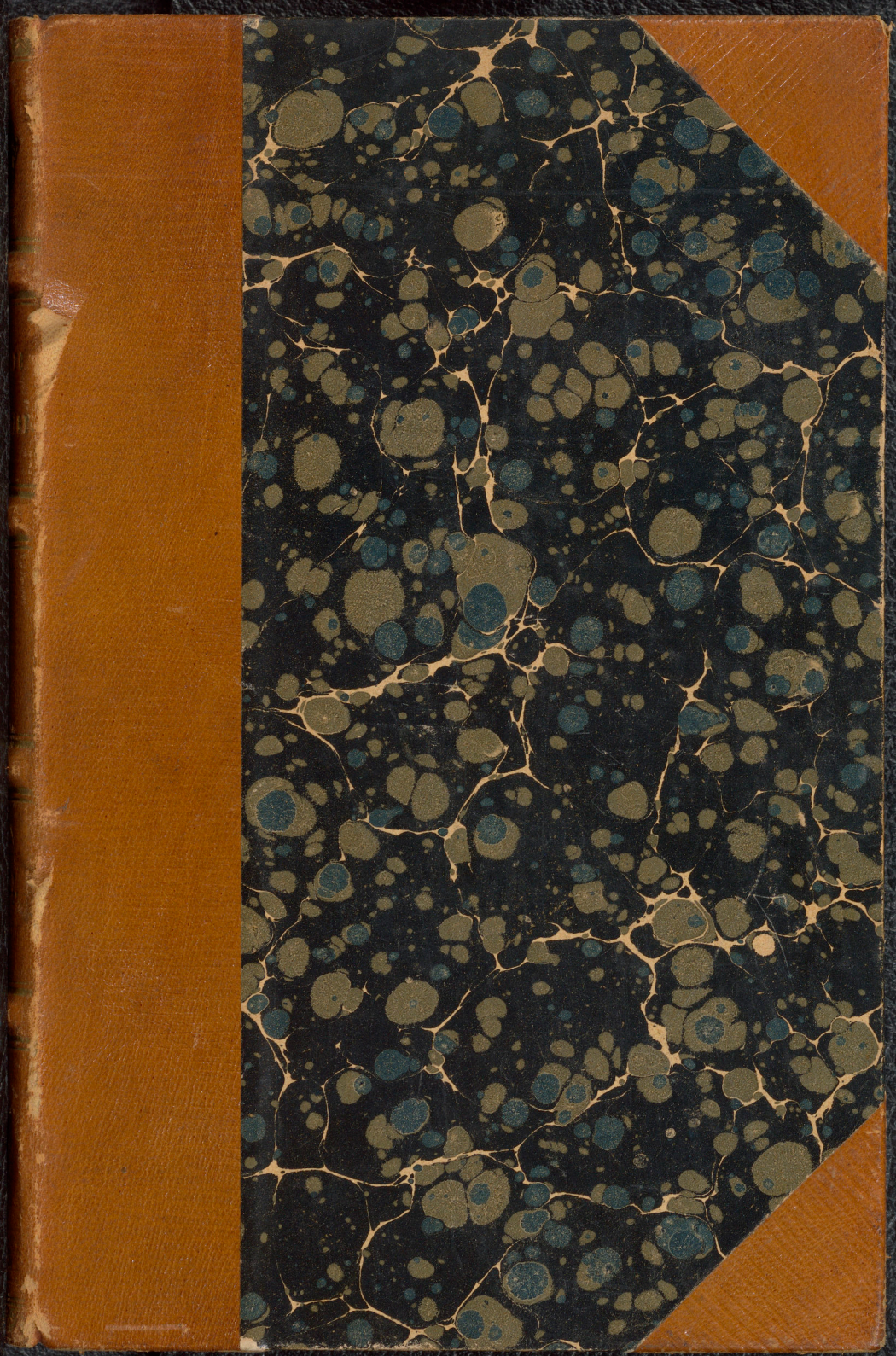
8 bd. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

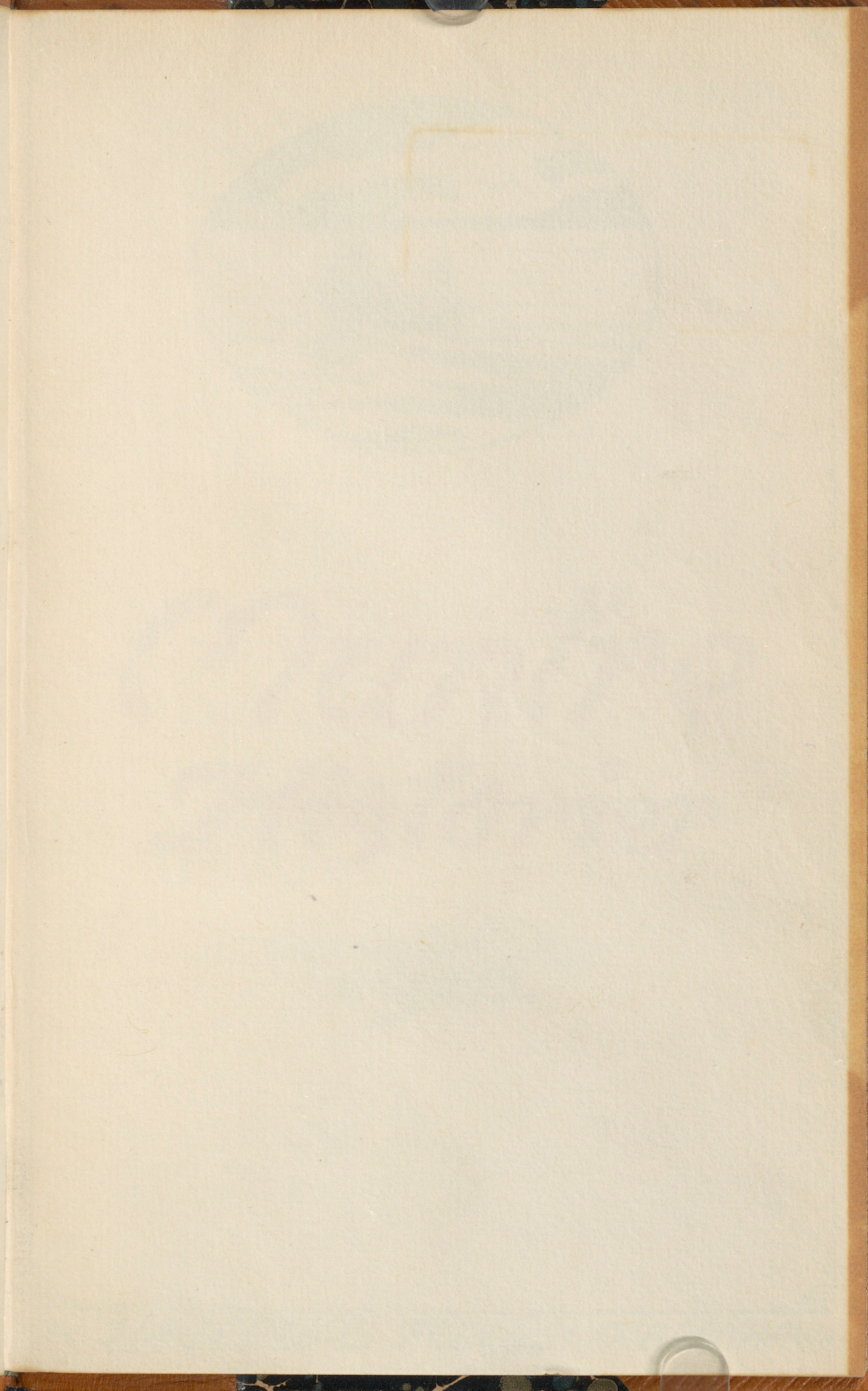
57,-58

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

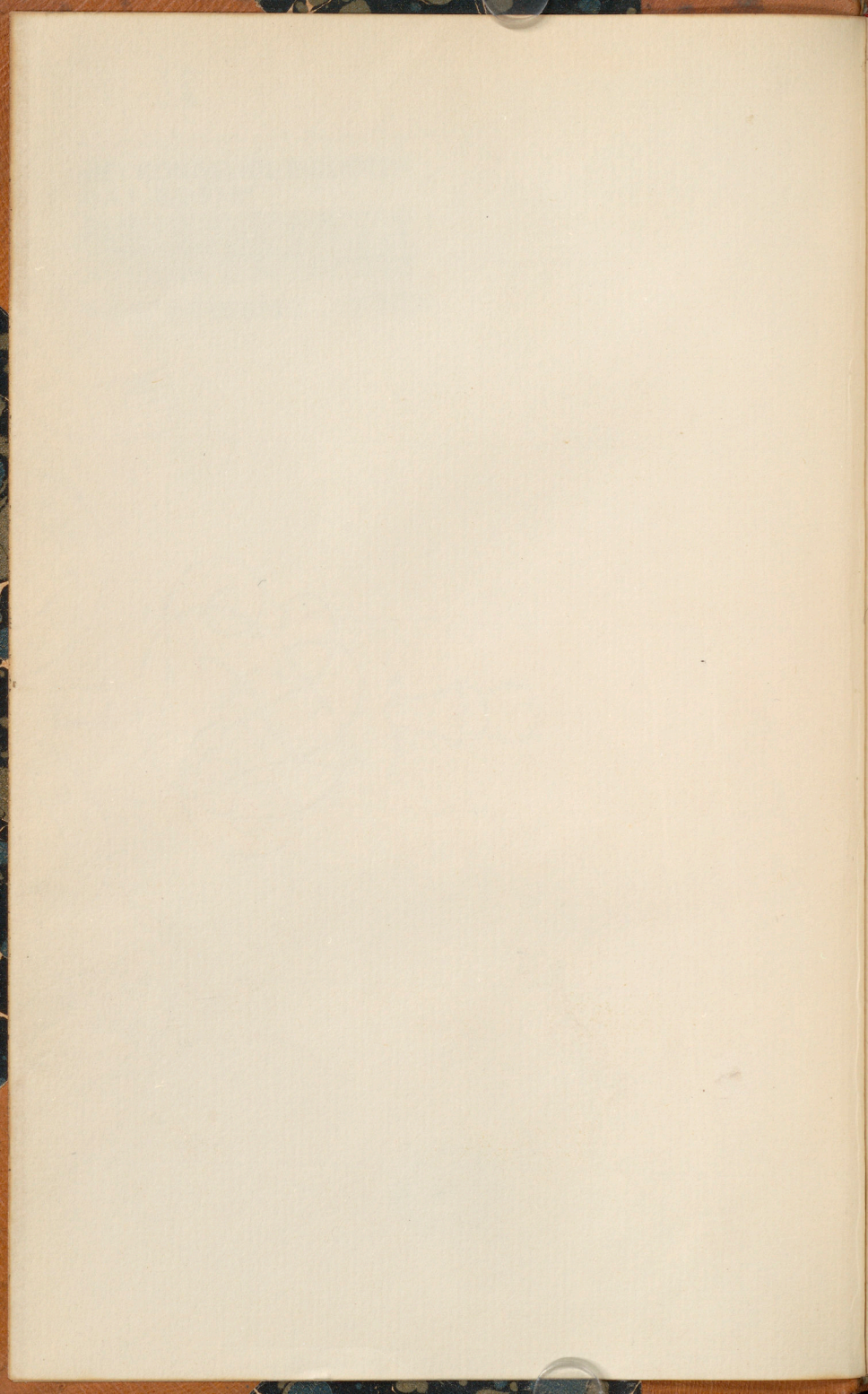

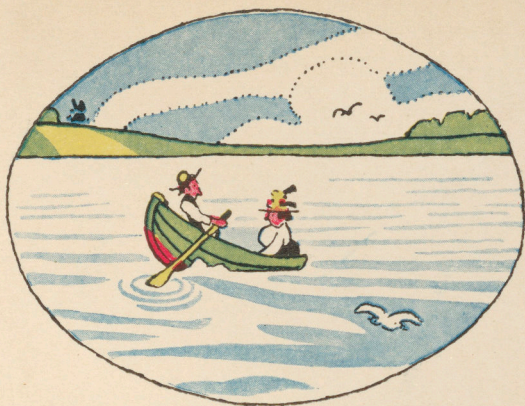
1 1 57 0 8 01815 X +RCK

Muntre Historier

Ottende Samling.
1916.

1917. 1856

•B•

H. HAGERUP'S FORLAG • KØBENHAVN.

TRIEBS BUCHDRUCKEREI
& LIND & BUCHH. FRIEDRICH
• • KÖLN • •

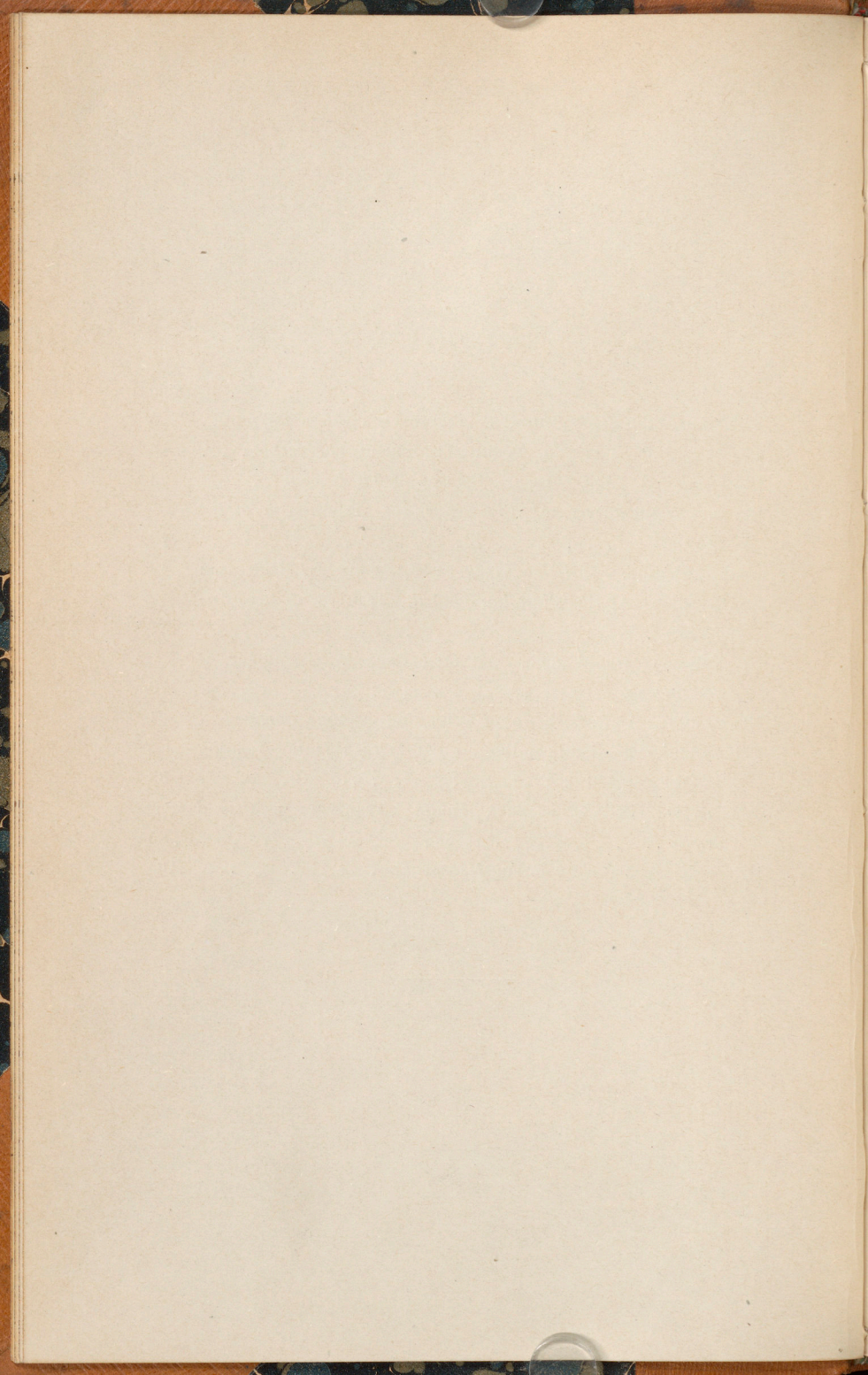
INDHOLD.

	Side
Klapfinale. Af <i>Ellen Reumert</i> . Tegninger af <i>Aage Borresø</i> ...	5
De rene Linjer. Af <i>Ola Bøgh</i> . Tegning af <i>Th. Iversen</i>	18
Hollydoy. Af <i>Adolf Jensen</i> . Tegning af <i>Th. Iversen</i>	33
Det forfærdelige Dyr. Af <i>Clara Koefoed</i> . Tegning af <i>Alfred Schmidt</i>	42
En Forveksling. Af <i>Helge Linck</i> . Tegning af <i>Axel Andreasen</i>	49
En Krigslist. Af <i>Christian Lundgaard</i> . Tegning af <i>Axel Andreasen</i>	57
Hr. Kallesens Hjemkomst. Af <i>Carl Røgind</i> . Tegninger af <i>Forfatteren</i>	70
Min Slange. Af <i>P. Falk Rønne</i> . Tegning af <i>Aage Borresø</i> . .	81
Det vidunderlige Rembrandtsfund Af <i>Peter Vejrup</i> Tegning af <i>Carl Røgind</i>	88
Tordennejr. Frit efter <i>Mark Twain</i> . Tegninger af <i>Osvald Jensen</i>	95
Den gode Hensigt. Af <i>T. Vogel-Jørgensen</i>	105

Klapfinale.

Af Ellen Reumert.

Tegninger af Aage Borresø.

Det var lille Juleaften.

De Forlovede havde været oppe at skændes. Det skete af og til.

Røde i Kammen sad de i hver sin Ende af Stuen og læste i hver sin Avis. Det vil sige, de lod som de læste. Blodet bruste og sydede endnu for stærkt efter den lille Uenighed til de kunde samle Tankerne.

Der var faldet strenge Ord som »Filister«, »Tyran«, »Idiot«, — — en stiv Time havde Uenigheden været, — nu var de matte og tavse.

Det var deres Yndlingsemne »Børneopdragelse«, der havde været paa Tapetet, — et Emne, de begge ansaa det for Pligt at faa gennemdebatteret før Brylluppet, for at de dog kunde være nogenlunde enige i Livets alvorligste Spørgsmaal.

Det lod ikke til, dette skulde lykkes, ti efter hver Debat blev Uenigheden større og Kløften mellem dem dybere.

De Forlovede var to meget forskellige Mennesker — baade i Opdragelse og Naturel.

Gerda Blom havde hele sit Liv faaet Lov til alt, hvad hun helst vilde og havde i Grunden mest opdraget sig selv. Arbejde havde hun aldrig besværet sig videre med. Skolen havde hun kun ydet den mindst mulige Interesse, og da hun slap dens Aag, var hun

lykkelig og anvendte udelukkende Tiden til at more sig. Baller, Koncerter og Teateraftener afløste hinanden saa længe Sæsonen varede, og naar Sommeren kom, rejste Frøken Gerda til et Badested med en eller anden Veninde — for at rekreere sig efter Vinterens Anstrengelser.

Erik Fürst, der nylig var bleven Sagfører, havde hele sit Liv haft Pligtens og Diciplinens Pisk over sit Hoved og med den mindst mulige Hjælp arbejdede sig frem til sin Stilling. Han var fra et fattigt Hjem, Gerda fra et rigt.

Hans Energi var urokkelig, hans Flid stor, Gerda holdt mest af at vegetere og hun var forkælet og forvænt.

Som ganske lille havde hun mistet begge sine Forældre og kom i Huset hos sin Farbror, der var Læge, ugift og gammel. Som rimeligt var blev hun Midtpunktet i Dr. Bloms Liv.

Han elskede og beundrede det søde lille, viltre Pigebarn, der voksede op i hans Hus og som var betroet til hans Omsorg og Kærlighed. Han kunde godt se Gerdas Fejl, men nænnede ikke at bedrøve hende med for mange Irettesættelser, og hun bragte saa meget Solskin og Ungdom ind i den gamle Mands Tilværelse, at han tilgav hende Resten!

Gerda regerede baade ham og hele Huset, Husbestyrerinden og Pigen havde forlængst overgivet sig. Gerda var vant til, hendes Mening gik igennem, og hun taalte daarligt Modsigelser.

Da Gerda en skønne Dag ganske uventet kom hjem med Sagfører Fürst og præsenterede ham som sin Forlovede, havde Dr. Blom trykket den unge Mands Haand meget hjerteligt og sagt: »De faar Deres Hyre med den søde, stædige lille Rad!«

Disse Ord havde i den senere Tid lydt jævnligen for Erik Fürst's Øren.

De to Unge havde ved et af Skæbnens lunefulde

Spil fundet hinanden i en Klapfinale til en stor Fest.

Hun havde set saa bedaarende sød ud i hvid Bal-kjole med Rosenguirlander over Skuldrene, og det havde klædt hende saa vidunderligt at stampe tre Gange i Gulvet med sin lille Fod og klappe tre Gange i Hænderne, mens hun vendte sit glade, smilende Ansigt op imod Først.

Han følte sig øjeblikkelig besejret og søgte straks hen til hende, da Dansen var forbi. Han fandt hende morsom at tale med, blev mere og mere forelsket, dansede Resten af Aftenen udelukkende med hende, og da de skiltes aftalte de næste Dag at mødes til Eftermid-dagste paa Paladshotellet, hvor Grunden til saa mange Forlovelser bliver lagt, mens den ene Flødeskumskage efter den anden forsvinder bag den Tilbedtes Læber.

Der begyndte nu en dejlig Tid for dem begge, — hemmelige Møder, vidunderlige Ture, Forelskelse! Og i Forelskelsens første Morgenrøde fandt han, det var pikant og fornøjeligt, hun i de fleste alvorlige Livs-spørgsmaal mente det stik modsatte af hvad han mente, — det klædte hende saa henrivende at forfægte sine ravgale Teorier, — og Herregud, — dem kunde han vel snart faa pillet ud af hende, hvis han endelig vilde! Hun elskede ham jo, — og hvilken Magt giver dette ikke!

Men Erik Først forregnede sig.

Den lille, søde Gerda mente, hvad hun mente og vilde, hvad hun vilde, — ingen Djævel kunde rokke hende, ti hvad hun engang havde faaet ind i Hjernen, det sad som spigret fast med tre Tommers Søm.

Men nu skulde hendes Tilværelse pludselig om-lægges og hendes Meninger ændres, — dette var noget ganske nyt!

Den unge alvorlige, dygtige Sagfører Erik Først, som hun havde givet sin Haand og sit Hjerte, — lod til at ville tage sig af hendes Opdragelse! Han ønskede

endogsaa, hun skulde lære Husvæsen, — bestille noget! Han var det første Menneske, der havde forlangt, Gerda skulde rette sig efter ham og omdanne sine Meninger efter hans, — og selv om hun glimtvis i sit stille Sind maatte indrømme, han havde Ret, — kunde hans Forsøg paa at rokke ved hendes Meninger og Livsførelse næsten bringe hende til Raseri.

Hun var som et forkælet Barn, der aldrig har mødt Modstand, men som elsket og beundret er baa-ret gennem Livet paa bløde Arme.

Nu skulde hun omkalfatres, nu skulde hun være Ekko, — — men selv om hun elskede Erik Først, vilde hun ikke bringes til at se alt med hans Øjne, — — hvad blev der saa tilbage af hende!

Herregud, hvorfor kunde hun ikke faa Lov til at være som hun var! Hvis hun ikke var god nok, — kunde han jo lade hende gaa!

Ganske vist forklarede Erik Først hende Gang efter Gang, det umuligt kunde gaa ud over hendes Personlighed, hvis hun lærte at udnytte sin Tid lidt, eller kom til at mene, hvad fornuftige Mennesker plejer at mene om de aller almindeligste Spørgsmaal, — men hun vilde eller kunde ikke forstaa hans Argumenter — og blev ved sit!

Og nu nærmede Julen sig med raske Skridt. Fredens store Fest. Nu var det Lille-Juleaften, — og de Forlovede havde været uenige som aldrig før, — Brudet var stærkere end ellers. Tausheden føltes som et Hav af Bitterhed, — som en truende Stilhed før den næste Storm.

Gamle Dr. Blom kom inde fra sit Kontor.

Han kastede et polisk Blik paa de to avislæsende unge Mennesker, — Stormen, der nys havde raset, — var ikke gaaet lydløst af.

»At I gider!« sagde Doktoren med et Suk og lod sig glide ned i den store Lænestol. »Og nu er det Jul!« føjede han til.

Erik Fürst svarede ikke, han lagde kun Avisen langsomt sammen med sine smukke, hvide Hænder.

»Ja, — Jul!« Gerda for op fra Sofaen midt ud paa Gulvet. Hendes smaa Nakkekrokker struttede som de var fulde af Elektricitet, og Blodet brændte i Kinderne.

»Jeg kan slet ikke taale at tænke paa, det er Jul, — for jeg har aldrig glædet mig til Juleaften som i Aar, — aldrig! Men nu har Erik ødelagt al min Glæde, hele mit gode Humør! Ingentig kan jeg faa Lov til at beholde i Fred, — ingenting, — ikke engang min Juleglæde!«

»Naar jeg gør Dig saa megen Fortræd, er det jo bedst, jeg gaar,« sagde Fürst og rejste sig.

»Ja vær's god, — gaa Du bare, — jeg er ligeglad! Du piner og plager mig med alle Dine Teorier!« Gerdas Øjne skød Lyn.

»Hvad er det saa, I har været oppe at skændes om i Dag?« spurgte Dr. Blom.

»Børnene« svarede Først tørt.

»Børnene?« lo Dr. Holm og saa hen paa Gerda.

»Ja, — vi kan ikke blive enige om Opdragelsen,« hulkede hun og skjulte pludselig Ansigtet i sine Hænder.

»Herregud,« sagde Blom, — »skændes I om det allerede! Sæt nu I slet ingen faar, saa har I spildt alle de Kræfter, — det er da tidsnok at tale om Opdragelsen, naar I først har Børnene!«

»Nej, ved Du hvad, Onkel, svarede Gerda, idet hun tørrede Øjnene lidt, — »det kan Du da umulig mene, — for den Slags alvorlige Spørgsmaal maa man virkelig være enige om *før* man gifter sig, for kan man ikke blive enige om det aller vigtigste i et Ægteskab, — saa kan man ikke forsvare at gifte sig. Det er *min* Mening, — saa det er ganske nødvendigt, vi kommer til et Resultat.«

»Se, se,« svarede Dr. Blom, »Erik vil naturligvis opdrage sine Børn til dygtige, flittige Mennesker, og Du holder vel paa, de skal opdrage dem selv, vokse op i Frihed — saadan som Du har faaet Lov til. Ikke sandt, lille Gerda?

»Selvfølgelig!« svarede Gerda.

»Vor Herre bevar's!« sukkede Dr. Blom.

»Er *jeg* maaske ikke blevet meget god?« Gerdas Taarer brød frem paa ny. »Fy Onkel, Du har selv været den første til at føje og forkæle mig og lade mig have min Frihed!«

»Ja, det var ogsaa meget forkert,« sukkede Dr. Blom, — »men jeg var for gammel til det Stykke Arbejde at opdrage Dig, — — og Du var jo sød som Du var, — — og saa haabede jeg, Fremtiden vilde komme mig til Undsætning, — og jeg er lykkelig over, den sendte mig Erik! Du kan ganske rolig rette Dig efter ham, lille Gerda!«

»Naa, saa det mener Du, kære Onkel! Du har altid fundet mig god nok, som jeg var! Men nu skal Erik opdrage og bøje mig efter sin Vilje, jeg skal laves om, jeg skal gøre, hvad han vil og mene, hvad han mener!«

»Ja, selvfølgelig,« svarede Dr. Blom, »Erik er jo den ældste og den klogeste — og Din vordende Ægtemand.«

»Nej, nej, nej,« hulkede Gerda. »Naar jeg ikke maa opdrage mine Børn, som jeg selv vil, saa vil jeg slet ikke giftes — — — slet ikke!«

Hun var saa vred, at hun stampede tre Gange i Gulvet — ganske som i Klappfinalen første Gang, Erik Fürst saa hende.

Men dengang var hun glad, blid og sød, — nu randt Arrigskabens Taarer nedad hendes Kinder. — Og alligevel var der noget, der rørte hans Hjerte, — noget, der varmede og mildnede, — et lyst, smukt Minde, som den lille hidsige Troid, der stod dér og stampede i Gulvet, — pludselig havde fremmanet. Dr. Blom rejste sig op fra Lænestolen.

»Det er bedst, Du faar et beroligende Pulver, lille Gerda, og saa raader jeg Dig til, Du gaar ind og lægger Dig, før Du forløber Dig yderligere. Jeg beundrer virkelig Eriks Taalmodighed!«

Gerda blussede af Vrede.

»Ja, naturligvis! Du beundrer Erik! Erik er mageløs! Erik er, som man *skal* være, han mener, hvad man *skal* mene! Jeg er helt gaaet af Mode, — mig har Du glemte! Nu er det altid Erik, — før var det altid »lille søde Gerda«. Gid, jeg var død! Der er ingen, der forstaar mig, ingen, der holder af mig!«

»Naee—e—e—ee!« protesterede de to Herrer i Kor.

»Men jeg kan godt undvære Jer begge to,« vedblev Gerda, — — »udmærket godt! Jeg skal ikke plage Jer mere! I skal blive fri for mig, naar I finder mig saa umulig!«

»Jeg forstaar ikke rigtig, hvad Du mener?« spurgte Dr. Blom.

»Jeg mener, I skal faa Lov til at fejre Jeres Jul i Fred, naar I kan nænne at behandle mig saa hjerteløst, vil jeg slet ikke være her. Glædelig Jul, begge to! Nu gaar jeg!«

»Hvorhen?« spurgte Fürst og tog et Par Skridt mod Døren, Gerda havde aabnet.

Gerda svarede ikke, hun smeldede blot Døren i. Man kunde høre, hun rev Tøjet ned fra Knagerækken ude i Gangen, Entrédøren gav et Smeld, — og alt blev stille.

De to tilbageblevne Herrer saa paa hinanden.

»Hun kommer s'gu nok igen!« sagde Dr. Blom.

»Det vil jeg haabe,« svarede Fürst stille, — »for jeg kan ikke undvære hende!«

Dr. Blom gav den unge Mand et beundrende Blik.

»Det er godt, De holder saa meget af hende,« sagde Doktoren, »for hun bliver ikke nem at tumle, den Smaa, — der er ingen, der har kunnet magte det Temperament endnu. Men man *maa* jo elske hende, for Bunden — den er god nok!«

»Det ved jeg,« svarede Fürst, »og det er det vigtigste! Men hvad skal jeg gøre nu, — De kender jo Gerda bedst? Skal jeg gaa efter hende og prøve paa at finde hende?«

»Nej, kære Fürst, — det var det dummeste, De kunde gøre! De skal bare være endnu stejlere end hun. Det er det, jeg aldrig har kunnet. Bliv De ved Deres — med Børneopdragelse og det hele! Gaa hjem og bliv der til Gerda kommer og beder om Forladelse, ellers faar De aldrig Overtaget, — og det maa De have.«

»Ja, saa vil jeg følge Deres Raad, — gaa hjem og vente, — — farvel, Dr. Blom!«

»Farvel, min Ven!«

Døren lukkede sig efter Erik Fürst.

Den gamle Læge sad alene tilbage i Stuen.

Det var Tusmørke, men han tændte ikke Lampen, han holdt af at sidde og se ind i Kakkellovnsilden, mens han dampede paa den lange Pibe.

Saa kom og gik Tankerne, og mange gamle Minder blev lyslevende. — — — — —

Han tænkte paa Gerdas Mor, som han havde været forelsket i som ganske ung. Men hans ældre Bror havde haft samme Smag og var gaaet af med Sejren.

Gerda lignede baade i Udseende, Væsen og Temperament sin Mor. Ofte havde Dr. Blom indset, det var godt, alt gik, som det gik, for han manglede den haarde Haand og den Sikkerhed, der skulde til i det Samliv, hans Bror havde levet — og som i hvert Tilfælde var *endt* med en Række lykkelige Aar.

Da Dr. Blom havde siddet en Timestid i sine egne Tanker — hørte han Nøglen blive stukket i Entrédøren, og lidt efter kom Gerda ind i Stuen.

»Naa, er Du dér allerede, lille Gerda!« Dr. Blom rakte Haanden ud imod hende. »Var det en rar Tur?«

»Aah Onkel, — om Forladelse!«

Gerda slog pludselig begge sine Arme om Onklens Hals, hun havde sat sig paa Kanten af Lænestolen. »Var jeg meget uartig?«

»Ja, det synes jeg,« svarede Dr. Blom afgjort. »Hvis jeg var Din Kæreste, vilde jeg blive bange for Dig, — — jeg tror nok, jeg vilde hæve Forlovelsen!«

»Det mener Du da ikke, Onkel?«

Gerdas Stemme skælvede af Sindsbevægelse.

»Jo, — vi Mænd sætter stor Pris paa Fred, — og vi gaar ud fra, at den, der *elsker* os, gerne vil føje sig efter vore rimelige og fornuftige Ønsker. Skænderi ødelægger alt mellem to Mennesker.«

»Ja — men Onkel, — hvorfor skal *jeg* altid bøje mig?«

»Fordi Du er den yngste og ufornuftigste! Husk paa, Du er jo et forkælet Barn, ingen rigtig har haft Tid og Mod til at opdrage. Derfor faar Erik det nu

saa svært, at Du burde lette ham Vejen og hjælpe ham det, Du kan. Ellers kan han gerne blive træt —!»

»Det var netop *det*, jeg pludselig kom til at tænke paa, Onkel, — det var *derfor* jeg vendte om, — for hvad skal der blive af mig, hvis Erik gaar fra mig, — — — for Onkel, — — jeg har aldrig følt saa tydeligt, som nu, at jeg slet ikke kan undvære ham!«

Gerda lagde Hovedet ind mod Doktorens Skulder og græd.

»Saa maa Du se at være lidt mindre opfarende, min søde Pige,« svarede Dr. Blom, — »men maaske er det allerede for sent, — Erik var meget saaret, vred og betænkelig, da han gik hjem. Han sidder nok nu og brygger paa et Brev, hvori han opsiges Dig Huldskab og Troskab, — for hvem vil have saadan en lille egensindig Trold til Kone!«

Gerda svarede ingenting, — hun gav bare sin Onkel et Kys, — og saa fór hun ud ad Stuen og var borte igen!

Dr. Blom hørte, hun tog Trappen i Spring, — men hvad, — det gjaldt jo ogsaa selve Livslykken!

Hvad der var foregaaet mellem de Forlovede fik Dr. Blom ikke at vide.

Hverken hvor dybt, Gerda havde maattet ydmyge sit iltre, trodsige Sind, eller hvor let hun havde indhentet Tilgivelse. Men Resultatet var, de begge to straalende glade kom hjem og spiste til Aften med Doktoren.

Paa Vejen havde de købt ind, saa de var belæstet med Julepakker, og de gnistrede af Julehumør, — og Spørgsmaalet om Børneopdragelse lod til foreløbig at være skrinlagt.

Da Tebordet var ryddet, skød Gerda det til Side og trak sin gamle Onkel, der var meget musikalsk, hen til Flyglet. Saa hviskede hun noget til ham. Dr. Blom saa smilende paa hende, og et Øjeblik efter lød Tonerne til Klappfinalen gennem hele Huset. Der var Smeld og Fart i Doktorens Spil.

»Det var en underlig Julesalme,« tænkte den gamle Husbestyrerinde, — hun stod ude i Køkkenet og gemte Julekager i de store Blikdaaser.

Men selv om det ikke var en Julesalme, Doktoren spillede, saa bragte Melodien Fred og Glæde med sig og mange gode Løfter og Beslutninger.

Det var, som den fejede den sidste Erindring om Misstemningen ganske bort.

De to unge dansede sammen som første Gang, de havde set hinanden, og al den første Forelskelse, det første Mødes Lykke vendte tilbage til deres Hjerter med forøget Magt.

Erik Fürst saa paa Gerdas straalende Ansigt med den barnlige, smilende Mund og de mørke Øjne, og han følte, hun var hele hans Verden, og hende kunde han tilgive *alt!* Og Gerda saa op i Fürst's kloge, gode Ansigt med de markerede Træk og den bestemte Mund og følte, at han var det eneste Menneske i hele Verden hvis Vilje hun vilde bøje sig for.

Og hun klappede i Hænderne og stampede med sin lille Fod i Gulvet og straaled af Lykke.

Han tog hende i sine Arme og svingede hende rundt, løftede hende højt fra Gulvet, og hun slog sine Arme om hans Hals og kyssede ham og sagde: »Erik, — jeg skal nok blive, som Du vil have mig, — men skulde jeg en sjelden Gang blive uartig, saa nyn bare den gamle Melodi her for mig, — — — saa bliver jeg nok god igen!«

»Nu ser jeg roligt Julen i Møde,« sagde Dr. Blom og vendte sig om paa Taburetten, — »den tegnede til at blive lidt trist og urolig, — — — men nu lader det til, den rette Julestemning har indfundet sig! — At tænke sig, Melodien til Klapfinale kan gøre den Slags Underværker!«

»Der er jo det med Minder,« svarede Fürst, — »de kan jo findes i *alt*, — og de har jo en underlig Magt!«

»Jeg har faaet Idéen til en lille ekstra Julegave til Jer!« sagde Doktoren.

»Aah Onkel, hvad er det, sig os det?« plagede Gerda.

Dr. Blom trak Gerda ned paa sit Knæ, saa sagde han: »I Morgen Aften, naar vi har uddelt Julegaverne og sunget Salmerne, — saa ved jeg nok, hvilken Melodi, jeg vil slutte Aftenen med, men den skal ikke være til

at danse efter! Naar I nu er gaaet til Ro, vil jeg sidde her og lade den gamle Melodi gaa gennem kønne, muntre, skælmske Variationer, — og denne lille Komposition skal være en af mine Julegaver til Jer, — og mens jeg spiller den — skal I sidde derhenne i Sofakrogen og ganske stille høre efter. Og saa skal I love hinanden, at I vil gøre, hvad I kan, for at den Poesi, Ungdom og Kærlighed, der var over Jeres første Møde, maa følge Jer gennem hele Livet og kaste Glans over

hver Dag, I lever. Jeg har aldrig været gift, — men det er vist nok Meningen med et Samliv! Og bare *det* er Jer klart, saa skal I se, Uenighederne bliver færre og færre — og Lykken større og større!»

Da alle i Huset var gaaet til Ro — sad gamle Dr. Blom ved sit Flygel og fantaserede.

Der var mørkt i Værelset, men Maanen stod højt paa Himlen i den klare Frostnat og kastede sit Skær ind i Stuen.

Og der var lyst nok til det Arbejde, Dr. Blom havde for.

Dæmpet lød Tonerne ud i den halvmørke Stue.

Hovedmotivet var den gamle Klappinales Melodi.

Svundne og ny Dages Minder slyngede sig sammen, og Dr. Blom nikkede med sit hvide Hoved mens Tone føjede sig til Tone, Klang til Klang.

Snart lød det som en lille, vemodig Sang, snart som en kaad Springdans, Motivet voksede og voksede, — blev til en hel Symfoni af Forventning og Jubel, — — men den skulde jo ogsaa være en Julegave til de *Unge*. En Julegave, der skulde følge dem hele Livet og bringe Fred som Julen selv.

De rene Linjer.

Af *Olaf Bøgh.*

Tegning af *Th. Iversen.*

ENGANG, da jeg i Embeds Medfør var kommet til en lille By, havde jeg en Eftermiddag til min Disposition før min Afrejse, og jeg vidste egentlig ikke, hvad jeg skulde gøre af mig selv, for noget mærkværdigt i Byen var der absolut ikke. Jeg drev ud mod en af dens Udkanter, og paa en Grønning ved en Ansamling Træer, der benævnedes Anlægget, blev jeg staaende udfør en stor Karussel, der var indhegnet med Snore og som bar den pompøse Indskrift: »Trampowskis store elektriske Karussel«. Samtlige »S'er var med den for Trækkevognstilen ejendommelige Skrift skrevne omvendte.

Jeg tænkte mig uvilkaarlig Karussellens Indehaver som en mørkladen Udlænding, men da jeg ikke var sindet at blive den lille Time, der efter en Plakat at slutte vilde gaa, før Karussellen begyndte sin Virksomhed, var der ikke Udsigt til, at jeg vilde faa Visshed for, om min Formodning med Hensyn til Ejeren var rigtig eller ikke. Jeg var saa smaat ved at gaa videre, da jeg i nogen Afstand fra selve Karussellen opdagede et Telt, i hvis Dør der stod en Mand og tyggede eftertænksomt paa et langt Kornaks. Han havde en stor Voksdugskasket paa Hovedet og var iført noget ualmindelig vidt Tøj, der hang om ham, uagtet han dog var vel ved Magt.

Jeg stirrede og stirrede paa Manden; han ligefrem hypnotiserede mig, for det blev mig mere og mere klart, at jeg havde kendt ham før, men hvor? Manden havde ogsaa faaet Øje paa mig, og ogsaa han stirrede. Det blev mig for meget; jeg gik raskt hen mod ham og spurgte:

»Undskyld, er det Hr. Trampowski?«

»Nej, mit Navn er Jönsson,« svarede han.

»Jönsson! Herregud, er det Dem, Jönsson. Kan De ikke kende mig?«

»Nej, er det Dem, er det virkelig Dem? Hvor De er blevet stor! Nej, det var da morsomt; det var da en sand Glæde for mig at se Dem igen nu i min Alderdom.«

»Alderdom, Jönsson? De er da en ung Mand endnu.«

»Ork, jeg er snart henved de halvtreds. Man bliver gammel. Men De maa da virkelig komme indenfor. De har vel ikke travlt?«

Nej, det var det, jeg mindst af alt havde, saa jeg var mere end glad over at træffe en gammel Bekendt. Jönsson og jeg havde i sin Tid været uadskillelige, uagtet den betydelige Aldersforskel, der var imellem os. Han boede i Nabohuset til det Sted, hvor jeg var født, og han var allesteds nærværende som almennyttig Aand. Han kunde lappe Seletøj og beskære Frugttræer; han lavede Stærekasser og loddede Vandrør; han var lidt af en Snedker, en Maler, en Tømrer og meget mere, og navnlig kunde han, hvad jeg fra mine yngre Aar aldrig glemte ham, reparere Legetøj som en Mester. Men som det sker: Jönsson flyttede en skønne Dag, og jeg græd mine modige Taarer, da han drog af Gaarde. Fraset, at han uden at angive hvorfra havde sendt mig et Julekort den første Jul, efter at han var rejst, havde jeg ikke set eller hørt noget til ham i — ja det var vel snart smaa femten Aar.

»Kom dog indenfor! Stille Vaps!«

Her tyssede han ad en Hund, som interesseret havde betragtet mig og som vist mere for at repræsentere Husets Værdighed end af egentlig Uvilje gav sig til at bjæffe ad mig. Jeg saa ned paa Dyret og opdagede til min store Forundring, at det havde et Træben.

»Men, du gode Verden, Hunden har jo Træben!«

»Kunstigt Ben, kunstigt Ben,« rettede Jönsson, kunstigt Ben med Mekanik; jeg har selv konstrueret det.«

»De er stadig den gamle, hvad Dygtighed til saadanne Ting angaar.«

»Aa ja, dette her er nu nærmest mit Mesterstykke.«

Han tog Voksdugskasketten af, og jeg saa til min Rædsel, at et stort, bredt, haarløst Ar dækkede det meste af Issen.

»Men kære Jönsson da; hvordan er det dog gaaet til; sikken Deres Hovede ser ud!«

»Ja, det var godt, det gik, som det gik; det var samme Episode, som kostede Vaps hans ene naturlige Ben.«

Han saa kærligt ned paa Hunden, der syntes at kunne henføres til de fleste almenkendte Racer, hvorpaa han spurgte mig, om det kunde interessere mig at høre, hvordan det var gaaet til.

»Det er en temmelig lang Historie, men De sagde jo, De havde Tid.«

»Det har jeg Jönsson, rigelig Tid.«

»Det var storartet, saa skal vi ogsaa have det rigtig hyggeligt. Han hentede et Spritapparat frem fra Teltets Baggrund, hvorefter han gav sig til at sætte Vand over til Kaffe. Medens han var beskæftiget hermed, sagde han:

»Det er underlig, at jeg nu skal tale med et, og det endogsaa med et meget fornuftigt Menneske om dette her, for hele Eftermiddagen har jeg været i et saadant filosofisk Humør og gaaet og tænkt paa, hvad

man egentlig kunde have undgaaet her i Livet, hvis man blot altid havde holdt sig efter de rene Linjer.«

»Hvordan mener De Jönsson?«

»Ja, det skal jeg senere forklare Dem. Men nu skal jeg dog diske op med, hvad Huset formaar.«

Han hentede op fra noget, der stærkt mindede om en Skibskiste, en Pose med noget Kandis, som han brækkede over med et Instrument, der vist oprindelig havde været en Tandlægetang. Saa fiskede han en Daase med nogle Kiks op, hvorefter han længere nede fra gravede frem et Glas, paa hvilket der med store prentede Bogstaver stod »Morbær«.

»Det er engelske Morbær,« føjede han til med øjensynlig Stolthed; »jeg har byttet mig dem til for en Huspostil paa et fremmed Sprog, som jeg købte med efter Lassen. Ja, De kendte jo da Lassen?«

»Nej, ikke det, jeg ved af.«

»Kendte De ikke Lassen? Lassen, som drak. Det var da mærkeligt, De ikke kendte Lassen. Ja, saa maa jeg vel fortælle Dem noget om ham. Nej, det er nu lige godt bedst, De faar hele mit Levnedsløb fra den Gang af, da vi blev skilt fra hinanden.

Se, først tænkte jeg paa at gaa til Søs, men jeg var bleven for gammel. Saa var det, jeg traf Lassen.«

»Hvem var Lassen?«

»Lassen, det var en Skam, De ikke har kendt Lassen; det var en mærkelig Mand, var Lassen. Oprindelig havde Lassen vist været stærk Mand, men saa etablerede han sig selv. Han var en mærkelig Mand som sagt; havde han ikke slaaet sig paa Drik, og havde han holdt sig efter de rene Linjer, havde han saamænd godt kunnet levet den Dag idag, hvis at han da ikke var død. Ser De, Lassen han havde Idealer, og det var det, som slog ham ned. Lassen og jeg, vi blev egentlig aldrig Uvenner, men det blev køligt imellem os. Det var virkelig ikke min Skyld, men man kan jo fortale sig. Ser De, Lassen han

havde, da han var i sine Velmagts Dage, baade en Udbryderkonge og et Slangemenneske og en vadske-ægte Nigger; det kan ernære sin Mand, og det er at holde paa de rene Linjer. Men Lassen var ærgerrig; han fik en Kæmpekvinde og en Havfrue fra Svendborg. Havfruer fra Svendborg er ikke til at have med at gøre; jeg fik hende, da jeg overtog Lassens Sager, og senere hen har jeg haft en anden paa Prøve. Men aldrig har jeg haft Spor af Glæde af dem. Nej, vil De have Havfruer, skal de tages fra Udlandet. Men det bedste er selvfølgelig at holde paa de rene Linjer.«

»Hvad mener De egentlig med det Udtryk, Jönsson?«

»Hvad jeg mener? Naturligvis aldrig at have med Fruentimmer at gøre. — Men det var nu Lassen. Ser De, havde han nu nøjedes med det, han havde, var det aldrig raget uklart imellem os. Men han omgikedes med nogle meget store Planer om et Rædselskabinet. Han havde foreløbig købt en udstoppet Fasan, som han vilde anbringe der, skøndt jeg kan nu ikke forstaa, hvad saadan en Skabning skal i et Rædselskabinet.

Saa var det, hans Kone gik hen og døde. Hun havde længe været svagelig, og efter min Mening var det Kaffedilirium, hun døde af.«

»Hvad er det for en Sygdom?«

»Det er saadan, naar man slaar smaa Opstrammere i Kaffen; det skal De passe paa, det er farligt. Naa, men hun døde altsaa. Lægen kaldte det ved et meget fint Navn, det kan jeg nu ikke huske. Jeg kunde ikke blive klog paa, om det gik Lassen nær, for allerede den Gang tog han sig et stille Bæger, det var nu altid varmt Bayerskøl med Rom i, saa det kunde man ikke tage fejl af. Men saa var det, at Lassen, som nu hun var død, kom ind til mig og sagde, han vilde gerne have et godt Raad af mig. Han var ikke ædru,

og det skal siges til hans Ros, for ellers havde han næppe hittet paa det. »Jönsson,« sagde han, »hvad vilde Du sige til, hvis jeg satte Skyldfri i Spiritus?« — Skyldfri, det hed Konen.

»Lassen,« sagde jeg, »det er et grimt Spørgsmaal; hvis Du havde mistet et Barn, kunde Du sætte det i Spiritus; værsaagod, skøndt jeg personlig ikke synes, det er rigtigt, den Slags bruger man jo, men ens Kone: Nej. Hvordan havde Du ellers tænkt Dig, det skulde være? Man kan da ikke sætte sin Kone saadan aldeles, som hun kommer fra Moders Liv ud til Begloning af Publikum.«

Ja, han havde da tænkt at drapere hende med et Gevandt.

Nu fløj det mig ud af Munden, som Lassen blev gal over, jeg sagde nemlig:

»Jeg forstaar saa inderlig godt, hvis Du mener, at Din Kone er selvskreven til et Rædselskabinet, men Du kan ikke gøre det.«

Det blev Lassen gal over, og saa gik han.

»Men De havde lovet at fortælle mig, hvordan De fik det Ar i Hovedet og hvordan Hunden mistede Benet.«

»Ja, det var allerede i Lassens Tid. Ser De, jeg fortalte Dem vist før, at Lassen havde en Kæmpekvinde. Hun hed Katinka og var fra Randers. De kan ikke tænke Dem, hvor hun bævrede. Hun aad, ja, hvor hun aad, og det tjente Lassen tykke Penge paa. Ser De, Katinka havde efterhaanden faaet en kolossal Færdighed i at snuppe smaa Honningkager med Munden, og bare en blandt Publikum sagde: »Vupti Katinka« og smed disse her Honningkager hen til hende, saa snuppede hun dem med et Smask, og det gjorde naturligvis stormende Lykke.

Saa hittede Lassen paa at købe op, hvad der var af gamle Honningkager, og saa satte han et Skilt op ved Indgangen: »Honningkager til Katinka. 10 for

25 Øre«. Det kostede ham selv knapt ti Øre, saa det var jo en god Forretning, men Katinkas Fordøjelse led jo under det.

Ser De, Katinka hun var ikke, som Folk er flest; hun var simpelt hen en Engel, ja det vil sige aandelig talt. Hun var Medlem af den Sekt, der hedder Morfinisterne, og hun skrev smaa gudelige Artikler i deres Ugeblad. Det var mange skønne Stunder, naar Katinka læste disse Artikler for mig. Lassen havde nemlig faaet fat paa en Papegøje, der kunde brumme ganske som et Orgel, og saasnart Katinka begyndte at læse, kom Papegøjen i Stemning og begyndte at brumme; jeg forsikrer Dem, det var ganske opløftende, man blev helt vaad om Hjærtet af det.«

»Men Jönsson, det var, hvordan De kom til Skade.«

»Nu kommer vi til det. Jo ser De, som jeg vist ogsaa fortalte Dem før, Lassen — — hvordan var det, De kendte ikke Lassen, nej det sagde De forresten, De ikke gjorde — Lassen altsaa han havde faaet fat i en Niggertamp, Methusalem kaldte han sig, og Lassen fortalte, han var kommet her til Landet i en Sukkertønde. Det passede nu ikke, for Methusalem var strandet engang ovre paa Vestkysten, og saa var han blevet her i Landet. De skulde have set den Fyr; han havde et Gab, ja jeg overdriver ikke, naar jeg siger det var saa stort som en Hvidtølsflaske. Lassen havde straks Blikket aabent herfor, og saa fik han Methusalem til at optræde som Tallerkensluger; det var helt uhyggeligt at se paa. Han kunde ikke alene tage Syltetøjsasietter, men hele smaa Desserttallerkener ind i Munden. Lassen vilde have, at han skulde knase Tallerkenerne, men det vilde Methusalem nu ikke.

Saa sker der hverken bedre eller værre, end at Methusalem frier til Katinka, og det stakkels Pigebarn, som jo ogsaa var en Slags Menneske, hun var jo klar over, at dette var et Tilfælde, som aldrig bød sig igen,

og skøndt han var sort — den Slags lugter saa underligt —, saa slog hun til.

Det smagte jeg nu paa i nogen Tid, saa sagde jeg til mig selv. »Jönsson,« sagde jeg, »der stikker noget under.«

Men jeg kunde ikke regne ud, hvad det var. Saa var det en Dag, han stod og øvede sig paa en Spølkum, samtidig med at han saa med kælnel Blikke paa Katinka, at det slog ned i mig som en Indskydelse: Han vil æde hende. Der var ingen, som vidste, hvor Methusalem stammede fra; han kunde for den Sags Skyld saamænd godt være Mohamedaner eller en anden af den Slags, som æder Mennesker. Det var nogle forfærdelige Dage for mig. For paa den ene Side, ser De, Pigebarnets Lykke vilde jeg jo ikke staa imod, men paa den anden Side var jeg jo kristen og døbt, og den sidste Følelse sejrede.

Saa sagde jeg til Katinka:

»Lille Katinka,« sagde jeg, »kig lidt her indenfor til mig.«

Jeg fulgte nemlig med Lassen og havde saadan et Telt omtrent som dette her.

Katinka kiggede indenfor.

»Sæt Dig ned, Katinka,« sagde jeg, »hvis Du mener, der er nogle af Genstandene, som kan bære Dig.«

Katinka satte sig ned paa en Pakkasse, som tilfældigvis stod derinde; Kassen knagede, men den holdt.

»Katinka,« sagde jeg, »Du har jo ingen Paarørende, saa jeg har ment at burde træde i Din Families Sted og tale et alvorligt Ord med Dig. Katinka, hvad tror Du, der er Methusalems Hensigt med Dig?«

Katinka sagde ingenting.

»Katinka,« sagde jeg, og jeg sagde det inderligt, »har Du nogen Garanti for, at han ikke vil føre Dig bort dertil, hvor han hører hjemme?«

»Nej,« kom det sagte fra det stakkels Pigebarn.

»Naa ja, og har Du saa nogen Garanti for, at han og hans Familie ikke vil spise Dig; den Slags kan man tiltro alt.«

»Ved De, hvad Katinka svarede?«

»Nej.«

»Ingenting! Men hun besvimeede og dejsede om. Hun dumpede ned fra Kassen, og hun faldt saa uhel-

digt, at hun tog hele Teltet med. Derved røg der et Stykke ovenfra med et rustent Søm ned i Hovedet paa mig. Det blødte svært, og vi maatte have tre Mand og et Par Touge til at slæbe Katinka ud fra Resterne af Teltet. Katinka var faldet ned paa Vaps ene Ben; den skreg, men saadanne Hunde dem tager man jo ikke Notits af. Saa om Natten gjorde det mere og mere ondt i Hovedet paa mig, og Vaps hylede paa det forfærdeligste. Saa sendte de Bud efter en Dyrlæge, for Hunden tudede, saa Lassen og Konen ikke kunde falde i Søvn. Dyrlægen saa saa samtidigt til mig og sagde, der var gaaet Information i Saaret. Skidt, sagde jeg, men Dyret? Ja det maa vi slaa ned. Vist maa vi ikke nej, svarede jeg, er der noget galt, saa snit det bort af Kræet, saa laver jeg, hvad der mangler, af Træ. Jeg kunde ikke faa i mit Hovede, hvordan Katinka, som man jo maatte regne med faldt blødt, kunde have maset Dyret saadan, men senere fik jeg at høre, at hun havde kvaset Benet med sit Baghovede.

Naa, Dyrlægen han savede saa Benet af og lagde et Plaster paa, men saa ved en Fejltagelse kom han til at give mig et andet Plaster, og det gjorde nederdrægtig ondt, men det hjalp. Det tog ganske vist baade Haar og Kød, men han sagde, der var ingen Grund til at sætte Hovedet af paa mig. Saa lavede jeg dette mekaniske Ben til Vaps, er det ikke fint? —

Lassen døde ellers paa en meget sørgelig Maade. Det var Dilirium af den rigtige Slags. Og det var under saa triste Omstændigheder. Han havde faaet hende, denne Havfrue fra Svendborg, hun var forresten ganske udmærket til at strikke Muffediser. Men hun var noget kuldsvær af sig. Hun laa jo immer i Vand under Forestillingerne, og saa havde hun faaet ham til at sætte et Spritapparat under det Kar, hvori hun laa, for at Vandet altid skulde være kuldslaaet. Saa var det en Dag, den var usædvanlig høj hos

Lassen; det var den rene Dille. Saa bildte han sig ind, at han var Havfrue. Og saa gik han hen og tog hendes Hale; det var en nydelig Hale med forlorne Sølvskael — Lassen sagde selv, det var en ægte Havfruehale — den trak han saa paa sig, saa godt han kunde, og saa skruede han op for Varmen; saa klavrede han selv op i Glaskassen og plumpede i, og der faldt han i Søvn. Vil De saa tænke Dem, der blev saadan en voldsom Em i Lokalerne, og da vi saa skal se efter, saa hitter vi Lassen som Havfrue, og han var kogt ihjel. Det var da et sørgelig Endeligt. Hele Halen var spoleret, og hans Gulduhr maatte til Uhrmageren. Det er det, jeg sagde Dem før: man skal altid følge de rene Linjer og aldrig bilde sig ind, man er et Fruentimmer eller for Alvor have med den Slags at gøre.«

»Ja men De kan da ikke, Jönsson, fra saadan et Par spredte Tilfælde slutte Dem til, at al Fortræd her i Livet kommer, som De udtrykker Dem, fra Fruentimmer,« forsøgte jeg at indvende.

»Ja se, det er nu saadan, som ens Filosofi er til. Der er nogle, som har det med Fruentimmerhistorier, men jeg siger nu rigtignok for Tid og Evighed: Nej Tak! Det er ikke fordi, tror De ikke, jeg kunde fortælle Dem mere om den Slags? Ork jo, nu skal De bare høre. Og det er endda noget rigtig noget, for der kom jeg af med det halve af en Lotterigevinst.

Ser De, da Jokumsen døde —. Ja Jokumsen kendte De da vel?

»Nej, det tror jeg næppe, jeg har gjort.«

»Kendte De ikke Jokumsen med Klumpfoden? Det var ham, der skrev saadanne nogle mærkelige Tretaller. — Det er dog forbausende faa Mennesker, De har kendt. Jokumsen, han var ellers god nok. Da han altsaa døde; det var saadan en rar regederlig Død, han fik, han blev nemlig kørt over af et Jærnbanevogt en Nat; da han altsaa døde, saa var jeg jo

dum nok til at byde paa, hvad han havde af Ting, der kunde bruges, for det, jeg havde faaet efter Lassen, det var tyndet svært ud allerede. Naa, ser De, Jökumsens bedste Støtte det var en Dame uden Underkrop; hun havde Ben i Næsen kan De tro, og saa kunde hun lave gule Ærter efter en Opskrift, hun kunde udenad. Og saa var hun tilmed en pæn Pige; hendes Fader havde været Ligbærer, saa De kan se, hun var af god Familie. Naa Rasmine — Rasmine det hed hun nemlig — hun havde ikke noget imod at komme under mig, og der gik nogen Tid, og det betalte sig; hun havde saadan en Evne til at kunne fægte med Armene. Saa tænkte jeg ved mig selv: Jönsson, tænkte jeg, har Du nu nogen Garanti for, at Rasmine bliver hos Dig, og er hun først stukket af, hvor faar Du saa gule Ærter efter hendes Opskrift fra? Ser De, saadan en uden Underkrop, de kan jo holde i det evindelige, og saa sagde jeg til mig selv:

»Du skulde gifte Dig med Rasmine.«

»Jo Pigebarnet var villigt nok; jeg er jo en pæn Mand. Men saa havde jeg ikke tænkt paa min Moder, den gamle Havgasse. Ja, hende har De sikkert ikke kendt, og Tak De Deres Gud for det; hun boede i Odense. Saa tænkte jeg ved mig selv, at inden vi kunde blive gifte, saa maatte jeg jo have omtalt det for min Moder. Men saa skulde De have set hende. Hun havde nu, siden min Fader døde, slaaet sig svært paa det kirkelige, saadan med Skriftsteder og Salmervers, og da jeg saa sagde til hende, at nu vilde jeg gifte mig, saa hankede hun straks op i et Skriftsted. Naada, tænkte jeg, det gaar nok over Forventning godt.

Saa spurgte hun, hvad Rasmine var, og da jeg saa sagde, at hun var Dame uden Underkrop, saa skulde De have set den gamle Varulv. Hun raabte, og hun skabede sig. Hun vilde have en rigtig en til Svigerdatter, sagde hun; dette her stred mod Skriftens

Ord; hun vilde have en, der kunde mangfoldiggøre Jorden — jeg har nu aldrig kunnet forstaa, hvad hun mente hermed. Saa spurgte jeg hende, om hun ikke bare vilde se paa Pigen, men hun kom med et Salmevers om noget med Forhærdelse i, og saa stak jeg klogeligt Piben ind.

Saa blev jeg jo nødt til at slaa op med Rasmine. Men Rasmine vilde ikke og sagde, det var brudt Ægte-skabsløfte fra min Side, og det kunde man faa livsvarigt Tugthus for, det havde hun hørt af en paa Amtstuen. Men hvis jeg vilde give hende fem hundrede Kroner, saa vilde hun lade Sagen falde. Ja, tænkte jeg, saa er der jo ikke andet for, og saa røg de Penge og Rasmine med, og siden den Tid har jeg aldrig faaet ordentlige gule Ærter.

Men vil De saa tænke Dem det Uheld, at hverken bedre eller værre end en Maaned efter saa dør min Moder; havde det bare været den Maaned før, saa var der ikke blevet det Vrøvl, skøndt Vrøvl var der saamænd nok blevet, naar man var afveget fra de rene Linjer.

Da saa Rasmine var fløjten, og hun tog hele Underkropsapparatet med sig, saa tænkte jeg ved mig selv, at nu maatte jeg have noget rigtig ekstra. Saa en Dag, jeg husker det tydeligt, jeg var netop i Nykjøbing, saa stiller der en Tøs og spørger, om jeg har Brug for en usaarlig Kvinde. Ja, tænker jeg, den Slags har jeg ikke haft før, lad os se, hvad det er for noget. Jo, hun havde da en Mekanisme — jeg har til den Dag idag ikke kunnet regne ud, hvad det var for noget — saa man kunde se lige gennem hende. Hun var forlovet med en Kommis, der var Digter, sagde hun, og han kunde lave saadan nogle flotte Plakater. Der stod, at hun var ramt af en Kugle i den tyrkiske Krig, hvor hun havde været Sygeplejerske, og at hendes Fader havde været engelsk — ja her

stod et underligt Ord, som jeg forandrede til Greve, for det ved man da, hvad er.

Det var jo godt nok, og jeg slog Plakaterne op om den usaarlige Kvinde. Men vil De saa tænke Dem: En Markedsdag, da vi giver Forestillinger, saa er der en, der stikker hende lige i Agterdelen med en Lommekniv; han sagde, der stod, hun var usaarlig, og saa vilde han bare prøve. Saa løb Fyren sin Vej, og det blødte lidt, og Tøsen tog paa Veje og sagde, hun vilde have mig dømt for Forsøg paa Mord, for jeg kunde ikke bevise, at det ikke var mig, der havde opfordret ham til at stikke hende. Den er gnaven, Jönsson, sagde jeg til mig selv, for Mord ved De jo nok, man bliver hængt for. Men saa snakkede jeg med Tøsen, og da hun viste sig at være villig til at lade Anklagen for Mord falde, hvis jeg betalte hende to hundrede og halvtreds Kroner, ja saa betalte jeg.

Ser De, der var jeg blevet af med syv hundrede og halvtreds Kroner, og det var Halvdelen af en Lotterigevinst. Saa sikrede jeg mig en pæn Begravelse ved at melde mig ind i en Kasse, og ser De, om Vinteren saa boer jeg i Odense, og der er jeg fast Ekstramand hos en Tømrer, hvor jeg tjener godt. Men det galdt jo om ogsaa at have en stille Beskæftigelse i Sommermaanederne. Af Fruentimmer havde jeg faaet nok, og saa var det netop ved et Slumpetræf, at der blev en Karussel til Salgs; den forrige Ejer — ja ham har De naturligvis heller ikke kendt, siden De kender saa faa — han vilde til at være Gaardmissionær, og saa fik jeg det hele for Røverkøb.«

»Er De fælles om den med Hr. Trampowski?« spurgte jeg.

»Nej, Trampowski, det er i og for sig mig selv. Det er bare et Skilt, jeg engang saa, og saa syntes jeg, Navnet lød saa kønt, at jeg sikrede mig det. — Nej, ved De hvad, det er rart nu i sin Alderdom at have en rolig Beskæftigelse. Vil De ikke have en Tur?

Jeg lukker snart op, og De kan selvfølgelig køre gratis, saa længe De er her i Byen.«

»Ja, mange Tak, Jönsson, men jeg egner mig vist ikke til det.«

»Maaske, maaske, men jeg forsikrer Dem, det er en Hvile. Saadan naar man hele Dagen har tænkt over Livet og er træt i Hovedet af at tænke, saa aner De ikke, hvor det beroliger at faa sig en Tur eller et Par. Og det ved man da: Der er de rene Linjer!«

„Hollydoy“

Af *Adolf Jensen.*

Tegning af *Th. Iversen.*

Paa et Hotel i Næstved var en Aften samlet et Selskab af ældre Handelsrejsende, syv i Tallet. Om Formiddagen var der ankommet en yngre Kollega af dem, som ved sin noget arrogante og selvsikre Optræden havde vakt deres Mishag. De besluttede saa, medens de sad her og deres yngre Kollega endnu ikke var vendt tilbage fra sine Forretninger, at spille ham et lille Pus, til Straf for hans noget ubehagelige Væsen, som, hvad han jo forøvrig ikke kunde gøre for, var blandet med et ikke ringe Fond af Enfoldighed.

Man fik i en Fart dannet en Slags »Loge« og udarbejdet et Optagelsesceremoniel. Og om Aftenen, da den unge Mand vendte hjem til Hotellet, fandt han sine ældre Kollegaer forsamlede omkring et stort Bord inde i det bageste Hotelværelse, hvor de sad med deres forskellige Drikkevarer foran sig, i en tilsyneladende ligegyldig, livlig Passiar.

Den unge Mand, der i Kraft af sin Stilling som Handelsrejsende, mente sig selvskreven til at tage Plads ved Bordet, nærmede sig frejdig Selskabet med en arrogant Mine og et næsten udfordrende »Go'aften, de Herrer!« derpaa greb han en Stol og gjorde Mine til at tage Plads ved Bordet hos det øvrige Selskab.

Da hans Hilsen, til hans store Forbavselse, forblev ubesvaret, følte han sig ligesom en Smule usikker og

sendte uvilkaarlig et langt, spørgende Blik rundt iblandt Forsamlingen.

Den, som sad nærmest ved Døren, rejste sig, skred langsomt og alvorligt hen imod den, lukkede den i Laas, og stak Nøglen i Lommen. Derefter blev der en lille, men for den unge Mand højst uhyggelig Pause, som afbrødes ved, at »Ældste« i Forsamlingen rejste sig og spurgte i en højtidelig og gravalvorlig Tone: »Haver nogen af Brødrene indbudt denne Fremmede til at tage Sæde iblandt os?«

Ikke en Lyd kom fra nogen af de tilstedeværende, kun en uhyggelig, trykkende Tavshed, som yderligere øgedes, da alle rejste sig, knyttede deres højre Haand og strakte den frem, saaledes at Tommelfingeren stod lodret i Vejret, derpaa drejede de Haanden om og satte den nu nedadvendende Tommelfinger imod Bordpladen; akkurat den samme Gestus, som Kejser Nero foretog, naar han fra Arenaens Balkon tilkendegav, at den overvundne Gladiator skulde dø.

Den unge Mand begyndte at føle Omgivelserne noget uhyggelige, og uvilkaarligt og ganske mekanisk avancerede han baglænds hen imod den aflaaede Dør.

»Unge Mand!« udbrød Ældste, »De befinder Dem her i en hemmelig Forsamling »Danske Handelsrejsendes gensidige, broderlige, og for hverandre alt opofrende Rejseklub.« Et Brodersamfund, som har bestaaet ligefra den Dag, da de første Handelsrejsende drog ud over Landet i Harald Blaatands første Regeingsaar.«

Denne Tirade blev fremført af »Ældste« og paa hørt af samtlige »Brødre« med en saadan Værdighed og Alvor, saa at den unge Mand begyndte at vakle i sin Opfattelse af Situationen

»Imidlertid,« fortsatte »Ældste«, »er der endnu aldrig nægtet nogen hæderlig Handelsrejsende Optagelse i dette oldgamle Brodersamfund, naar der, paa behø-

rig Maade, er fremsat en ritualmæssig Begæring derom, og vedkommende Kandidat har underkastet sig de Prøvelser, som vore Love og Forskrifter kræver.«

Nu rejste en af de andre »Brødre« sig og udtalte: »Højvelbaarne Ældste! Som dette Samfunds velbeskikkede Opositionarius er det min Pligt, foreløbig, at protestere imod den Fremmedes Optagelse i vor Orden; thi hvor kommer han fra? Hvem er hans Slægtninge? Hvormange Centimeter maaler han over Brystet? Gaar han med Normalunderbeklædning og er denne af dansk eller udenlandsk Fabrikat? Og, last noat least, har han i det hele taget ønsket Optagelse i dette, vort oldgamle Brodersamfund? Dette sidste Spørgsmaal maa jo besvares absolut benægtende, altsaa: alene af den Grund er det min Pligt at protestere imod hans eventuelle Optagelse.«

»Ældste« spørger nu: »Hvad mener de tilstedeværende Brødre?«

Ikke en Lyd kom fra Læberne; men tavse og alvorlige rejste »Brødrene« sig og gentog den forrige Gestus med Tommelfingeren imod Bordpladen, hvilket altsaa skulde betyde »Nej«.

Nu rejste en anden af »Brødrene« sig og udtalte: »Højvelbaarne Ældste! som dette Samfunds velbeskikkede Voxpopularius, fordrer jeg, at denne unge Mand bliver adspurgt om han, eventualistisk, maatte ønske at blive optaget i vort Brodersamfund, og i saa Fald at underkaste Spørgsmaalet en Prøvelse, for at høre, eller rettere sagt, se hvad samtlige tilstedeværende Brødre maatte mene.«

Brødrene blev nu adspurgt om de eventuelt vilde tillade, at denne unge Mand blev optaget i »Brodersamfundet«. Svaret blev afgivet saaledes, at alle de knyttede Hænder, med den lodret opstaaende Tommelfinger, paa Tælling 1, 2, 3 blev slaaet imod Bordpladen med et Brag; dette betød »Ja«.

Den unge Mand var sunket ned i en Stol; hans Ansigt var nu kun et eneste, stort Spørgsmaalstegn.

»Unge Mand,« begyndte Ældste igen, »hvis De maatte ønske at blive optaget i vort Brodersamfund paa de Betingelser, som jeg nu skal have den Ære at meddele Dem, saa sig til, naar De har hørt og forstaaet dem. Paragraf 1: Der forestaar Dem en Prøvelse her paa Stedet, hvis Form og Indhold foreløbig maa forblive en Hemmelighed. Paragraf 2: I Indskud betales 50 Øre, i Kontingent 3 Kroner Kvartalet, og som opkræves bagud. Paragraf 3: De giver Aftensmad, med efterfølgende Punchesold, til samtlige tilstedeværende Brødre. Paragraf 4: Ret for Dem til at deltage i alle Møder, Landet over, naar De udtaler et Løsen, som her vil blive dem meddelt. Paragraf 5: Samme Løsen giver, udtalt til en i Funktion værende Jernbanekonduktør, Ret til gratis Kørsel paa samtlige danske Statsbaner.«

»Hva'bar!« røg det ud af den unge Mand. »Undskyld! men hvorledes var det De sagde?«

Ældste: »Jeg sagde gratis Kørsel, anden Klasse paa samtlige Statsbaner.«

Den unge Mand: »Det var som . . . ! Ja, maa jeg saa bede om at blive optaget lige med det samme.«

Ældste: »Deres Ønske skal blive opfyldt.« Og henvendt til de andre Tilstedeværende, fortsatte han: »Ærede Brødre! gør eders Pligt!«

Nu blev det elektriske Lys slukket. »Kandidaten« blev omringet, og før han rigtig havde faaet nogen Forestilling om, hvad det egentlig var, der foregik med ham, var han afført Frakke, Vest og Benklæder, og løftet op i liggende Stilling paa to sammenstillede Borde. Et stort, hvidt Lagen, som var laant hos Hotelværten »for Tilfældet«, blev dækket over hans Krop og Ansigt, medens fire tændte Stearinlys i Stager blev anbragt, to ved hans Hoved og to ved hans Fødder.

»Ældste« begyndte nu at fremmumle en Formular, som lød omtrent saaledes: Huldidai, Kremo-Parcifolius, Deliba, Brevarius, Tornus, Balledora, Evigtut, Hollydoy.

Alle Brødrene gentog: »Hollydoy! Hollydoy! Hollydoy!«

Ældste fortsatte: »Hollydoy er Løsnet, Hollydoy er Ordet, Hollydoy er Sesam, som aabner alle anden Klasses Koupedører paa samtlige Statsbaner.

Alle Brødrene gentog sagte, mumlende: »Hollydoy er Løsnet, Hollydoy er Ordet, Hollydoy er Sesam o. s. v. Derpaa blev der afsunget et Vers, som var skrevet i Dagens Anledning paa Melodien »Slumrer sødt i Slesvigs Jord«, det lød saaledes:

Saa er Værket da fuldbragt,
 endt er nu din tunge Prøve.
 Broderdaaben har du smagt,
 her blandt dine Brødre bløde.
 Ryg og rejs ad Hedehusene!
 og hvorhen din Vej dig maatte føre.
 Nu er du, Saftsuseme'
 ∴ kom rigtig op at køre. ∴:

Derefter blev »Kandidaten« løftet ned fra Bordene og paaklædt, medens det elektriske Lys atter tændtes. Hvorefter han af »Ældste« erklæredes for rettelig Broder at være og modtog samtlige »Brødres« hjerteligste Lykønskning.

»Endnu et,« udbrød »Ældste«, »Ordet er altsaa Hollydoy, men glem ikke, at Ordet altid skal ledsages af et eller flere Blink med det ene Øje.«

»I, bevares! det skal jeg skam nok huske,« svarede »Kandidaten«.

Man gik nu ind i Spisestuen, hvor et flot Aftensbord var dækket til otte. Maden smagte fortræffeligt, Masser af Skaale blev udbragt, dels for den ny »Broder«, for »Ældste« og for Foreningen »Danske Handelsrejsendes gensidige, trofaste, broderlige, altopofrende o. s. v.«, og alt for den ny »Broders« Regning.

Den næste Morgen skulde han rejse til Vordingborg, og nu var han selvfølgelig voldsomt spændt paa at erfare, hvorledes »Løsnet« vilde virke. Uden at han

anede det, var en af de andre »Brødre« tidligt om Morgen gaaet ned paa Stationen og købt en Billet til Vordingborg, anden Klasse. Da Toget kom og han, ubemærket af den unge Mand, havde forvisset sig om i hvilken Kupe, han havde taget Plads, fik han fat i den paagældende Konduktør, som han kendte lidt til fra sine mange Rejser, stak ham Billetten og en Krone i Haanden, viste ham, hvor den unge Mand havde taget Plads, og forklarede ham saa Sammenhængen med Ordet »Hollydoy«.

Toget gik, og Konduktøren kom for at billettere. Efter at han havde modtaget de andre Rejsendes Billetter, henvendte han sig til vor unge Ven, tog til Huen og sagde: »Saa vilde jeg gerne bede om at se den Herres Billet.« »Hollydoy,« hviskede han og blinkede ivrigt med det højre Øje. »Meget vell!« svarede Konduktøren, tog endnu en Gang til Huen og forsvandt.

»Det var som S . . . . !« var det lige ved at ryge ud af ham. »Den gik! . . . . Den gik virkelig!« Han gned sig fornøjet i Hænderne og skoggerlo indvendig, uden at bekymre sig om den Opmærksomhed, som han vakte hos de andre Passagerer.

Om Aftenen, da han skulde tilbage til Næstved, steg han ganske frejdig ind i en andenklasses Kupe, uden Billet. Heldigvis var han alene i Kupéen, da Konduktøren kom og anmodede ham om at se hans Billet.

»Hollydoy!« hviskede han og blinkede polisk med højre Øje.

»Hvad behager?« spurgte Konduktøren. »Jeg siger, at jeg vilde gerne bede om at se den Herres Billet.«

»Og jeg siger Hollydoy,« svarede han og blinkede endnu ivrigere med det højre Øje.

»Ja, men hvorfor siger De det,« spurgte Konduktøren, »det er jo ikke mit Navn.«

»Nej, det ved jeg nok; men De kender da vel nok Hollydoy?«

»Næ,« svarede Konduktøren, »hvor skulde jeg kende ham fra?«

»Ham — det er s'gu ikke nogen Ham; det er jo Løsenet.«

»Løsenet,« gentog Konduktøren. — »Ja, Herren maa

undskyldte, men jeg har skam ikke Tid til at staa her og gætte Gaader.«

»Men Herregud, Mand! er det da første Dag, de gør Tjeneste som Konduktør?«

»Nej, ikke ganske,« svarede Konduktøren, »det er paa syttende Aar. Men har De da ingen Billet?«

»Nej, men jeg skal jo heller ikke have nogen,« jeg siger jo Hollydoy.«

»Ja, jeg hører det, men jeg synes bare, at det ikke er grinagtigt. Men vi kan jo høre, hvad Stationsforstanderen mener, naar vi kommer til Næstved,« svarede Konduktøren og forsvandt.

Den unge Mand begyndte at blive noget betænkelig; hvad var nu dette her for noget —? Og hvorfor kendte denne Konduktør ikke Løsenet ligesaa godt, som den anden gjorde det —?

Da Toget holdt ved Næstved, maatte den unge Mand stille hos Stationsforstanderen for at afgive Forklaring; men da *han* heller ikke kendte noget til Hollydoy, var der ikke andet for vor Ven at gøre, end at gaa ind paa at betale Billetten to Gange og saa yderlig at vedtage en Bøde paa 5 Kroner, for at have gjort Grin med en Tjenestemand i Funktion.

Da han kom hjem til Hotellet, var fire af de syv Rejsende taget afsted til andre Byer, men blandt de tilbageblevne var dog »Ældste«, til hvem han, meget indigneret, beklagede sig over den Medfart, han havde faaet.

»Sig mig,« spurgte »Ældste«, »da De rejste ud om Morgen, hvilket Øje blinkede De da med?«

»Med det højre,« lød Svaret.

»Naa — ja, det var jo rigtignok. Men da De saa rejste tilbage, blinkede De saa ogsaa med det højre?«

»Ja, selvfølgelig,« svarede han.

»Jamen, saa er det jo simpelthen deri Fejlen stikker. De har altsaa enten glemmt, eller ikke forstaaet rigtigt, at paa Udrejsen skal der blinkes med højre

Øje, men paa Tilbagerejsen, saa skal der skam blinkes med det venstre; husk dog endelig det til næste Gang. Naa, men nu maa De undskylde mig, jeg maa til Køjs, jeg skal nemlig af Sted med første Tog i Morgen, 6³.

De tre Herrer sagde Godnat og forsvandt.

Da den unge Mand var blevet alene, gav han sig til at spekulere lidt paa denne Dags mærkelige Oplevelser, og der begyndte at dæmre i hans Hjerne ligesom en lille Mistanke om, at han vistnok havde været til Grin. Men hvorledes det var gaaet til, at alt var gaaet saa glat paa Udturen, hvor Konduktøren baade kendte og respekterede Hollydoy, det kunde han nu alligevel ikke faa ind i sit Hoved.

Det forfærdelige Dyr.

Af Clara Koefoed.

Tegning af Alfred Schmidt.

EN Eftermiddag, da vi næsten havde faaet Huset rensset for Vinterens Støv og faaet de tunge Gardiner og Portierer gemt hen, kom vor skikkelige Marie farende ind med Bestyrtelse malet i alle Træk.

Hun havde netop været i Færd med Rengøring i Spisekammeret, paa hvis øverste Hylde vi opbevarede vort nye kostbare Porcelæn, som jeg ikke kunde finde nogen sikker Plads til andre Steder, og min første Tanke, da jeg saa hende, var den, at hun var kommen til at slaa noget af det i Stykker og nu vilde meddele mig Ulykken.

»Hvad er der dog sket?« spurgte jeg, da hendes Læber skælvede saa stærkt, at intet Ord kunde komme over dem, »har De slaaet noget i Stykker?«

Maries Ansigt udtrykte ved mine Ord en ny Rædsel, men hun vendte hurtigt tilbage til den gamle.

»Der sidder et stort laaddent Dyr i Spisekammeret,« sagde hun endelig med dirrende Stemme, »det rører sig ikke, men naar jeg stikker Kostoskaffet ind mod det, giver det efter i den bløde Pels.«

Marie var som sagt en skikkelig Pige, men hun kunde blive ganske hysterisk til Tider, naar hun enten blev vred eller, som i dette Tilfælde, bange. Jeg maatte derfor sørge for at bevare min Ro, hvad der forøvrigt ikke altid var lige let.

»Hvad er nu det for noget Snak, Marie! De kan da nok tænke, at et Dyr sidder ikke stille og lader sig stikke med et Kостейskaft.«

»Det er den grangiveligste Sandhed, Frue! vi har ogsaa den Slags Dyr derhjemme paa Landet, og de er meget farlige, naar man har dem inde i Huset.«

»Jamen hvad er det da for et Slags Dyr? hvad hedder det?«

»Jeg husker ikke Dyrets Navn, men jeg ved, at jeg ikke tør røre det, for aldrig det! vil Fruen dog ikke komme ud og se selv.«

Marie saa saa bønligt paa mig, at jeg ikke kunde lade være med at le højt.

»Jo, nu skal jeg komme,« sagde jeg, »tag bare ikke saa heftigt paa Veje; vi lever dog i Danmark, hvor de vilde Dyr ikke plejer at genere synderligt.«

Jeg var selvfølgelig sikker paa, at det hele var noget Vrøvl, men jeg vilde dog ikke lade Lejligheden til at vise mig overlegen gaa upaaagtet hen.

Vi fulgtes derfor ad ud i Køkkenet, og jeg gik med faste Skridt hen til Spisekammeret, kiggede derind og saa ganske rigtig den laadne Kammerat sidde fast ind mod det ene Hjørne.

Jeg opdagede ogsaa to Huller, som jeg antog var dens Øjne, der i Øjeblikket var lukkede.

»Den maa jo være død, Marie,« sagde jeg, da jeg havde staaet noget og set paa Dyret, »den gør saamæn ikke mere Fortræd, hvad det saa er for en Fyr; kryb De bare ind og puf den ud med Støvekosten.«

»Nej, det ved Gud jeg ikke gør,« skreg Marie, »det er nok et af de Dyr, vi har derhjemme! de sidder først stille, og saa pludselig farer de løs paa Folk, eller maaske er det en Tigerunge eller saadan en, det kan man aldrig vide, men det er ogsaa, fordi den Gaard-dør altid skal staa aaben, saa kan her da nemt slippe et eller andet Dyr ind. Fruen kan jo selv prøve med Kостейskaftet!«

»Det kan jeg saamæn godt, din Hare,« og jeg tog øjeblikkelig Kостейskafte og stak lempeligt til Dyret, men det rørte sig ikke. Jeg følte en vigende Modstand i dens bløde Pels og stak Skafte langs Muren om bag den, men i det samme faldt den forover, og med et Hvin for vi begge tilbage, smækkede Spisekammerdøren i og satte Slaaen for.

Saa aandede vi lettet ud.

Nu var jeg ligesom mindre modig, uagtet jeg vidste, at vi var i Sikkerhed for Dyret. Det lakkede mod den Tid, da min Mand kom hjem, men jeg kunde jo ikke faa nogen Mad frem fra Spisekammeret, og det hele blev mig efterhaanden ret ubehageligt. Der var imidlertid ikke noget at stille op; Marie turde ikke binde an med Dyret, og den tossede Piges Skræk havde forplantet sig til mig, om end, selvfølgelig, i langt ringere Grad, og jeg var ganske klar over, hvad jeg udsatte mig for, naar min Mand kom sulten hjem.

Han tog dog Sagen ganske anderledes, end jeg havde tænkt mig.

Det var, som om der vaagnede en Ansvarsfølelse i ham, som før havde ligget i Dvale, og han saa helt forbi sin Sult for at vise mig, at han var den Tillid værd, som jeg altid havde næret til ham, men som ikke tidligere var bleven sat paa Prøve.

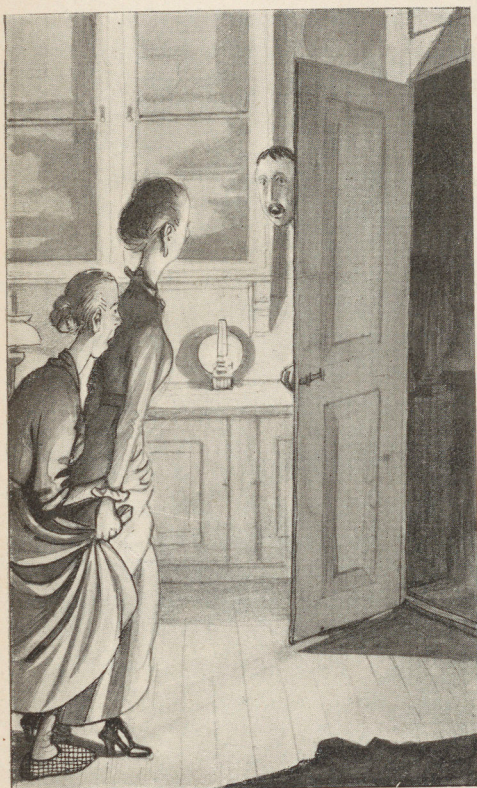
»Nu lukker I Gaarddøren op,« sagde han, »og saa tænder vi alle de smaa Lamper og sætter dem ud i Køkkenet, for vi maa kunne se, hvis den smutter noget Sted hen. Efter al Sandsynlighed vil den dog fare lige mod den aabne Gaarddør, og derfor maa I holde Jer over mod Komfuret. Jeg staar halvt gemt bag Spisekammerdøren, idet jeg trækker den op; brug saa Jeres Øjne godt, selv om det varer lidt, inden den kommer ud.«

Vi gjorde, som han bød, og satte ni Lamper rundt paa Borde og Hylder; derefter stillede vi os selv paa Plads.

Min Mand stod ved Døren til Spisestuen og oversaa Slagmarken.

»Det er godt,« sagde han, og jeg syntes, hans Stemme havde en skælvende Klang, som jeg ikke havde hørt siden den Dag for mange Aar siden, da

han bad mig blive hans Hustru, »saa maa vi altsaa fange an — men det er sandt, Augusta, Du har vel Borvand i Huset og ellers, hvad der hører til en Forbinding? man kan aldrig vide, hvorledes saadan et Bæst vil skabe sig, naar den kommer ud i Lyset.«

Jeg havde alt, hvad han kunde tænke sig at faa Brug for, men satte yderligere en Kedel med Vand over Gassen, og saa gik

min Mand med faste Skridt over Gulvet til Spisekammerdøren.

»Nu tæller jeg,« sagde han, »og naar jeg tæller til tre, slaar jeg Slaaen fra.

E-en — To-en — — — Tre!«

Med et mægtigt Knald røg Slaaen fra og Døren

op. Min Mand stod godt gemt bag Døren — vi andre holdt hinanden i Kjolerne og stirrede med stive Øjne mod det aabne Rum.

Jeg tror, at det var hans sædvanlige grundige Maade at gaa frem paa, der for Alvor bibragte mig den Tanke, at der kunde være Fare paa Færde. I et lykkeligt Ægteskab vænner vi Kvinder os saa uhyre let af med overflødige Refleksioner; det er meget nemmere at faa sine Meninger om Tingene færdigsyede, om jeg saa maa sige, og det forhøjer Mandens Følelse af sit eget Mandsværd.

»Ser I noget,« spurgte min Mand — og stak Hovedet lidt frem.

Hans Stemme mindede i endnu højere Grad om hin lykkelige Dag, og jeg maatte med Vold erindre mig selv om den foreliggende alvorlige Situation, for ikke at ile over til ham og med Armene om hans Hals sige ja en Gang til.

»Nej,« hviskede Pigen.

Hendes Læber var stive af Skræk, og Ordene kom kun med Besvær over dem.

»Vil Herren ikke se derind — — Herren er da et Mandfolk!«

»Jo — — jo naturligvis! — —«

Nu kendte jeg ikke Stemmen mere, saa forandret var den.

»— men lad os vente lidt; det kan jo være, at den vil vænne sig til Lyset, inden den gaar ud.«

Vi ventede en Stund ganske stille, og det forekom mig, at baade min Mands og Maries Ansigter faldt noget til Ro i de naturlige Folder. Selv kunde jeg igen tage Sagen lidt mere »von oben herab« og gik et Stykke hen mod Dyrets Skjulested.

»Hold dine Skørter op,« sagde min Mand med dæmpet Stemme og gik ogsaa lidt frem.

Vi forsøgte at kigge ind, men der var for lyst

i Køkkenet til, at vi kunde se noget i det mørke Spisekammer.

»Kom med en Lampe, Augusta, og giv mig saa Kosteskaffet.«

Jeg lod Marie tage Lampen, og saa kiggede vi begge derind.

Vi saa Uhyret, der laa, som det var faldet — pladask med Næsen i Gulvet.

»Den er død,« sagde jeg, »og den har vist været død længe, for den faldt saa tungt, da jeg væltede den over Ende.«

Vi satte nu Lampen ned paa Gulvet.

Det var et dybt Spisekammer med brede Hylder, saa der skulde et godt Lys for at komme til Klarhed over de enkelte Genstande derinde.

»Den er lysegraa,« mente min Mand, »men jeg kan ikke se, hvad det er for en Fyr; laan mig en Fejespaan, saa skyder jeg den ind under den og tager den ud paa den Maade; der er saamæn ikke noget at være bange for, I to Harer!«

Han stak forsigtig Fejespaanen ind under Dyret og løftede den, men da skiltes det paa Midten, og Halvdelen blev liggende paa Hylden.

Vi undersøgte nu den anden Halvdel, men dens løse Konsistens og de utallige smaa Legemer, den indeholdt, gjorde os ganske forvirrede.

Vi stirrede og stirrede, og min Mand berørte endog Liget med sin Pegefingre.

Da brød Marie pludselig ud i en høj Latter.

»Nu ved jeg det,« raabte hun, og hendes Latter var ligesaa overdreven, som hendes Skræk for en Stund siden, »nu ved jeg, hvad det er!«

»Men saa sig det da i Himlens Navn i Stedet for at staa der som en vanvittig,« brølede min ejegode Mand, ganske bleg af Raseri over Maries utidige Latter, »eller gaa Deres Vej, hvis De har mistet den Smule Forstand, Vorherre har givet Dem.«

Han oppebiede ikke Svaret, men gik bort i Vrede, da jeg prøvede paa at berolige ham, og Marie havde nu faaet Latteren saa vidt standset, at hun kunde give Forklaring paa Fænomenet.

»Det var Græskarret,« sagde hun; »kan Fruen ikke huske, at Herrens Tante kom med det i Efteraaret, da Børnenes Maver var i Uorden? Vi skulde være Vegetarer, og den gamle Frue skulde bringe, hvad vi skulde bruge, men saa var det, at hun blev syg samme Dag og døde, og saa har vi glemt Græskarret, som der baade skulde have været lavet Bøf og Frikadeller paa — jeg synes, det er saa voldsomt grinagtigt.« — —

Jeg gik ind til min Mand og forklarede ham Sagen, overbevist om, at ogsaa han vilde kunne se det morsomme i hele det Postyr for Græskarret, men hans Mandsværdighed havde faaet et Knæk, og det harmede ham, at det var sket i min Nærværelse; derfor var han vred paa mig nu, efter at han i Ro havde tænkt Sagen igennem.

I Haab om at kunne hævde sig ad anden Vej, saa han paa mig med et ubeskrivelig foragteligt Blik, da jeg havde meddelt ham Sammenhængen.

»Du maa være en fortræffelig Husmoder,« sagde han overlegent med et lille uægte Smil, »men maaske jeg, efter denne syndige Forvirring, som Jeres kvindelige Fejghed har frembragt, maa tillade mig at spørge dig, om det ikke er Mening, at vi skal have noget at spise — —.«

En Forveksling.

Af Helge Linck.

Tegning af Axel Andreasen.

DET var i en Jærnbane Kupé. Gamle Dalhof sad glad og smilende og betragtede en lidt ældre Dame, der sad lige overfor ham og saa paa ham med samme Interesse, som han paa hende. De var alene i Kupéen, Dalhof og Frøken Smit; det vil sige, helt alene var de nu ikke. Frk. Smit sad og skærmede varsomt over en Slags Kurv, hun holdt paa Skødet, og i denne Kurv befandt der sig, saa underligt det lyder, et menneskeligt Væsen, et lille spædt Barn, som netop nu laa og sov de Uskyldiges Søvn.

Det var ikke dette Barn, som særlig havde vakt Dalhofs Interesse, nej det var Kurven; thi Dalhof havde en Kurv, der var netop akkurat lige Mage til Frk. Smits. Og denne Kurv stod paa Sædet ved Siden af Dalhof, og i den laa der et om ikke just menneskeligt, saa dog levende Væsen, nemlig en Hundehvalp. Det er ikke godt, at Mennesket er ene, havde Dalhof tænkt, det havde han forresten tænkt i mange Aar, og saa var han rejst hen til en god Ven, der var rig paa Hundehvalpe, og dér faaet sig en.

Frk. Smit syntes, at Hunde var noget af det sødeste paa Jorden. Alligevel valgte hun sig ikke en saadan, da ogsaa hun en Dag blev enig med sig selv om, at det var *mere* end kedeligt for Mennesket at være ene. Nej hun valgte et lille Menneskebarn, som

hun adopterede, og nu var hun altsaa paa Vej hjem med det. Hr. Dalhof fandt, at det var et mærkeligt Træf, at her sad han og havde adopteret en Hundehvalp, og dér lige overfor sad Frk. Smit og havde adopteret et Menneskebarn. Der var nok at snakke om for de to Passagerer, og Tiden gik hurtigt, og inden de vidste et Ord af det, rullede Toget ind foran Stationen.

Hr. Dalhof hopper rask ud af Kupéen, han er tørstig, og sætter et Øjeblik Kurven fra sig for at nyde en lille Genstand; han inviterer Frk. Smit paa et lille Afskedsbæger, de snakker og ler, rundt om dem iler Folk frem og tilbage, med Kufferter, Kurve og Pakker, der er Travlhed i Luften, vore to Venner smittes af Travlheden, og saa tager de da en hurtig Afsked med hinanden og skynder sig hver til sit.

Paa Vejen hjem tænker Dalhof paa, hvad mon hans gamle Husholderske, Jomfru Blikkvist, vil sige, naar hun ser Hundehvalpen. Mon hun vil blive glad for den? Eller mon hun vil gøre Mudder og skælde og smælde, saadan som hun altid gør, naar noget ikke er hende tilpas? Tiden vil vise det.

— — —

Dalhof har sat sig tilrette for at barbere sig. Han sidder med Ryggen til Jomfru Blikkvist, som har taget sig af Kurven, hvis Indhold har gjort den ellers saa veltalende Kvinde stum — dels af Forundring, dels af Glæde. Sagen er, at det er slet ingen Hundehvalp, men et spædt Barn. Det skrækelige er sket, at Kurvene er blevet forbyttet. Men det ved Dalhof ikke noget af endnu. Han sidder og sæber sig ind og siger:

»Ja nu maa De altsaa tage Dem af det lille Bæst, Jomfru Blikkvist. Han skal opdrages ordentlig og tugtes i Tide, ellers faar man ingen Fornøjelse af ham i den halve Snes Aar, han forhaabentlig kan leve.«

Jomfru Blikkvist har nu genvundet sit Mæle. Hun siger forarget:

»Skammer De Dem ikke over at tale saadan, Hr. Dalhof!?»

»Hvorfor i Alverden skulde jeg skamme mig? udbryder Dalhof. Naa, men det glæder mig, at De synes

godt om ham. Sikke nogle lange Øren, han har, hva? Og har De følt paa Snuden, om den er kold? Den skal nemlig helst være kold, skal jeg sige Dem, det er et Tegn paa, at han er rask.«

Jomfru Blikkvist bliver mere og mere forarget. At tænke sig, at nogen kan tale saaledes om et lille Barn. Lange Øren, kold Snude, næ det er for galt!

Dalhof tager fat igen:

»Saa har jeg tænkt mig, at han skal ligge ude i Entréen!« siger han.

»I Entréen!?« hviner Kvindemennesket. »Men er De da fra Forstanden!«

»Men han skal ikke have noget over sig, man skal aldrig forvænne dem. Naar han bliver større, skal han maaske opholde sig nede i Gaarden om Natten. Det er Meningen, at han skal opdrages til at passe paa Tyve og fange Rotter. Hans Mor holdt saa meget af Rotter.«

Jomfru Blikkvist er ved at tabe Næse og Mund. Hun er lige ved at tro, at Dalhof er bleven gal; hun ser hen paa ham; hun ser i Spejlet, at han skærer de frygteligste Grimasser, men det er kun, fordi han barberer sig.

»Og saa husk, Jomfru Blikkvist, De maa aldrig give ham Sukker, aldrig! Det faar han Bændelorm af, og rindende Øjne. I Begyndelsen maa han kun faa Mælk; naar han er et Aar gammel, skal han have Rugbrød og Vand og engang imellem et stort Kødben. Raat Kød maa han gærne faa, saa farer han i Tyveknaegtene og bider dem i Benene.«

Nu *kan* Jomfru Blikkvist ikke tro andet, end at Dalhof er bleven vanvittig. Da han til Slut erklærer, at den nyankomne Lille skal hedde Sultan, at han *ikke* skal lære saadanne Narrestreger som at gaa paa to Ben, og at han skal spise og drikke af et Kar under Køkkenbordet — ja da føler Jomfru Blikkvist sig vis i sin Sag: Dalhof er gal, skrupgal, maaske farlig for sine Omgivelser! Uden at sige et Ord forlader hun hurtigst muligt Huset og styrter til Politiet for at sætte dette ind i sin sørgelige Opdagelse.

— — —
Den aldrende Frøken Smit havde overladt *sin* Kurv til *sin* Jomfru Blikkvist.

»Men nu maa De endelig være stille, sagde hun,

for den Lille sover endnu. Jeg synes, han er noget af det yndigste, man kan se for sine Øjne, rigtig en lille Englebasse!«

Hun var ved at tage sit Overtøj af, medens hun talte. Blikkvist Nr. 2 stjal sig til at titte ned i Kurven, hvor Hr. Dalhofs Hundehvalp laa og sov nok saa sødt. Hun syntes jo nok, at Englebasse var et temmelig stærkt Udtryk.

Frk. Smit er meget ivrig.

»Vi maa hurtigst mulig have købt en Vugge til ham,« siger hun, »og det skal være en Vugge med Gænger, saa vil jeg sidde og vugge ham i Søvn om Aftenen og synge for ham.«

Blikkvist Nr. 2 sætter Hænderne i Siden og ser vist paa Frk. Smit.

»Det var *majet*, siger hun, Utysket skal maaske ogsaa have Patteflaske?«

»Ja selvfølgelig skal han have Flaske,« svarer Frøkenen, »troede De, jeg vilde engagere en Amme til ham? Jo, han skal skam have sin Flaske, skal han, det søde lille Nor. Men sørg endelig altid for, at Flasken er ren, og Suttene ogsaa. Saadanne smaa Puslinge faar saa let daarlig Mave. Synes De ikke, han ser sød ud?«

»Ja Frøkenen maa undskylde, svarer Blikkvist Nr. 2, men jeg *kan* nu ikke fordrage dem; naar de bliver større, savler de; Lopper har de allesammen; naar de slikker En, risikerer man at faa Bændelorm, svine til gør de, man har ikke andet end Ulejlighed af dem. Næ maa jeg saa be' om en Kat. Den er da anderledes renlig.«

Nu er det Frk. Smits Tur til at sætte Hænderne i Siden og se paa Blikkvisten.

»De taler ligefrem *raat!*« siger hun. »Jeg troede ikke, De var saa hjerteløs. Og jeg havde endda tænkt, at De skulde holde Huen.«

»Hvad behar!?« siger Blikkvist Nr. 2 og griber uvil-

kaarlig frem for sig for at faa fat i noget at holde sig i. »Hvad var det for noget, jeg skulde holde?»

»Daabshuen naturligvis!« svarer Frk. Smit.

Det begynder at rable for Blikkvist.

»Jeg har tænkt mig, at han skal i Kirke, naar han er fire Maaneder!«

Blikkvist sender Frøkenen et fortvivlet Blik.

»Og saa skal han hedde Johannes efter Johannes Poulsen . . . naar han er seks Aar, skal han i Skole, og naar han bliver stor . . .«

Blikkvist 2 tager et Tag i sig selv og afbryder:

»Naar han bliver stor? Maa jeg spørge, hvor *stor* bliver han? Vi skal vel ikke have den gaaende her i Huset til tyve Kroner! Disse store Køtere kan jeg ikke fordrage. Maa jeg spørge, hvad er det egentlig for en Race?»

Frk. Smit vender foragtelig Ryggen til sin hjerteløse uforstaaende Husholderske. At tænke sig, at hun kan spørge om, hvad Dengsemanden er for en Race! Det er uhørt! Og saa kalde ham en Køter — fy! fy! Men det er det, hun altid har syntes: der *er* noget umenneskeligt ved Jomfru Blikkvist Nr. 2.

Saa begynder Frk. Smit at tale om Fremtiden. Hun vil da saa forfærdelig gerne have, at den Lille, naar han bliver stor, skal være Skuespiller. Eller tænk, hvis han blev Heltetenor. En ny Herold!

Jomfru Blikkvist 2 tænker, at det er dog et ejendommeligt Udslag af Sindssyge, hun her staar overfor.

Endnu engang forsøger hun at rive Frøkenen tilbage til Virkeligheden.

»Har Frøkenen tænkt paa,« siger hun, »at det er forbudt at holde Køter her i Huset? Og hvad tror De, Værten vil sige, hvis denne her begynder at trække andre Køtere med hjem og maaske rende op og ned ad Trapperne og grise til! Det er nok en Han, men alligevel . . .«

Her fandt Frk. Smit Tidspunktet passende til at

aabne Døren og vise Blikkvist 2 paa Porten. Hun vilde ikke længere have en saa kynisk raa Person i sin Tjeneste. Og Blikkvisten gik med glad Hjerte: hun vilde sandt for Dyden ikke tjene en Dag længere hos en Vanvittig.

— — —

Naa naturligvis, Sagens Sammenhæng maatte jo hurtigt blive opklaret. Gamle Dalhof blev umaadelig forbavset, da han saa, at hans Hund var et Pattedbarn, og Forbavselsen var ikke ringere hos Frk. Smit, da hun opdagede, at hendes Adoptiv søn var en Hundehvalp. Nu forstod Dalhof og Frk. Smit Berettigelsen af henholdsvis Blikkvist 1's og 2's mærkværdige Optræden. Det var ikke andet end til at le ad nu.

Der blev udvekslet Noter mellem Hr. Dalhof og Frk. Smit.

Hr. Dalhof skrev: Jeg kan ikke bruge det Eksempel af Racen, som jeg af en Fejltagelse har faaet hjem. Der vil aldrig blive nogen god Rottehund ud af ham, det ser man med et halvt Øje. Hans Øren er altfor smaa, Poterne ligeledes, Haaret skulde være strittende, men paa denne her er det silkeblødt. Endelig er Udtrykket i Øjnene altfor fromt og blidt, nej ham kan jeg slet ikke bruge som Rottehund. Jeg maa give Afkald paa ham, skønt jeg er vis paa, jeg vil komme til at savne ham og længes efter ham. For han ser umaadelig opvakt og god ud.

Ærbødigst

Dalhof.

Frk. Smit blev henrykt. Hun svarede: Jeg kan slet ikke bruge den lille Unge, jeg af en Fejltagelse har faaet hjem. Hans Øren er altfor store, og han er altfor laadden over hele Kroppen. Og fremfor alt: han har fire Ben! Det er to for mange. Jeg maa give Afkald paa ham, men jeg vil savne ham for-

færdeligt, for han er saa sød og nuttet. Selv om han nok kan se ud til med Tiden at blive en Skræk for Rotterne.

Ærbødigst

Frk. Smit.

Hr. Dalhof blev glad og stolt. Der udveksledes flere Noter, og det endte med, at Hr. Dalhof besøgte Frk. Smit for at se til det lille Menneskebarn, og Frk. Smit besøgte Dalhof for at se til Hundehvalpen. Alt dette førte jo til et nøjere Samkvem, og til Slut foreslog Hr. Dalhof Frk. Smit, at de skulde slaa deres Pjalter sammen og gifte sig, da ingen af dem jo kunde undvære hverken Pattebarnet eller Hundehvalpen. Og saa blev Dalhof og Frk. Smit Mand og Kone. Drengen fik i Daaben Navnet Johannes og Hunden uden Daab Navnet Sultan. Og de to Blikkviste? Ja de var gaaet ud — for bestandig.

Saaledes ender denne sandfærdige Fortælling.

En Krigslist.

Af *Christian Lundgaard.*

Tegning af *Axel Andreassen.*

I.

ER et Par smaa Sorte vanærende, 49? spurgte *Jens Poulstrup*, menig Infanterist i Hans Majestæt Kong Christian den 10des Armé, sin Sidemand, ogsaa kaldet »Prokurateren«.

Vanærende! sagde »Prokurateren« diplomatisk. — Det kommer først og fremmest an paa, om det er et Par smaa Sorte hos Marketenderen eller hos Plejefa'er, Du mener.

Hos Plejefa'er! svarede 50 dystert.

Ja saa! ja, saa vil jeg sige, at da det ikke er Straffen, men Forbrydelsens Art, der afgør, om en Straf er vanærende eller ej, saa er jeg tilbøjelig til, i Betragtning af, at da en Forbrydelse, der efter den militære Retspleje, som jo oven i Købet paa visse Punkter er strængere end den civile, kan sones med to smaa Sorte, ikke kan være af nogen graverende Art, at hælde til den Anskuelse, at to smaa Sorte ikke er vanærende.

Det er godt! sagde 50 tilfreds. Han havde set lidt uforstaaende ud under Præmisserne, men Konklusionen forstod han, og det er jo ogsaa det vigtigste.

Skal Du ind og have to smaa Sorte? spurgte »Prokurateren« deltagende.

50 rystede indigneret paa Hovedet.

Nej, jeg *skal* ikke, svarede han, men jeg *vil*.

Vil Du! — Hvorfor i alle blanke Knappers Navn vil Du det? sagde »Prokurateren« forundret.

50 fløjtede.

Det kan jo være Dig ligegyldig, 49! sagde han. Det er jo ikke Dig, der skal derind.

Nej, føj for Pokker! to Dage i mørk Arrest! svarede »Prokurateren«; det er da ikke noget, man gaar til for sin Fornøjelses Skyld.

Nej, det kan jo nok være! sagde 50, hvis Tur det nu var til at give den diplomatiske. — Hovedsagen er, at det ikke er vanærende, og det maa Du vel vide, der har staaet i Prokuraterlære.

Ja, og er bleven Svend! sagde 49, der var stolt af det lille »Exam. juris«, han havde Ret til at sætte paa sit Visitkort.

Al Respekt for det! svarede 50 i en anerkendende Tone. — Og nu skal Du have Tak for god Underretning, vedblev han. Kan jeg være Dig til Tjeneste igen paa en eller anden Maade, saa kom bare til mig.

Ja, siden Du selv tilbyder det, 50! sagde »Prokurateren«, saa vilde jeg ikke have noget imod, at Du pudsede min Livrem for mig. Det gør Du meget bedre end jeg selv kan gøre det, skøndt jeg har staaet i Prokuraterlære, som Du siger.

Nej, der er det nok ogsaa mere sine Medmenneker, man lærer at pudse end Livremme! sagde 50, der var kommen i godt Humør efter at have konsulteret 49. — Lad mig se Livremmen, saa skal det snart være gjort! vedblev han og tog Pudsekassen frem.

49 rakte ham den omtalte Livrem, som 50 anbragte paa Bordet foran sig.

Sig mig en Gang! sagde 49 indsmigrende; hvad er det egentlig med de to smaa Sorte, Du vil have? Det er vel ikke Din Mening?

50 smilede hemmelighedsfuldt hen for sig, medens han behandlede Livremmen med Pudsevokset. Saa

skød han Tungen ud i den ene Kind, saa der danndes som en mægtig Tandbyld og kneb polisk det tilsvarende Øje til.

Er det en Hemmelighed? spurgte »Prokurateren«.

50 nikkede og nynnede nogle Toner, der efterhaanden formede sig til den skønne og rørende Vise om Hjalmar og Hulda, som saa mangan Livrem i Aarenes Løb er bleven pudset ved.

II.

Det vakte Forundring hos Kompagniets Befalingsmænd, at 50, der hidtil havde været en af de flinkeste og villigste Soldater, begyndte at vise mindre god Opførsel. Kaptajnen talte med Premierløjtnanterne derom, og disse drøftede Sagen med Stabssergenten, som lod Spørgsmaalet gaa videre til Sergenterne og Korporalerne, der gjorde Underkorporalerne den Ære ogsaa at indvi dem i de Bekymringer, som 50's forandrede Opførsel voldede Kompagniet.

Han mødte slet pudset ved Søndagsparaden, hvad der aldrig var hændet før. Premierløjtnanten holdt en Tordentale til ham og endte med at sige, at han paa Grund af sin tidligere gode Opførsel skulde slippe med at »stille om« én Gang. At »stille om« tre Gange var ellers Normen for den Forseelse, 50 havde gjort sig skyldig i. Han viste ingen Taknemlighed over Premierløjtnantens Mildhed, og for at sætte Kronen paa Værket, undlod han at adlyde den givne Ordre til at »stille om«, hvad der imidlertid gik ubemærket hen, takket være en ung Dame, som fik Premierløjtnanten til at forlade sit Kvarter, hvor 50 skulde have fremstillet sig for ham, for at spille Tennis. Premierløjtnanten gik ud fra, at 50 havde været der, men ikke truffet ham.

Da 50 et Par Dage senere var Skildvagt ved et Krudttaarn, stillede han sig ind i Skilderhuset, skøndt

det ikke sneede eller regnede. Alene det er en stor Forbrydelse, men 50 gik videre endnu. Han lukkede Øjnene og gjorde sig Anstrængelser for at falde i Søvn, hvad dog ikke lykkedes for ham. For at markere en dyb Søvn »snorkede«
han, saa den inspicerende Underofficer vilde have kunnet høre det paa en Kilometers Afstand, men tilfældigvis blev Posten slet ikke inspiceret den Dag, og 50 opnaaede ikke andet end at forskrække en Svalefamilie, der boede oppe under Krudttaarnets Tag og som sad ængsteligt og krøb sammen i Reden og lyttede til den paa dette Sted uvante Lyd.

Den kommende Søndag mødte 50 ogsaa slet pudset, men Premierløjtnanten, der Aftenen i Forvejen var bleven forlovet med den unge Dame fra Tennisbanen, lod i sin Glæde som han slet ikke bemærkede det, og da 50 havde den Dristighed at anmode om et Nattegn, bevilgede Premierløjtnanten ham endog et saadant. Det lød til Kl. 12, men 50 kom først hjem paa Kaserne ved 2 Tiden og meldte sig i Vagten, idet han simulerede en stærk Beruselse. Den vagthavende Sergeant, der var af en godmodig Natur, opfordrede ham til stille at »kradse op i Abekattereden«, men 50 nægtede det og raabte op og dinglede meget illuderende, og saa blev Sergenten nødt til at indmælde ham til Bataillon.

Næste Dag ved Appellen fik 50 for Beruselse og Udeblivelse af Kvarteret dikteret en arbitrær Straf af 2 Dages mørk Arrest. Han modtog Dommen i reglementeret Retstilling, og traadte tilbage i Geledet, idet han blinkede til 49, som saa paa ham med et Par Øjne, der var dobbelt saa store og runde som de var fra Naturens Side.

Om Aftenen blev 50 af en Underkorporal højtideligt overantvortet i Arrestforvarerens Varetægt. Den gamle martialske udseende »Plejefa'r«
saa prøvende paa sin ny Pensionær. Saa fik han Brillerne frem og sat paa Næsen — det var store runde Hornbriller, der

gav ham Lighed med en ærværdig Ugle — og stak Ansigtet helt hen under 50's Kasketskygge.

Jeg synes, jeg skulde kende Dem! sagde han mistænksomt. Har De været her før?

Nej, Hr. Skersant! svarede 50 og rettede sig.

— Naa! — nej, det ser De jo heller ikke ud til. Hvor meget skal De have? To Dages mørk Arrest! — ja, følg De saa med mig, min Ven. Saa skal jeg an- vise Dem Logiet.

III.

Vi maa nu gaa en god Maanedes Tid tilbage. Rekrut- skolen var endt, og Rekrutterne, der var steget et Trin op ad den militære Rangstige og bleven Menige, havde besluttet at fejre denne glædelige Begivenhed med et Bal.

Der blev lejet Dansesal og Musik og indbudt Damer, og Ballet gik meget fornøjeligt. Oberstløjtnanten førte det op med en af de kønneste Piger og holdt senere Tale og drak et Glas Punsch sammen med Sol- daterne. 50 var naturligvis med paa Ballet. Han dansede næsten hele Tiden med en ung Pige, som han syntes var noget af det kønneste, han havde set, og som paa sin Side ogsaa lod til at synes om 50. Da Ballet var endt, fulgte han hende hjem. Hun var Datter af Regimentets Arrestforvarer, og det traf sig hverken værre eller bedre end at den gamle Sergent selv kom ned og lukkede op, da Datteren ringede paa Gadedøren, medens 50 stod nede paa Gaden for at passe paa, at hun kom godt ind.

Hvad er det? sagde »Plejefa'r«, der var i Negligé med Slæbere paa Fødderne; hvad vil De her?

Det sidste var henvendt til 50, der rettede sig uden at sige noget.

Han har fulgt mig hjem, Fa'er! sagde Datteren.

Saa, har han det? — Har De Nattegn?

Javel! svarede 50 konsterneret.

Maa jeg se det?

Ja, 50 havde jo ikke saadan direkte noget Nattegn, men han mente jo, at han havde Lov til at følge sin Dame hjem fra Ballet og at Bataillon'en ikke tog det saa nøje i nærværende Tilfælde.

Hvad vil det sige: Deres Dame? sagde »Plejefar« og strøg barsk sit graa Overskæg. Min Datter er ikke en almindelig menig Soldats Dame, at De ved det.

Jo, det har jeg været i Aften, Fa'r! indskød Datteren. Maa jeg ikke præsentere Dig for 50? Han hedder Poulstrup.

Du maa gaa ind i Din Seng og det straks! sagde den strænge Fader, — og De, vedblev han, henvendt til 50, vil De se at humme hjem hurtigst muligt. Ellers skal jeg sørge for Deres Opdragelse.

50 fik Haanden til Kasketten paa reglementeret Vis og traadte af.

Godnat, Poulstrup! sagde den unge Dame oppe fra Gadedøren, og Tak for i Aften!

Tak i lige Maadel svarede 50, der fik Mod ved hendes venlige Godnathilsen, — og paa Gensyn, Frøken!

Hun forsvandt i Mørket, men »Plejefa'er« vinkede ad 50, at han skulde blive.

Hvad er De egentlig for én? sagde han. Hvor er De fra?

50 nævnede sit Hjemsted ude paa Landet.

Naa! er det Mening'en, at De vil gaa videre i Tjenesten? spurgte »Plejefa'er«.

Nej, det var det ikke, forsikrede 50. Han var tværtimod glad over, at han ikke var udtaget til Underkorporal og snarest kunde komme hjem igen til Gaarden.

Gaarden! gentog »Plejefa'er« foragteligt. Hvad er det for en Gaard?

Det er min Fa'ers! svarede 50, og det er Mening'en, at jeg skal overtage den, naar jeg er færdig med Tjenesten her.

Naa, er det det? knurrede »Plejefa'er«; ja, saa vil jeg raade Dem til ikke at tale til min Datter mere, men at lade som De ikke kender hende, naar De ser hende igen.

Hvorfor det? spurgte 50, hvem Punschen og Mindet om Dansens Glæder sammen med den unge Dame havde givet mere Mod end han ellers plejede at vise overfor sine Overmænd i Tjenesten, hvortil »Plejefa'r« jo efter sin Charge i Hæren hørte.

Fordi jeg ikke vil have det! svarede »Plejefa'er« barsk. Nu ved De det.

Skersanten kan da ikke have noget imod, sagde 50 med berettiget Selvfølelse, at Skersantens Datter blev Kone paa en god Gaard.

Jo, det har jeg meget imod! svarede »Plejefa'er« forbitret. — Min Datter skal have en Underofficer som jeg selv er, det har jeg foresat mig, og naar De ikke vil gaa videre i Tjenesten, saa kan det altsaa ikke blive Dem. Træd af!

Det er vel ogsaa noget, hun selv bestemmer! indvendte 50. Jeg vil i al Fald spørge hende selv ad først.

Det skal blive Løgn! raabte »Plejefa'er« harmfuld. Jeg skal nok sørge for, at hun ikke kommer til at tale med Dem.

Hvordan vil Skersanten sørge for det? spurgte 50 beskedent. — Skersanten kan da ikke lukke hende inde.

Jo, det kan jeg og det vil jeg ogsaa gøre! svarede »Plejefa'er« bistert. Hun skal ikke komme uden for en Dør før De er bleven hjemsendt. Saa kan I begge to have det saa godt.

Det har De ikke Lov til! sagde 50 uforfærdet.

Har jeg ikke Lov til det! Det skal jeg vise Dem! Jeg er vant til at passe paa dem, der er mig anbetret, og det er min Datter først og fremmest. De er færdig med at gøre Haneben til hende, om jeg saa

skal lukke hende inde i en Kasjot saa længe De er her i Byen.

Saa skriver jeg til hende! sagde 50, der følte et hidtil ukendt Heltemod i sig ved Tanken om, at han kæmpede for sin gryende Kærlighed til den unge Dame.

Jamen, hun faar bare ikke Deres Breve! svarede »Plejefa'er«. Det skal jeg nok sørge for. — Og nu vil jeg ikke staa her og høre paa Deres Vrøvl mere. Forsvind!

Er det virkelig Skersantens Mening, at jeg ikke en Gang maa skrive til hende? spurgte 50.

Ja, Katten sparke mig er det! Jeg vil ikke have noget Maskepi mellem Dem og hende. Ret! raabte den gamle Underofficer med en Stemme, der gav Genlyd i den mørke Gade. Se lige ud! Træd af!

Uvilkaarligt lystrede 50 Ordre. »Plejefa'er« gik ind ad Gadedøren, som han omhyggeligt laasede af efter sig. 50 vandrede hjem til sit Kvarter med Hovedet opfyldt af allehaande Planer om at trodse den grumme Fader og gense sin Elskede for at faa hendes Ja. Og Resultatet af disse var, at han nu befandt sig inde i selve Fæstningen, ganske vist som Arrestant i en mørk Celle bag en vel tillukket Dør, men dog i Nærheden af Genstanden for sine Følelser, til hvem han, trods alle Anstrængelser derfor, hverken havde hørt eller set noget siden Ballet.

Den Gamle havde holdt Ord og passet paa, men Kærligheden gør opfindsom og overvinder næsten altid de Hindringer, der stiller sig i Vejen for den.

IV.

50 gik frem og tilbage i den mørke Celle, hvor han i Begyndelsen maatte have Hænderne udstrakt foran sig som et Par Følehorn for ikke at støde Næsen mod Væggene.

Han havde nu opholdt sig der en Nat og en halv

Dag og havde vænnet sig til de indskrænkede Rumforhold, saa han ikke behøvede at gaa i den anstrængende Stilling med Hænderne strakt frem, men kunde stikke dem i Lommerne, hvad han ubetinget foretrak. Med Hensyn til at se den Elskede eller faa hende i Tale, var han derimod ikke naaet videre. »Plejefar'er«, der aabenbart ikke genkendte ham fra Balnatten, behandlede ham med barsk, men bestemt Venlighed, og lod ham ikke have mere Frihed, end han efter Reglementet skulde have, nemlig til to Gange om Dagen at trække frisk Luft i en lille Gaard, der var omgiven af høje Mure.

50 havde allerede et Par Gange været ude i den lille Gaard, men var hver Gang vendt skuffet tilbage til Cellen. Det var disse Gaardture, han havde sat sin Lid til. Han havde haabet, at han paa en af dem skulde faa Øje paa den Elskede og havde paa Forhaand nøje overvejet, hvad han vilde sige til hende. 50 var ikke særligt romantisk anlagt, han tænkte hverken paa at falde paa Knæ eller at forsikre om sin uudslukkelige Elskov. Han vilde kun vise hende, at han ikke havde glemt hende og have hendes Ord for, at hun vilde gifte sig med ham, hvad han havde forsømt at spørge hende om, da han fulgte hende hjem fra Ballet. Naar det var besørget, vilde han med Taalmodighed døje Resten af sine to »smaa Sorte« og trøste sig med, at den Elskede om et Par Aar var myndig og kunde gifte sig med hvem hun vilde, uden at spørge sin tyranniske Fader ad.

Men, som sagt, Lejligheden til at faa det afgørende Ord sagt, havde endnu ikke tilbudt sig, og 50 var begyndt at tvivle om, at han vilde faa Held med sig. I saa Tilfælde havde han uden Nytte taget de to Dages ubehagelige Indespærring i det kulsorte Rum, hvor han ikke kunde se sine Fingre, naar han holdt dem op for Ansigtet, og tilsat den Agtelse, hans Overordnede hid-

til havde næret for ham som en pligtopfyldende og ærekær Soldat.

50 var derfor ikke i godt Humør, da han vandrede frem og tilbage i Mørket og ventede paa Middagsmaden, som han havde lugtet Forberedelserne til, da han for et Par Timer siden havde Formiddags-Gaardtur og gik igennem Arrestens skumle Gange. Han tænkte med Vemod paa, at nu skinnede Septembersolen smukt over Stubmarkerne, hvor hans Kammerater færdedes og rimeligvis i dette Øjeblik havde Hvil og nød Livet ved Marketenderens Vogn. Da standsede han pludselig i sin Vandring og lyttede. Mørket havde skærpet hans Sanser, han hørte »Plejefa'er« ude i Gangen tale med nogen, og denne nogen svarede med en klar Pigestemme, som 50 kendte og ofte havde genkaldt i sin Erindring. Der var ingen Tvivl, det var hende, der var der ude. Det var om Middagsmaden, hun talte med Faderen. Det var højst prosaiske Ord om Kartofler og Gulerødder, og hun havde aabenbart ingen Anelse om, at der inde bag den lukkede Arrestdør stod én og lyttede bevæget til hendes Ord, som om de indeholdt Alverdens Poesi.

50 blev bleg. Han mærkede det selv. Det var ikke Frygt, det var den faste Beslutnings Energiudfoldelse, der fik Blodet til at strømme til hans Hjerte. Nu skulde det ske! Nu eller aldrig.

Han bankede haardt paa Døren. Stemmerne udenfor tav. Lidt efter blev Klappen i Døren aabnet.

Hvad er der i Vejen? spurgte »Plejefa'er«s barske Stemme.

50 stak Ansigtet frem gennem Lugen. Han saa sin Elskede staa udenfor. Hun kendte ham straks.

Er det Dem? udbrød hun paa en Gang forfærdet og glad over at se ham.

Hvad! hvem er det? brummede »Plejefa'er«. Kender Du ham?

Ja, det er mig! sagde 50, og jeg har ladet mig

sætte i Arrest for at komme til at spørge Dem, om De vil gifte Dem med mig og være min Kone, naar De bliver myndig?

Ha! raabte »Plejefa'er« forbitret og greb efter Klappen for at lukke den i.

Ja, jeg vil! svarede den unge Pige og nikkede til 50.

I det samme smækkede Klappen i. 50 havde nær faaet Næsen i Klemme, men reddede den i sidste Øjeblik. Det blev mørkt om ham, men i hans Hjerte skinnede Solen og det var som Genskinnet af et Par blaa, trofaste Pigeøjne hvælvede en høj, klar Sommerhimmel over ham.

Et Kvarters Tid senere aabnede »Plejefa'er« Døren ind til 50.

Her er Deres Middagsmad! sagde han. Kom ud!

50 traadte ud i den skumle Arrestgang. Han saa sig om, men der var ikke andre end den gamle barske »Plejefa'er«, hvis Øjne dog, forekom det 50, gemte et Smil inderst inde.

Gaa derind! sagde »Plejefa'er« og pegede paa Døren ved Siden af. Det var en lys Celle, hvor Middagsmaden: gule Ærter og Flæsk, dampede indbydende paa det lille Bord, der var fastgjort i Væggen.

Værsgod og spis! sagde »Plejefa'er« og lukkede Døren.

50 spiste med god Appetit. Han var tilfreds med sig selv, og »Plejefa'er«s Adfærd havde givet ham et Haab, som fik Ærterne og Flæsket til at smage saa lifligt som de fineste Retter.

Da han mæt og glad sad paa Bænken og saa ud i Solskinnet uden for Cellevinduet, blev Døren aabnet og »Plejefa'er« kom ind.

Naa, velbekomme! sagde han.

Tak! svarede 50 og rejste sig.

Det er Skade! sagde »Plejefa'er« efter et Øjeblik at have mønstret den ranke, kraftige unge Mand, der stod foran ham, at De ikke vil være Underofficer. De har aabenbart Feltherretalent. Det er en meget god

Krigslist, denne her. Jeg selv kunde ikke have ud-tænkt den bedre.

»Plejefa'er« nikkede anerkendende. 50 ventede med bankende Hjerter paa, hvad der videre vilde komme.

Som sagt, vedblev »Plejefa'er«. Jeg havde tænkt

mig, at min Datter skulde have en Underofficer, men da det viser sig, at De kunde være bleven en dygtig Underofficer, ja, maaske Officer, saa vil jeg nøjes dermed, og De skal faa min Datter. Slid hende med Helsen! sagde »Plejefa'er« rørt og aabnede Døren.

Der udenfor stod den unge Pige og rakte med et Smil 50 sin Haand, som han greb og holdt fast.

Giv Agt! sagde »Plejefa'er«. Nu vender jeg mig om og saa giver I hinanden et Kys. Nu!

Javel! svarede 50 og trak den rødmende unge Pige ind til sig og kyssede hende, ikke én, men to, tre Gange.

Og saa! sagde »Plejefa'er« barsk; saa ind i Cellen med Dem. De maa ikke tro, De faar nogen Lempelser i Straffen, fordi De skal være Arrestforvarerens Svigersøn. Marsch!

50 tog et hastigt Kys til og marscherede derpaa stolt og lykkelig ind i den mørke Celle, hvis Dør blev lukket efter ham.

Hr. Kallesens Hjemkomst.

Af Carl Røgind.

Tegninger af Forfatteren.

MIT Navn er Kallesen, Hattemagermester Ferdinand Kallesen. Jeg skal fortælle Dem, hvorledes det gik mig den Aften — eller rettere Nat — Ork ja, hvor var det en forfærdelig Nat — den rædsomste Nat i mit Liv — og saa var det virkelig ganske uskyldigt, at jeg kom til det. — Ser De, jeg er jo gift med min Kone, hun hedder Theobaldine Kallesen, født Grummesen. Vi lever rigtig rart sammen, men det er mig, der som Regel maa give efter — for Theobaldine, hun er saa forfærdelig hæftig. Som sagt i Reglen maa jeg lade hende faa *sin* Vilje — det vil sige, næsten altid — De ved, for den kære Husfreds Skyld.

Derfor maa De endelig ikke tro, at jeg staar under Tøflen — næ-æ — det manglede bare — en Hattemagermester, der ikke er Mand for sin Hat.

Eet af Theobaldines sære Paafund er det, at hun aldrig vil lade mig faa Entrenøglen — ja synes De ikke, det er sært? — Saadan en pæn Mand som jeg.

Kun een Gang om Aaret, naar vi har vort store aarlige Laugsmøde, saa faar jeg den — men Kl. Tolv maa jeg være hjemme, ellers ligger min stakkels Theobaldine og bliver saa urolig for min Skyld, siger hun.

Nu maa jeg indrømme, at Klokken den Aften var blevet Et, og jeg maa ogsaa indrømme, at jeg havde

nydt en lille — bitte Smule mere, end jeg plejer —
Hva' siger de? — Om jeg var beruset — Nej det ved
Gud jeg ikke var — ikke Spor.

Alligevel var jeg lidt underlig til Mode, da jeg
listede — næ *gik* op ad Trappen — sæt min elskede
Hustru laa derinde og var ved at forgaa af Sorg for
min Skyld — eller sæt at hun sad oppe og ventede
paa mig — det har hun gjort før — tja *det* vilde hel-
ler ikke være saa rart, for jeg skal sige Dem — Theo-
baldine, hun er meget stor og svær og saa forfærdelig
stærk — jeg er jo derimod nærmest en klein Mand.

Ganske sagte listede jeg Nøg-
len i Entredøren og aabnede den
— uh! den nederdrægtige Knirken
— det er ogsaa eet af Theobaldi-
nes mærkelige Paafund, den Dør
kan jeg aldrig faa Lov at smøre.

Saa kom jeg i Tanker om, at
det var bedst at faa Støvlerne af
her ude paa Trappen — for de,
Støvlerne, knirkede ogsaa.

Jeg satte mig ned, og det lyk-
kedes mig, skønt det kneb i det
Bælgmørke.

Forsigtig stak jeg det ene Ben
ind — saa det andet, hvorpaa jeg langsomt lukkede Døren.

Støvlerne havde jeg i den ene Haand — jeg stod
lidt stille — saa *Bums!* lød det, det var minsandten den
ene Støvle, jeg havde tabt — saa skulde da ogsaa —
Hvad nu — den tabte Støvle *maatte* findes.

Theobaldine holder forfærdelig meget paa Orden,
een tabt eller smidt Støvle i Korridoren vilde hun aldrig
have tilladt.

Men det var skam ikke let, for De kan nok begribe,
at jeg ikke turde tænde saa meget som en Tændstik.

Jeg følte mig for med Fødderne. Ingen Støvle
at mærke, saa *maatte* den være rullet hen ad Gulvet.

Jeg lagde mig ned paa Knæene og begyndte at overføre hele Gulvet — puh! hvor jeg svedte — det gjorde det naturligvis meget sværere, at jeg maatte gøre det saa stille — stille, for ikke at vække Theobaldine.

Jeg kravlede og kravlede, jeg syntes aldrig vor Korridor havde været saa stor før — men Støvlen — den forbistrede Støvle hittede jeg alligevel ikke.

Jeg satte mig ned for at puste lidt. Da jeg havde betænkt mig lidt, indsaa jeg, at jeg

maatte gaa mere grundigt til Værks ved Eftersøgningen.

Jeg følte mig for langs Væggen og fandt det ene Hjørne, mere end fire Hjørner vidste jeg da, at Korridoren ikke havde. Naar jeg saa havde været ved dem alle fire, saa maatte jeg have været over det hele og fundet den bortkomne Støvle.

Altsaa begyndte jeg min Vandring eller rettere Kravlning, jeg følte og rodede — eet — to — puh! Ha! Hvor det var varmt, tre Hjørner nu. Ha! — Ha! — her *endelig* fik jeg Dig, din Rad — I det samme slog en frygtelig Tanke ned i mig — den anden Støvle, som jeg havde i den ene Haand, da jeg begyndte at lede efter den første, hvor i Alverden var den?

Jeg Fæ, den maatte jeg have ladet staa, mens jeg før sad og pustede ud — nej det var dog for galt.

Det nærliggende Kirkeuhr slog to.

Det var til at blive tosset over — næsten en hel Time havde jeg rodet rundt.

Jeg var ved at eksplodere af Varme og Anstrængelse og saa maaske af det — af den Smule — *virkelig meget lille Smule* jeg havde nydt om Aftenen.

Jeg maatte have Flippen af. — Det lykkedes (Jeg puttede baade den og Humbugen i min Overfrakkelomme — Bevares! Overfrakken, den havde jeg saamænd paa endnu — ja saa var det ikke underligt, at jeg svedte.

Forsigtig fik jeg Frakken af og fandt virkelig temlig hurtig Knagerækken, hvor jeg hængte den.

Saa maatte jeg paa den igen efter den anden Støvle.

Aah! hvor det værkede i mine Knæ — naa der hjalp ingen »kære Mor«. Jeg fik atter fat i et Hjørne og begyndte min kravlende Søgen — men De kan tro,

jeg knugede den ene Støvle godt fast. Da stødte min ene Albue mod noget og — der lød et rædsomt Rabalder — Paraplystativet! — Ih du godeste — jeg vidste jo, det stod her, de andre Gange havde jeg heldigt undgaaet det — men nu — jeg Fæ — jeg Asen — nu kunde Theobaldine ikke andet end at blive vækket.

Rasende for jeg op og — av! for den slemme — knaldede jeg ikke mit Hoved lige mod Gasarmen — Den forbistrede Gasarm, som jeg altid havde sagt var anbragt paa et fjollet Sted — og rats knaldere bask ramlede Kuplen og hele Herligheden ned paa Gulvet, hvor de naturligtvis knustes i hundrede Stykker.

Med vidtopspilede Øjne stod jeg, som forstenet, og lænede mig op ad Væggen.

Jeg stirrede og lyttede — ikke en Lyd — — —

Skulde jeg virkelig for en Gangs Skyld have været saa heldig, at Theobaldine stadig sov fra det hele — — det var nærmest et Mirakel.

Da slog Kirkeuhret halv — altsaa halv tre —
det fik mig til at tage mig sammen.

Jeg begyndte med det djævelske Paraplystativ, fik
 det rejst op og samlet min Stok og een, to, tre, fire
 Paraplyer op — jo fire var *det*, der plejede at staa i
det — saa nu var *det* i Orden.

Men Skaarene — alle Glasskaarene hvorledes,
 hvordan skulde jeg i dette Mørke — nej jeg indsaa,
 der var ikke andet at gøre end at tilstaa i Morgen, at
 jeg var kommen til at rive den ned. Men nu Støvlen
 — den anden Støvle — da oh Glæde! stødte min Fod
 mod *noget*, hurtigt bukkede jeg mig ned — jo virkelig
 — *det* var den anden Støvle — *det* var ogsaa det eneste
 Held, jeg havde den rædselsfulde Nat.

Saa nu kom det vigtigste — Sovekammerdøren —
 for den knirkede ogsaa — jeg kan ikke forstaa, at
 saadan een i alle andre Retninger ordentlig Kone, som
 Theobaldine, vil have alt det Knirkeri om sig.

Støvlerne knugede jeg i den ene Haand, mens jeg
 med den anden trykkede godt ned ad paa Laasen,
 det har jeg nemlig regnet ud tidligere, saa knirker den
 ikke slet saa meget — og virkelig — det lykkedes.

Jeg stirrede ud i det mørke Værelse, der var næ-
 sten lige saa mørkt, som ude i Korridoren, men efter-
 haanden kunde jeg dog utydeligt skimte Møblerne.

Der var Sengene — først Theobaldines, *der* laa
 hun — — jeg kunde se det paa Omridset, for hun er
 saadan lidt ved Magt — saa hun fylder ikke saa lidt.

Langsomt — ganske langsomt flyttede jeg Fød-
 derne — Tomme for Tomme — da oh Rædsel! — den
 djævelblændte Støvle igen smuttede fra mig og styr-
 tede til Jorden med et frygteligt Rabalder.

— Nu var *Alt* tabt!

Hurtig vilde jeg gøre det sidste Skridt om til min
 Seng for dog at være *der*, saa langt borte fra Theobal-
 dines Rækkevidde som muligt — men i Skyndsom-
 heden glemte jeg at være forsigtig og stødte min højre

Lilletea, paa hvilken jeg har en væmmelig Ligtorn, mod Hjørnet af Toiletskabet.

Jeg kunde have *hylet* — men ikke en Lyd kom over mine blege Læber — jeg bed Tænderne sammen — *man* er da heldigvis en *Mand* — og nøjedes med i nogle Minutter at krympe mig sammen af Smærte. Men stadig rørte Theobaldine sig ikke.

Jeg trak et Lettelsens Suk og med yderste Forsigtighed begyndte jeg Afklædningen — — — — —

— og nu — nu laa jeg her —
uh! hvor den Fjermedrasse
knirkede —

I det samme slog Klokken tre.
To Timer havde jeg været
om at naa fra Entrédøren til
min Seng.

Forsigtig strakte jeg Benene
ud — den *væmmelige* Madras —
og trak Dynen op til Hagen.

Jeg lukkede Øjnene. — —

Hvor gjorde det dog godt! —

Lad mig se. Var *Alt* lagt
paa sin rette Plads — aah! den
Gaslampe — ja den kom jeg
ikke uden om, jeg blev vel nødt

til at forære hende en ny meget finere for at bøde lidt derpaa — men ellers — ellers var vist *Alt* i Orden — Støvlerne der — mit Tøj over Stolens Ryg — Undertøjet paa Stolesædet — jo — det var godt ordnet altsammen.

— *Flippen!* — *Flippen og Humbugen!!!* som jeg puttede i Overfrakken, der hængte der ude i Entréen — oh! nej — nej dog — var mine Lidelser ikke forbi endnu.

Det var omtrent det værste, der kunde være hædet.

Det vilde Theobaldine *straks* opdage, for min Over-

frakke var altid det første hun eftersaa, naar jeg saadan — havde været lidt ude paa egen Haand.

Længe laa jeg og kunde ikke fatte en Beslutning, Kirkeuhrets Slag lød igen — Halvfire — nej nu skulde det være.

Ganske stille listede jeg Benene ud af Sengen og rejste mig samtidig lidt efter lidt op.

Saa nu stod jeg paa Gulvet, og meget forsigtig huskende paa Ligtornestødet før bevægede jeg mig langs Sengen —

Pas paa Glasskaarene i Entréen advarede mine nøgne Fødder mig — ja, I har Ret — forsigtig maa vi rigtignok være. Dog, det lykkedes, baade Flippen og Humbugen stod jeg med i Haanden og tiltraadte Tilbagetoget.

Ogsaa det gik godt!

Det oversteg mine dristigste Forventninger. Jeg havde aldrig troet det muligt, at jeg saadan ved Nattetid kunde promenere frem og tilbage i vort Sovekammer uden at blive opdaget — i min Fantasi begyndte der allerede at dæmre noget om at benytte mig heraf i Fremtiden.

Klokken slog fire — da jeg endelig atter havde faaet mig knirket i Seng — saa nu var da *alting* i Orden — undtagen den fordømte Gaslampe — — ja saa maatte man vel til at se at sove.

— — — Men saa snart jeg lukkede Øjnene, blev jeg hvirvlet rundt i en vild Dans af Støvler, Paraplystativer og Gaskupler — jeg kunde ikke falde i Søvn — — Det var ogsaa ganske mærkværdigt, besynderligt, som Theobaldine sov i Nat — det var aldrig nogensinde hændet før — Tværtimod —

Hun plejede skam heller aldrig at sove saa lyd-

løst — nej for det meste udstødte hun nogle mærkelige Lyde, som hun rigtignok aldrig selv havde villet være ved var at snorke — men saadan noget i den Retning var det alligevel. —

— — — En rædsom Tanke slog ned i mig -- Død! — pludselig Død af et Hjerteslag — eller — eller noget andet — Død! — ene og forladt her, mens jeg — hendes Ægtefælle sad og svirede.

Som et Lyn røg jeg op og stirrede over paa hendes Seng — det var begyndt at blive noget lysere.

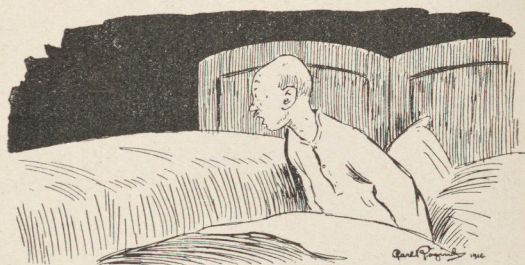
Hva' — Hvad var det!!!!???

Sengetæppet var slet ikke taget af.

Hadde hun slet ikke været i Seng — var det der-

for, at jeg kunde gaa rundt og lave al den Staahej? Men hvor var hun da — — —?

Aah! — —
Der gik et Lys op for

mig. — Den udspekulerede Rad! Hun havde naturligvis sat sig ind i Dagligstuen for at vente paa mig, og da Tiden saa trak ud, havde hun lagt sig paa Chaiselongen — og der var hun falden i Søvn — Ha! Ha! Det gottede mig.

Jeg vilde lige til at staa op for at gaa ind og vække hende — næ — æ — æ — tak! — saa vilde hun bare sige, at jeg naturligvis først nu var kommen hjem — nej den skulde jeg ikke paa, det vilde være nydeligt efter alle mine Besværligheder.

Saa var det meget bedre at lade som ingen Ting, lægge sig til at sove og saa i Morgen lade fuldstændig

uskyldig og sige, at jeg saamænd var hjemme Kl. tolv, og at hun maatte være falden i Søvn længe før den Tid.

Saa nu slog Klokken fem — bare hun ikke var død — det var dog ligegodt min Kone — Aah! det var rædsomt — den Uvished — Dersom hun virkelig laa derinde og for en Gangs Skyld sov usædvanligt haardt, og jeg saa gik derind og vækkede hende — saa — som sagt — troede hun mig ikke — hun vilde beskylde mig for det værste — og De *kender* ikke Theobaldine, naar hun bliver rigtig vred — nej jeg maatte se at holde ud til Kl. seks, saa skulde jeg alligevel op —.

Halvseks! —

Skulde jeg staa op — nej! Hold ud — hold ud — hviskede det inde i mig. Og jeg holdt ud, men det var frygteligt, forsikrer jeg Dem.

Jeg var badet i Sved — Knæene virkede stadigt paa mig, og jeg var saa tung og træt i Hovedet — det var heller ikke saa underligt — ikke Spor af Søvn hele Natten.

Saa nu var den seks. Jeg kravlede ud af Sengen. »Hva'!« raabte jeg himmelhøjt. »Theobaldine! — lille Theobaldine, hvor er Du, hvor er Du dog, min elskede Viv?«

Hun skulde dog høre, at jeg først nu, da jeg stod op, opdagede, at hendes Seng var tom.

Da for det med eet igennem mig — jeg var jo akkurat lige saa vidt som før, hun kunde endnu beskylde mig for først lige at være kommen hjem, dersom jeg gik ind og vækkede hende.

Jeg listede hen til Døren og lyttede — — —

Der var ikke en Lyd at høre.

Jeg gav mig til at skramle med Stolene — jeg maa — jeg *vilde vække hende* — det skulde være *hende*, der kom ind og saa *mig* staa op.

Men der kom ingen. Jeg skramlede atter som en rasende med Stolen i Gulvet — saa stærkt, at de un-

derneden begyndte at dunke i Loftet — ja — det var ogsaa noget tidligt at lave saadan en Støj.

Taalmodig satte jeg mig i min bare Skjorte paa Sengekanten og ventede til Klokken slog halvsyv — saa sprang jeg op — nej — nu maatte det være — jeg skød Modet op i Livet og aabnede Døren ind til Spisestuen.

»Theobaldine! — Theobaldine!« raabte jeg med min allerblideste Stemme.

Ingen svarede.

Jeg gik videre hen til Dagligstuedøren, den stod paa Klem.

»Theobaldine — lille Theobaldine! Hvor er du?« Endnu intet Svar.

Gud bevar os! Saa maatte hun vel alligevel ligge død derinde — og jeg, jeg store Skurk — hurtigt rev jeg Døren op — hun var der ikke — slet ikke — ikke Spor af Theobaldine.

Hvor er hun? — I Køkkenet! — Jeg rev Døren til Entréen op og løb ud — av for Katten! — der skar jeg mig paa et af de for-bistrede Skaar fra Gaskuplen. Jeg ænsede det ikke — skulde hun virkelig være segnet om ude i Køkkenet — ligge død og kold derude — saa nu var jeg der ude — ikke Spor af Theobaldine — i det lille Spisekammer — heller ikke.

Da dæmrede der noget i mig. — Skulde — skulde det være muligt, at hun var løbet sin Vej — at hun maaske i lange Tider havde haft en Elsker — aah nej! — det kunde jeg dog ikke tro — dertil ser Theobaldine — mellem os sagt ikke godt nok ud — det skulde da være en meget *modig* Mand og en meget stærk Mand.

Langsomt vandrede jeg atter ind i Dagligstuen — aldeles forvirret over alt det, der var hændet mig — Hvad var det, der paa Bordet laa en Seddel, jeg greb den og læste.

»Har faaet Telegram i Aften om, at Moder er meget syg — rejser 9.45 — se nu til, at Du ikke sover over Dig i Morgen, *det vil jeg raade Dig til*, lille Ferdinand — jeg skal nok spørge Klausen, om Du mødte præcis Kl. syv.«

Ih Du godeste Gud! — saadan hænger det sammen — jeg kunde have sparet mig al min Møje — al min Kval — ja jeg kunde været blevet meget længere ude — lige til den lyse Morgen, dersom jeg havde villet.

Hvor jeg rasede — hvor jeg var lynende gal i Skralden — saadan en Chance — den kom maaske aldrig mere igen — *hvor var det dog nederdrægtig ærgerligt.*

Min stakkels Fod blødte — og Klokken slog syv.

Ih! Du store! selv fra det fjerne virkede Theobaldines Aand paa mig. —

Aldrig nogensinde er jeg kommen saa hurtig i Tøjet og af Sted til Forretningen, hvor det lykkedes mig mod et kontant Vederlag at faa Klausen — min Svend — til at love ikke at sige noget om det lille Kvarter, Klokken var blevet over syv, inden jeg kom.

Tja — saadan gik det til — og maa jeg saa spørge, tror De ikke, det har været en *rædsom* Nat — Det er sandt — De kan nok forstaa, at jeg var hjemme i Løbet af Dagen og fik fejlet Skaarene op og Gud være lovet købt en Gaskuppel akkurat Mage til den anden — saa da Theobaldine kom hjem om Aftenen — ja for hun kom skam *allerede* tilbage samme Dags Aften — saa mærkede hun ikke Spor — derimod kunde hun meddele, at Svigermo'r — desværre — allerede havde det meget bedre.

Min Slange.

Af P. Falk Rønne.

Tegning af Aage Borresø.

Vi var et Par Stykker, der havde planlagt en større Cykletur sammen i Sommerferien. Hele Vinteren havde vi talt om den, og længe forud var vore Forberedelser truffet.

»Naar man skal ud paa en længere Tur, gælder det om at have første Klasses Materiale«, ud fra denne gyldne Regel besluttede jeg at unde min veltjente Ganger en ny »Slange« paa Baghjulet. Cykkelhandleren, hos hvem jeg købte den, var mig specielt anbefalet som udpræget hæderlig. Han bedyrede, at det var prima engelsk Gummi, og forklarede mig, at jeg havde et Aars Garanti paa den. Dette indgød mig Tillid, selv om jeg ikke var ganske klar over, hvori den mystiske Garanti bestod, og glad i Hu indskibede jeg mig selv og min Ganger til den fjerne jyske By, hvorfra Turen skulde startes.

Tidligt om Morgenen ankom vi til Bestemmelsesstedet. Her opdagede jeg, at Bagringen var slap som en Klud. Naa — jeg tilskrev det nærmest Søsyge, fik den pumpet op, og saa trillede vi af. Ak! snart skulde min Slange vise, at den ikke bar sit lumske Navn for-gæves. — Til en Begyndelse gik imidlertid alt paa bedste Maade. Vejret var glimrende, Landskabet overordentlig smukt, vi havde Medvind, kort sagt alt var saa godt, som nogen Cyklist kan ønske sig. Humøret

var da ogsaa højt — jeg var netop midt i en blomstrende Lovtale over en Cyklists vidunderlige Tilværelse, da jeg med et mærkede det infame Bump, som alle Cyklister kender og hader. Ak! der var ingen Tvivl mulig, min Bagring var kemisk fri for Luft. Naa, Herregud, en Punktering hører jo til de Ting, en rask Cyklist maa tage med, og uden at kny travede vi af for at finde den nærmeste Smed — en tilfældig forbipasserende underrettede os om, at han var 3 Fjerdingvej borte.

Det var efterhaanden blevet godt op paa Formiddagen, og der var kvælende hedt paa den støvede Landevej. Vi svedte og pustede, mens vi asede os frem og sendte den elskelige Bagring mangen venlig Tanke. En af mine Kammerater holdt en moralsk Forelæsning om det forkastelige i at tage af Sted uden at medbringe Lappesager, men jeg bragte ham dog til Tavshed ved en Forespørgsel om, hvorfor *han* saa ikke havde gjort det.

Naa — langt om længe naaede vi jo den frelsende Smed. Han erklærede med Overbevisningens og Selvtillidens Varme, at han skulde nok »hitte Hullet«. — Men han kendte ikke min Slange. End ikke ved den obligate Vandprøve var den at formaa til at give den ringeste Antydning af, hvad der var i Vejen. Det tog jo lidt paa Smedens Selvtillid; men efter et Øjeblik's Betænkning og Kløen sig i Nakken, erklærede han, at saa maatte det være Ventilen. Han tog den af, satte nyt Gummi i, pustede i den, skruede den meget omhyggeligt paa igen, og afleverede saa Dyret med Attest for, at nu var *det* i Orden. — Vi troede ham paa hans ærlige Ansigt og trillede videre.

Det gik en Times Tid; nu var der kun en Mils Vej til den By, hvor vi skulde overnatte. Men saa, just som vi skulde til at suse ned ad en herlig, lang Bakke, var det galt igen. Denne Gang tabte mine Kammerater Taalmodigheden. De besluttede at køre

i Forvejen til Byen og overlade mig til min Gangers behagelige Selskab. — Jeg skal forbigaa min ensomme Spadseretur i Tavshed — den var ikke behagelig. Dødtæt og skummende af Raseri naaede jeg omsider Byen og slængte mit troløse Dyr ind til den første den bedste Reparator med en arrig Bemærkning om, at den skulde være færdig til i Morgen Kl. 8.

Da jeg næste Morgen traadte ind i Butikken, saa jeg jo nok, at Mester forsvandt skyndsomst ud af en Bagdør, men det tænkte jeg først over siden. En mindreaarig Dreng kom derpaa til Syne og udleverede mig Cyklen. Paa min Forespørgsel, hvad der saa var i Vejen, erklærede han, at det vidste han ikke, Mester havde selv behandlet den. Men i alt Fald var den nu haard som Sten, og glad i Hu besteg jeg den paany.

Den Dag maa min Slange have været i særlig godt Humør, i hvert Fald gjorde den ingen Knuder hele Formiddagen, og jeg begyndte allerede at priste »Mester«s Dygtighed. — Ved Middagstid naaede vi en lille Skov, der laa særlig smukt ned mod en smilende Sø. Her slog vi os til Ro, pakkede Madvarerne, vi havde taget med fra Byen, frem, og spiste og drak af Hjærtenslyst. Selvfølgelig kom Stemningen snart højt op, og jeg ubesindige lod mig atter forlede til at holde en blomstrende Tale om Cyklelivets Uovertræffelighed. Men at dette var mere, end min Slange kunde finde sig i at høre paa, skulde vi snart faa Beviser for: Da vi rejste os for at køre videre, var den igen flad som en Negernæse. Denne Gang reparerede vi selv. Jeg havde paa de andres indstændige Forlangende forsynet mig med Lappesager. Resultatet var desværre kun ynkeligt. Vi fik med en Del Møje Dækket pilet af, men selvfølgelig fandt vi hverken Rids eller Revne paa Slangen, den var glat og lumsk som altid. Men næsten værre var det, at det var os komplet umuligt, trods alle Anstrængelser, at faa Dækket puttet ned igen. Vi sled og svedte, knækkede vore Negle og tilsvinede

vore Hænder og Skjortelinninger — alt forgæves. Til Slut var der ikke andet for, — trods det ydmygende i Situationen maatte vi halvt slæbe halvt bære Cyklen til nærmeste Smed, — heldigvis var han ikke langt borte. — Denne brave Mand konstaterede et bitte Hul paa Slangen — naa, det kan saamænd gerne være, der var et. I hvert Fald holdt Bæstet sig i Skindet Resten af Dagen, men den var jo ogsaa i særlig godt Humør. Endnu om Aftenen, da vi var kommet i Kvarter, var den i Besiddelse af en beundringsværdig Fasthed. Det var derfor med det bedste Haab, jeg straks næste Morgen begav mig ned i Cykleskuret. Men ak! det blev grusomt skuffet. Ikke Gran af Luft var der tilbage. Jeg underkastede Hotelværtten et inkvisitorisk Forhør angaaende samtlige Byens Cyklereparatører og deres moralske Kvalifikationer. Han anbefalede særlig en ældre Mand, »som gjorde det selv«. Til ham bragte jeg saa min Plageaand, og han bedyrede med mange smaa, troværdige Nik, at han nok skulde »ordne den«.

Da jeg en Time efter kom tilbage, modtog han mig med et salvelsesfuldt Foredrag om en Fold, han havde fundet paa Slangen, og om alt det Fortræd, der kunde komme af den Slags Folder. Men nu var den da alt-saa i Stand. Han saa virkelig saa ærværdig ud, at jeg endnu engang besluttede at fatte Tiltro til Menneskeheden. — Ak, jeg skulde bittert komme til at angre det.

Den Dag blev en af de værste, jeg har oplevet. Min Slange maa have sovet slet om Natten, i hvert Fald var den yderst gnaven og fuld af Ondskab. Til en Begyndelse skilte den mig af med mine Rejsefæller, som nu definitivt tabte Taalmodigheden og forlod mig med mange vise Raad og fromme Ønsker. Ensom og arrig fortsatte jeg min Tur — mest til Fods. Den formede sig iøvrigt nærmest som en Studierejse, hvor jeg fik Lejlighed til at stifte Bekendtskab med en Række jyske Smedetyper.

Nr. 1 var en lille gemytlig Fyr. Han paahørte med Andagt mit Foredrag om Slangens Ejendommelighed og erklærede derpaa, at »der maatte jo ligge en Ræv begravet i den«. Saa hængte han den op, tog den fra hinanden og besaa og befølte den i alle Ender og Kanter. Jeg kunde godt se paa ham, at han aldeles ikke kunde hitte »Ræven«, men jeg kendte allerede nok til d'Hrr. Reparatørers Ambition til at vide, at han aldrig vilde indrømme det. Jeg blev derfor slet ikke forbavset, da han — i en ret spag Tone — erklærede, at Ventilen var skruet galt fast. Jeg indsaa, at her var der ikke mere at stille op og trillede af. Den holdt en Mil, saa var det Bal forbi, og jeg maatte traske stive tre Fjerdingsvej til Smed Nr. 2.

Han blev gal i Ho'det. »Nu ska' jeg sige Dem noget, Herre,« raabte han efter forgæves at have undersøgt den, »den er *porøs*, er den, ja — netop *porøs*.« Jeg skjalv, anende en Tragedie bag dette Ord. Paa min ydmyge Forespørgsel, om den dog ikke kunde bringes til at holde blot to Mil, slog hans Ilterhed over i et diabolisk Grin: »Tjah —, vi ku' jo prøve at gi' den en Bajer, det hjælper somme-tider.« Saa tog han en Trag og hældte en god Pægl Vand ind gennem Ventilen. »Ja, nu er der gjort, hvad som staar i Menne-skers Magt,« grinede han, »men jeg svarer s'gutte for noget.« Jeg svang mig i Sadlen med fortvivlet Mod og trampede fremad under Udfoldelsen af vanvittig Energi. Den By, hvor Turen skulde slutte, laa kun to Mil borte. Kunde jeg endda blot naa saa vidt, saa skulde min københavnske Leverandør sandelig spørge Nyt og pænt blive nødt til at lade den mystiske Garanti træde i Kraft. Men selvfølgelig hjalp »Bajeren« ikke saa langt, og jeg maatte ind til Nr. 3. Begribeligvis kunde han heller intet udrette, og jeg var allerede klar over, at jeg maatte købe en ny Slange. Det var nederdrægtig ærgerligt saa nær ved Maalet, men tradske en Mil til, særlig nu, da Mørket var brudt frem,

havde jeg dog ikke Lyst til. Den nye Slange var allerede taget frem og Smeden skulde lige til at sætte den ind. Men skilles fra mig vilde min Plageaand dog ikke. Pludselig mærkede jeg en fin Vandstraale lige i Ansigtet. Ved nærmere Undersøgelse viste den sig at komme fra Slangen, der hang ud over Hjulet i stramt

oppumpet Tilstand. Smeden sprang til, næsten i Ekstase: »Der har vi Katten riv' me Hullet,« raabte han. Vist var der et Hul, det var tydeligt nok, -- og saa blev min Slange jo repareret endnu engang.

Jeg naaede — til min usigelige Forundring — mit Bestemmelsessted uden yderligere Genvordigheder. I den følgende Tid gik jeg hver Morgen ned og følte paa

Bagringen i det lønlige Haab, at den skulde have tabt Luften, saa jeg kunde forsvare overfor min Samvittighed at sende Leverandøren Slangen i Hovedet og kræve en anden, men Bæstet holdt sig stadig stiv som en Pind. Den *vilde* nu engang ikke væk fra mig. Resultatet blev, at jeg afholdt mig fra Cykleture Resten af Sommeren, idet jeg, med mine udstandne Rædsler i frisk Minde, ikke vovede at fæste Tiltro til den. Nu staar den nede i Kælderen, — jeg har det stille Haab, at Rotterne vil æde den i Løbet af Vinteren.

Det vidunderlige Rembrandtsfund.

Et sandfærdigt Æventyr fra vore Dage.

Af Peter Vejrup.

Tegning af Carl Røgend.

Mit Navn er Gyldenbanke. De vil forøvrigt kunne finde det i Kriks den grønne Bog: Fortegnelse over Krøsus'er paa over en Million. Naturligvis bebor jeg egen Villa og har Villa ved Rivieraen. Jeg holder Ride- og Væddeløbsheste, Bil og Flyvemaskine.

For fem Aar siden var jeg fattig som en Kirkerotte og hed Petersen.

Hvordan? spørger De. Jo, jeg skal nu fortælle Dem mit Livs sandfærdige Æventyr. Jeg stoler paa Deres Diskretion.

Jeg havde, dengang jeg hed Petersen, en Ven, som hed Rosenkvist. Han er død nu, Fred med hans Støv. Forøvrigt røg det ud med vort Venskab et Stød forinden hans Død. Han fornærmede mig dødeligt ved at — naa, det kommer ikke denne Historie ved.

Rosenkvist var Maler, Lærredssmører. Han var mere end halvt umulig som saadan; men bildte sig ikke desto mindre ind, at han var Verdensgeni a la Rafael, Velasques, Leonardo da Vinci — og da først og sidst Rembrandt.

Han havde en sand Tyrketro paa sine Evners Mægtighed. Det gjorde ingensomhelst Bræk i Regningen, at Folk grinte af ham, og at Bladene rakkede ham syndigt til. Ingen Profet er agtet af *sin* Tid, sagde

Rosenkvist blot og fandt fuld Trøst i Forvisningen om sit udødelige Ry efter Døden. Dette kunde han saa meget lettere gøre, som han var økonomisk uafhængig.

Som sagt, det var først og fremmest Rembrandt, han tog i Munden, naar han stablede sig op paa Kothurnen. Han forguede den store Hollænder, og det var hans Livs Drøm at naa op ved Siden af, ja, om muligt overgaa denne »Mesternes Mester« — som Rosenkvist udtrykte sig. Hans Palet og Pensler fraadsede i Kulører, og han eksperimenterede sig halvvejs til Idiot. Men alligevel blev det jo den rene Jammerlighed.

Naturligvis gjorde han Studierejser. Han havde nu Raad dertil, og desuden mente han, at det var en vigtig Forudsætning for engang at blive erkendt som international Geni.

En af disse hans Rejser danner paa en Maade Kiemen til mit Æventyr.

Han kopierede engang paa et af de store Gallerier — *hvor* kan være lige meget — en Rembrandt.

Billedet sendte han mig — én af de faa, der besad en virkelig Forstaaelse af sand og ægte Kunst, skrev han.

Jeg havde jo som hans Ven ikke nænnet at tage Bladet fra Munden.

Billedet var slet ikke *saa* daarligt. Det lignede blot yderst lidt Originalen, (jeg har set dette siden). Studierejserne havde nemlig, som han ligeledes skrev til mig, udvidet hans kunstneriske Verdenshorisont fænomenalt, og han var derfor i Stand til nu, trods sin Rembrandtsforgudelse, at finde ikke faa Fejl i Mesterens Arbejder, baade hvad Komposition, Farvesammenstilling og Lysvirkning angik. Dem havde han saa rettet.

Naa, jeg fik Billedet hængt op paa en ikke altfor fremtrædende Plads — foreløbig. Jeg kunde jo altid skænke det et bedre Sted, naar Rosenkvist vendte hjem.

Der hang det saa nogen Tid, men saa var jo, at Venskabet, som før nævnt, røg ud mellem os.

Saa vilde jeg selvfølgelig ikke have det Monstrum

hængende paa min Væg. Jeg tog Smøreriet ud af Rammen og satte et ordentligt Billede ind i Stedet. Og saa smed jeg Stykket op paa Pulterkammeret.

Der laa det godt et Aars Tid.

Da skete det en Dag, bedst som jeg gik og havde Termins-Feber — hvilket jeg regelmæssigt havde to Gange om Aaret — og gik og spekulerede og spekulerede, at en genial Idé greb mig i Kraven.

Den foreløbige Følge af dette Idé-Tag var, at jeg sporenstregs løb op paa Pulterkammeret for at faa fat i det Rosenkvistske Kunstværk — om det da var der endnu.

Jo, Gudskelov! jeg fandt det. Ganske vist i en lidt ynkelig Forfatning — støvet og beskidt. Dog, det var netop — naa, jeg vil ikke foregribe Begivenhedernes Gang.

Jeg tog det med ned og lagde det foran mig, stirrede kærligt paa det — og raderede saa med let Haand og meget omhyggeligt Signaturen: *Rosenkvist* ud. Med Undtagelse af Begyndelses- og Slutningsbogstavet, som jeg bare pirkede en Smule ved, saa at de lige kunde øjnes, men heller ikke mere.

Da dette var besørget, lagde jeg det op paa Kammeret igen.

Derpaa gik jeg ind til min Kone og forbød hende og Børnene paa det strængeste at betræde Pulterkammeret, før jeg igen sagde til. For en Sikkerheds Skyld tog jeg selv begge Nøgler i Forvaring.

Desuden fortalte jeg hende, at jeg skriftlig havde konsulteret en berømt Læge (jeg skrantede lidt paa den Tid) og at han indstændigt havde tilraadet mig et Par Timer daglig at staa i et Værelse og banke Madrasser og Tæpper, ryste Dynevaar og Melsække, rense Kakkelovnsdele m. m. Jeg vilde straks begynde paa Kuren og bad hende være mig behjælpelig med at skaffe Materiale. Til Operationsstue vilde jeg benytte Pulterkammeret.

Min Kone troede, jeg var blevet vanvittig.

Naa, kort fortalt, et Par Aars Tid fulgte jeg denne

Kur til Punkt og Prikke, rumsterede og regerede enevældigt oppe paa Pulterkammeret, bankede og rystede og rensede i en Guddommelighed.

Saa var Pulterkammeret blevet en Augiasstald, og jeg var tilfreds med Kurens Resultat.

Jeg tog det Rosenkvistske Kunstværk, som jeg under alt dette havde haft liggende paa det mest udsatte Sted, og pakkede det omhyggeligt ind.

Og saa rejste jeg med det til Hovedstaden.

* * *

Dagen efter, at jeg var ankommet dertil, søgte jeg Foretræde hos den verdensberømte Kunstkritiker Josias Karlsen.

— Hvad vil De? spurgte han kort og barskt, da jeg kom ind til ham i hans Arbejdsværelse.

Jeg kunde med et halvt Øje se, at han var optaget. En Bunke vældige videnskabelige Værker om Kunst laa opslaaet foran ham. Han sad og blev siddende ved Skrivebordet og drejede kun flygtigt Hovedet imod mig.

— Ja, se, jeg har jo et Billede, som jeg saa gerne vilde vise Hr. Kunstkritikeren, sagde jeg.

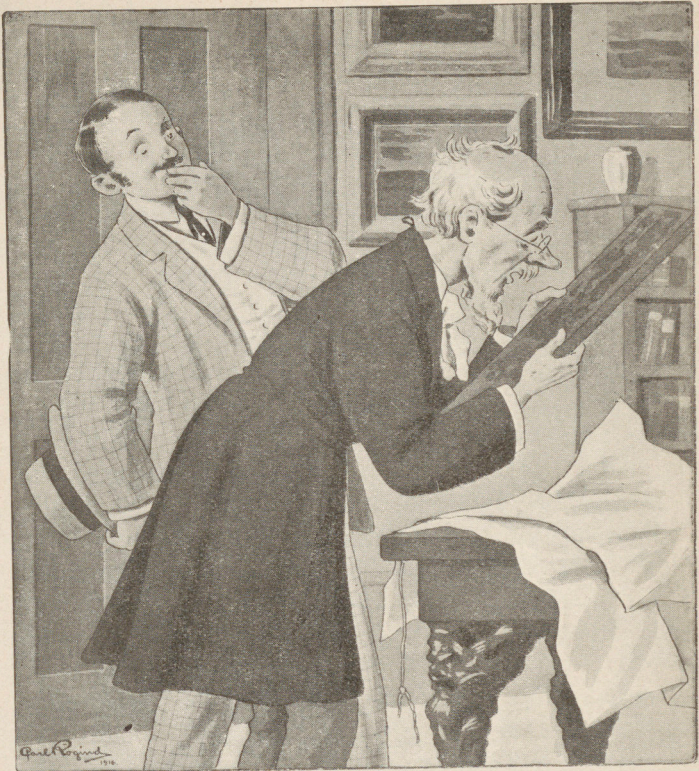
— Aa min gode Mand, sagde han utaalmodigt. Kan De ikke gaa hen til en anden med det. Jeg bliver overrendt af Folk med Billeder. Og i Dag har jeg nu netop saa daarlig Tid.

— Ja, jeg vilde nu ellers saa inderlig gærne, at netop De skulde have set det, højtærede Hr. Kunstkritiker, sagde jeg i en bedrøvet og skuffet Tone. Det er et *meget* gammelt Stykke. Min Oldefar skål have bragt det med sig hjem fra Holland. Det har . . . .

— Fra Holland!! afbrød han mig i et Raab. Han sprang op fra Stolen og fór hen imod mig. Fra Holland! sagde De. Og et gammelt Billede! Aa, det skulde da vel aldrig være en — — —. Aa skynd Dem og pak det ud, kære Ven!

Med sitrende Hænder hjalp han mig med at vikle Omslaget af.

Men hvordan er det dog det ser ud! udbød han, da vi omsider fik det for Dagens Lys.

— Ja se, det har jo ligget paa Pulterkammeret i mange Herrens Aar, Hr. Kunstkritiker, oplyste jeg. Jeg fandt det rent tilfældig ved en Oprydning, jeg foretog for en Tid siden. Det er nu egentlig nogle af mine Venner, der har faaet mig til at rejse herover med det. Jeg selv vilde have smidt det paa Møddingen.

— Paa Møddingen!!! Det kom som et Angstens Skrig fra hans Læber, og hans Krop dirrede af Bevægelse. For Guds Skyld, Mand! hvis det nu er en — Sæt Dem ned, kære Ven, afbrød han sig selv — og undskyld mig et Øjeblik. Det er for mig en Højtid,

naar jeg staar over for en saadan Mulighed. Jeg maa være ene, medens jeg —. Undskyld mig saa længe.

Han gik med Billedet ind i et Værelse ved Siden af. To Minutter efter kom han tilbage.

Der var en sfærisk Glans udbredt over hans Ansigt, og Tempelhøjhed i hans Røst.

— *Det — er — en — Rembrandt*, sagde han langsomt og andægtigt med bævende Stemme. Et Ungdomsarbejde af den store Mester.

Jeg slog Hænderne sammen i Forstenelse og lod mit Aasyn straale.

— En Rembrandt, raable jeg i vild Fryd. Aa, er det virkelig en Rembrandt, højtærede Hr. Kunstkritiker! — Saa er jeg jo en rig Mand, ikke sandt? . . . en rig Mand!

Han nikkede bekræftende.

— Men aa, er De nu ogsaa *helt* vis paa, at det er en . . . —? spurgte jeg pludselig i en ængstelig tvivlende Tone.

Han saa fortørnet paa mig.

— Har De nogensinde hørt, at *jeg* har taget Fejl i det Stykke, Højtærede, sagde han skarpt. Nej, De kan være fuldkommen tryg. Den er saa ægte, som noget i denne Verden kan være det. Kompositionen! Farvesammenstillingen! Lysvirkningen! — alt! Til Overflod er endda en lille Part af Signaturen bevaret.

— Jeg beder Dem meget undskylde mig min ubetimelige Bemærkning, udbrød jeg. Jeg har jo kun saa lidt Forstand paa den Slags Ting.

— Ja, jeg kunde tænke mig det, sagde han formildet. — Men tak De Gud og Deres Venner paa Deres Knæ, tilføjede han alvorligt, for at de befriede Dem fra en formastelig Synd . . . en ubodelig Vandalisme mod Verdenskulturen. —

Naa jeg skal gøre det kort. Hr. Josias Karlsen, vilde absolut have erhvervet det til Internationalgalleriet. Med Taarer i Øjnene bød han mig tilsidst en halv

Million for det; men alligevel sagde jeg nej. Jeg vilde i hvert Fald have Betænkningstid, sagde jeg.

Jeg havde nemlig faaet Nys om, at der i Hovedstaden netop i disse Dage opholdt sig en stenrig Amerikaner, Mr. Snobbelsen, der støvede Kloden rundt efter berømte Malerværker. Ham opsøgte jeg, og efter at han havde henvendt sig til Hr. Josias Karlsen for at forvise sig om, at jeg ikke var nogen Svindler, bød han mig 1,200,000 Kr. for det. Saa slog jeg til. Ganske vist huskede jeg jo nok paa Hr. Josias Karlsens Taarer og paa, at man jo skylder sit Fædreland alt, hvad man udretter eller *har*. Men jeg mener nu alligevel, at naar det som her drejer sig om en Difference paa 700,000 Kr. saa — ja, der er dog virkelig Grænse for alt.

*

*

*

Ja se, det var dette mit sandfærdige Æventyr, som gjorde, at jeg fra at være den fattige Kirkerotte Petersen blev til Millionæren Gyldenbanke med Villa her og ved Rivieraen, med Ride- og Væddeløbsheste, Luxusbil og Flyvemaskine — hvad De forøvrigt altsammen vil kunne læse Dem til i Kriks grønne Bog.

— De spørger, om jeg ingen Samvittighedsskrupler gør mig. Absolut ikke! Hvad, det var jo da vel nok Hr. Kunstkritiker Josias Karlsen, der gjorde Rosenkvist'en til en Rembrandt, og ikke mig. Og desuden: Naar Josias Karlsen — og dermed selvsagt *alle*, inklusive Mr. Snobbelsen — tror, at Billedet er en — noksagt; ja, saa giver det sgu sit mægtige Bidrag til Verdenskulturens Højnelse enten det saa er ægte eller ej.

Ja, saa har jeg ikke mere at sige om den Ting. Gak De nu hen og gør ligesaa.

Forøvrigt stoler jeg trygt paa Deres Diskretion.

— — —

Men man skal ikke stole paa nogen i denne Verden.

„Tordenvejr.“

Frit efter *Mark Twain*.

Tegninger af *Oswald Jensen*.

Scenen er en Jernbanekupé, og Samtalen mellem de Rejsende har drejet sig om menneskelige Svagheder. Nu tager Hr. Williams, der hidtil har forholdt sig tavs, Ordet:

»Den pinligste Svaghed er nu Frygten for Tordenvejr. Det er for det meste Kvinder og smaa Hunde, der lider af denne Frygt, dog undertiden ogsaa Mandfolk.

Desforuden er det langt den sørgeligste Svaghed, idet nemlig den paagældende Patient fuldstændig er berøvet sin Forstand, og absolut uimodtagelig for Fornuft, saalænge Uvejret raser.

En Kvinde, der kunde se selve Djævelen — eller en Mus — lige i Øjnene, taber fuldstændig sin Besindighed, og er i den Grad »væk«, saasnart hun ser et blinkende Lyn og hører den rullende Torden.

Forleden Nat, jeg laa i min sødeste Søvn, vaagner jeg op ved Lyden af et gennemtrængende Skrig, der kom et eller andet Sted fra:

»Sam, Sam!«

Jeg rejste mig, stirrede ud i Mørket og svarede: »Evangeline, kalder Du? hvad er der i Vejen? hvor er Du?«

»Jeg har lukket mig inde i Linnedværelset! Du skulde skamme dig, at Du ligger der og sover i saa frygteligt et Uvejr.«

»Naa, naa, jeg kan da umulig skamme mig, medens jeg sover; Evangeline, et Menneske er absolut forhindret i at skamme sig, naar han sover.«

»Du gør det i hvert Fald aldrig, Sam, det ved jeg.«

Da jeg opfattede Lyden af en undertrykt Hulken, beherskede jeg mig, og udtalte ikke det skrappe Svar, som allerede laa mig paa Læberne. I Stedet for sagde jeg deltagende: »Det gør mig ondt, Kære, det gør mig virkelig ondt, kom herud og —.«

»Sam.«

»Himmel, hvad er der, min Skat?«

»Jeg tror minsandten, at Du ligger i Sengen endnu.«

»Naturligvis, hvorfor dog ikke det?«

»Staa op øjeblikkelig. Jeg synes dog, om ikke for Din egen, saa i det mindste for min og Børnenes Skyld, at Du skulde passe bedre paa Dit Liv.«

»Men kære Skat —.«

»Sam, Du ved godt, at Sengen er det farligste Opholdssted under saadan et Uvejr. Det staar i alle Bøger. Men selvfølgelig er det Dig ligegyldigt.

Du vil hellere blive liggende og hensynsløst ud-sætte Dit Liv; — Himlen ved hvorfor —.«

»For Pokker dog, Evangeline, jeg ligger jo slet ikke i Sengen mere, jeg er —.«

Denne Sætning blev afbrudt af en Lynstraale, ledsaget af et undertrykt Skrig fra min Kone og et dundrende Tordenbrag.

»Der kan Du se, hvad det fører til. O, Sam, hvor kan Du være saa hensynsløs at bande, naar Vejret er saa frygteligt.«

»Jeg bandede jo slet ikke. Forøvrigt var det Brag kommet, selv om jeg ikke mælede et Ord; og Du ved godt, Evangeline, eller Du burde i hvert Fald vide, naar Luften er ladet med Elektricitet —.«

»Ja, hav Du kun Ret og Ret igen og endnu engang Ret. Du ved, vi ingen Lynafleder har, og at Din stak-kels Kone og Børn fuldstændig er prisgivet Forsynets

Naade. — Men hvad er det nu Du gør? Tænder Du Tændstikker i saadan et Vejr, er Du da fuldstændig forrykt?«

»Herregud Kvinde, hvad kan det dog gøre? Her er jo saa mørkt som i Graven og —.«

»Pust den ud, pust den ud! Vil du, at vi alle skal gaa til Grunde. Intet tiltrækker Lynet mere end Lys, det ved Du dog.«

(Fzt — krach! — bum — bum — bum — bummelum.)

»Hør! Hør! Nu ser Du, hvad du har udrettet.«

»Hvordan dog det? Jeg garanterer dig for, at min Tændstik er uskyldig i det, Du beskylder den for. Men — hvorfor ikke — lad kun den stakkels Tændstik faa Skylden, men —.«

»Skam dig, Sam. Her staar vi begge Øje for Øje med Døden og dog fører Du et saadant Sprog. Naar Du ikke har det Ønske; — Sam —.«

»Hvad nu?«

»Har Du bedt din Aftenbøn i Aften?«

»Jeg — jeg — var begyndt paa den, men pludselig faldt det mig ind at udregne, hvormeget tolv Gange tredive egentlig er, og —.«

(Fzt — bum! bummelum bum — bang krach!)

»Vi er fortabte, redningsløst fortabte. Hvor kunde Du forsømme din Aftenbøn i saa frygteligt et Vejr?«

»Den Gang var Vejret jo vidunderligt, ikke en Sky paa Himmelen, var der. Og hvor kunde jeg ane, at der ved en saa lille Forsyndelse vilde ske al den Spektakel og Hurlumhej. Det er ikke pænt af dig, absolut ikke pænt, at Du gør saa stor en Ophævelse over den Bagatel, tilmed da Du saa udmærket godt ved, at det er yderst sjældent, at jeg forsømmer den. Sidste Gang var under det store Jordskælv, som jeg ogsaa var Skyld i.«

»Sam, som Du dog taler! Har Du glemt den gule Feber?«

»Altid giver Du mig Skylden for den gule Feber,

og det er pinedød uden Grund. Forklar mig, hvor en saa lille Fromhedsforsømmelse fra min Side kan være Skyld i den.

Lad mig saa tage Jordskælvets paa min Kappe, det var her i Nærheden. Men jeg vil lade mig hænge, om jeg vil være ansvarlig for ethvert lumpent —.«

(Fzt — bum — bum — bulum — bum — bum — bang!)

»Aa Gud, det slog sikkert ned. Vi oplever ingen Dag mere, og naar vi saa er døde, kan det maaske være Dig en Trøst og Tilfredsstillelse at vide, at det var Din gudløse Tale, som — Sam!«

»Hvad er der nu løs.«

»Din Stemme lyder som om —, Sam, staa Du virkelig foran den aabne Kamin?«

»Ja, det er min Forbrydelse i Øjeblikket.«

»Men saa gaa dog væk fra den straks. Det er alt-saa din Hensigt at bringe os alle i Fortabelse. Ved Du ikke, at der gives ingen bedre Leder for Lynet end en aaben Kamin? Hvor staa Du nu?«

»Henne ved Vinduet!«

»For Guds Skyld, har Du tabt Forstanden. Gaa væk derfra straks. Selv de allermindste Børn ved, at det er livsfarligt at staa ved Vinduet under et Uvejr. Kære Guder, jeg oplever ingen Dag mere — Sam!«

»Ja!«

»Hvad er det for en Raslen?«

»Det er mig.«

»Hvad bestiller Du?«

»Jeg anstrenger mig for at finde den øverste Del af mine Underbenklæder.«

»Hurtigt — kast Tøjet bort. Du vil vel ikke tage det Klædningsstykke paa i dette Vejr. Du ved dog, at uldne Stoffer trækker Lynet til sig. Kæreste, bedste Ven, er det da ikke nok, at vi af naturlige Aarsager svæver i den største Livsfare? Du gør Dig alle yderligere tænkelige Anstrengelser for at gøre Faren endnu større. — Men

jeg tror minsandten, Du giver Dig til at synge. Hvor kan Du dog finde paa det?«

»Faren bliver maaske større endnu, naar jeg synger?«

»Sam! Ikke Een, men Hundrede Gange har jeg sagt til Dig, at Sangen foraarsager Svingninger i Luften — den elektriske Strøm — men for alt i Verden, hvorfor lukker Du Døren op?«

»Naadige Himmel, Kvinde dog, er der ogsaa Fare ved det?«

»Om der er Fare? Det er Døden. Luk den hurtigt helt i, eller vi er alle fortabte. Hvor det er frygteligt, at være i Stue sammen med en Vanvittig! Sam, hvad bestiller Du?«

»Intet, jeg drejede kun op for Vandet. Jeg er saa varm, at jeg maa have mit Hoved afkølet.«

»Saa har Du dog mistet Resten af din Forstand. For hver Gang Lynet rammer en fast Genstand paa Landjorden, rammer den halvtredsindstyve Gange i Vandet. Det har jeg læst fornylig. Luk for Vandet straks. Nu har jeg set, at der intet er i hele Verden, som kan redde os. Jeg troede, at — Sam, hvad var det?«

»Det var et forban —, det var et lille Billede, som jeg tog ned — med Hovedet.«

»Saa staar Du altsaa i Nærheden af Væggen? En uhørt Uforsigtighed. Ved Du maaske heller ikke, at bedre Leder for Lynet end en Væg, gives ikke? Se til, Du kommer væk derfra. Og saa var Du lige ved at bande igen. Forsøg ikke at benægte det, jeg hørte godt det om Billedet.

At Du kan nænne det, naar din Familie svæver i den største Fare? Sam, har Du husket den Fjerdyne, jeg bad Dig om?«

»Nej! den har jeg glemt.«

»Glemte? Det kan koste Dig dit Liv. Havde Du haft den nu, var Du i Sikkerhed, naar Du midt paa Gulvet laa paa den. Kom herind til mig før Du begaar flere Dumheder.«

Jeg forsøgte det, men Kammeret formaaede ikke at rumme os begge paa engang, naar Døren var lukket, uden at vi vilde kvæles. Jeg snappede efter Luft, og styrtede ud. Min Kone raabte:

»Sam, vi maa finde paa et eller andet Raad for at redde Dig; giv mig den tyske Bog, som ligger paa Kaminen, giv mig ogsaa et Lys, men tænd det endelig ikke. Jeg tror sikkert, at Bogen kan give gode Raad, saa vi ved, hvorledes vi skal forholde os, indtil Uvejret er drevet over.«

Jeg hentede Bogen, ganske vidst paa Bekostning af en Vase og flere andre skøre Sager. Min Kone fik Bogen og et Lys, lukkede sig atter inde i Linnedværelset, og et Øjeblik havde jeg Ro. Men snart efter lød hendes blide Stemme paany:

»Sam, hvem var det?«

»Ingen andre end Katten.«

»Men Du godeste, Katten! Katten er fuld af Electricitet, fang den endelig straks og laas den inde i Skabet, men, kæreste Ven, endelig hurtigt.«

Saa hørte jeg igen en undertrykt Hulken, og ene og alene den var Skyld i, at jeg satte mig i Bevægelse for at udføre dette Foretagende.

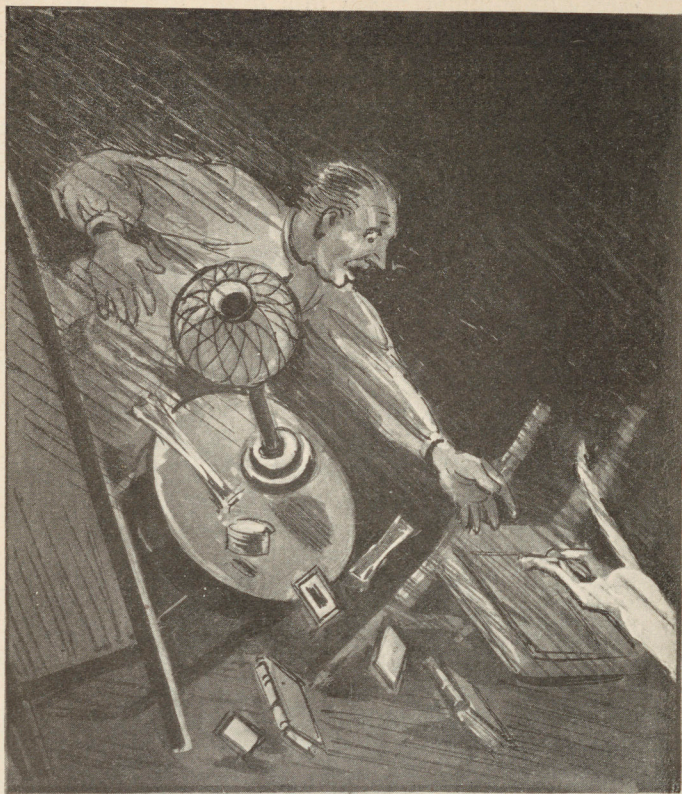
I Bælgmørke entrede jeg over Stole og Borde, kravlede paa Gulvet og havde selvfølgelig en udmærket Evne til netop at løbe Panden imod særlig skarpe Hjørner. Endelig lykkedes det mig at fange Mis og faa den laaset inde. Det var en meget kostbar Kattejagt. Jeg anslaaer c. 400 Dollar for ødelagt Porcellain — Møbler — Pande og Skinneben. Saa lød det igen fra min Kone:

»Hør nu efter, hvad den tyske Bog fortæller: I Uvejre er det det sikreste at sætte sig paa en Stol midt i Stuen. — Stolebenene skal isoleres med Ikkeledere, det vil altsaa sige, Du maa sætte dem paa Glas —.«

(Fzt, bum, bum, bum, bang -- krach.)

»O, hør dog! Skynd Dig endelig Sam, førend Du bliver ramt.«

Det lykkedes mig at finde netop fire hele Glas. Resten var slaaet i Stykker. Saa isolerede jeg Stolebenene, og udbad mig flere Forsigtighedsregler.

»Sam! Dette her kan jeg ikke oversætte, hør nu efter: Während eines Gewitters entferne man Metalle, wie z. B. Uhren, Ringe, Schlüssel von sich und halte sich auch nicht an solchen Stellen auf, wo viele Metalle beieinander liegen, oder mit andern Körpern verbunden sind, wie an Herden, Öfen, Eisengittern u. dgl. Forstaar Du det? Vil det ikke sige, at det gælder om at have Metal i Nærheden?«

»Det forekommer ogsaa mig noget uklart, og desuden forstaar jeg heller ikke det tyske Sprog saa godt. Men det er troligt nok, Evangeline, at jeg skal have Metal hos mig.«

»Ja, saadan er det nok, det siger jo forresten ogsaa den sunde Fornuft. Metallet virker som Lynafleder, det er soleklart.«

»Tag Din Brandhjelm paa, den er omtrent helt af Metal.«

Jeg hentede den og tog den paa. Tiede og samtykkede, skøndt den tunge, ubekvemme Tingest ikke passede til min øvrige Paaklædning. Bar Skjorte og Metalhat.

»Sam, jeg tror ogsaa Dit Underliv trænger til Beskyttelse, vil Du være saa god at spænde Din Borger-sabel paa.«

Jeg valfartede.

»Og — saa Sam, noget til Dine Fødder. Dine Sporer er udmærket egnede til at være Beskyttelsesmiddel, tag dem paa.«

Hvor utroligt det end lyder, beholdt jeg mit gode Humør — og adlød.

»Sam, hør efter hvad der mere staar i den tyske Bog: Das Gewitterläuten ist sehr gefährlich, weil die Glocke selbst, sowie der durch das Läuten veranlasste Luftzug und die Höhe des Turmes den Blitz anziehen könnten, Sam, det betyder, at der er særlig Fare paa Færde, saafremt man ikke lader Kirkeklokkerne ringe.«

»Ja, det lader jo til det. Vilde Du være mere rolig, hvis jeg, i Mangel af en Kirkeklokke, ringede lidt med vor store Bordklokke.«

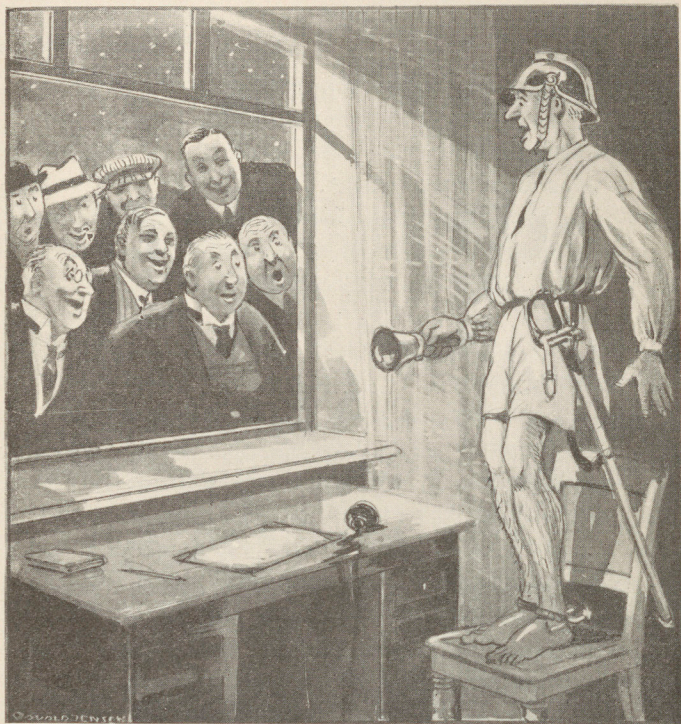
»Ja, det er godt, min egen Ven. Nu tror jeg næsten, vi slipper godt fra det. Skynd Dig at faa fat paa Klokken.«

Vor lille Sommerbolig ligger ovre paa en af de Bakker, De ser der ovre, og vi har en køn Udsigt ned over Dalen med de mange Bøndergaarde. Efter at jeg

nu i syv eller otte Minutter, staaende paa Isolerstolen, havde ringet med Klokken, blev vore Skodder pludselig revne væk udefra og en Lygte lyste gennem Vinduet, medens en Stemme spurgte:

»Hvad i Alverden gaar der for sig her?«

Vinduet blev fuldt af Hoveder og Hovederne af Øjne, som stirrede vildt og forfærdet paa min krigsriske Natpaaklædning. Jeg lod Klokken synke, sprang forvirret ned fra Stolen og svarede:

»Her er ingen Ting i Vejen, kære Venner, kun en lille Forstyrrelse paa Grund af Uvejret. Jeg har anstrengt mig for at holde Lynene borte her fra Huset.

»Uvej? Lyn? Men Hr. Williams, har De mistet

Forstanden? Det er den dejligste stjerneklare Nat, ikke Spor af Uvejr.«

Jeg kiggede ud og blev i den Grad forbavset, at jeg en Tid lang var maalløs. Endelig fik jeg fremstammet:

»Det begriber jeg ikke. Vi saa Skæret fra Lynene og hørte Tordenen dundre.«

Folkene lagde sig efterhaanden paa Jorden og vred sig af Latter — to lo sig ihjel.

En af de Efterlevende bemærkede:

Tænkte De dog ikke paa at lukke Døren op og se over paa den store Bakke. Det, De hørte, var Kannonkud, det, De saa, var Ilden derfra. Jeg skal sige Dem, Telegrafen bragte ved Midnatstid den glædelige Nyhed, at Cleveland er udnævnt, og deraf kommer hele Historien.«

»Ser De, mine Herrer, som jeg sagde til at begynde med,« bemærkede Hr. Williams til Slut. »De gode Raad, Vejledninger og Forskrifter, der gives for at bevare Menneskene mod Lynnedslag, er saa fortræffelige og saa talrige, at det er mig en fuldstændig Gaade, hvorledes et Menneske alligevel kan blive ramt.«

Med disse Ord samlede han sine Sager sammen, tog sin Paraply og steg ud af Toget. Det var netop naaet dertil, hvor han boede.

Den gode Hensigt.

Af T. Vogel-Jørgensen.

100-Mands Foreningen »Den gode Hensigt« holdt sin aarlige Torskespisning, der efter god gammel Skik foregik i Kafé »Det runde Hjørne« i den yderste Ende af Vesterbrogade.

Det var en rigtig gammeldags Kafé med Sand paa Gulvet og Spyttbakke, lyserøde, fluetilsnavsede Gardiner i Vinduerne og iøvrigt en herlig Duft af Øl, Tobak og Løg. Værten var Morten Knæk. Han havde i sin Tid været Bryder, og det var den Periode af hans Liv, der havde indbragt ham hans Tilnavn — det var et særligt snedigt Tag, der var opfundet af ham, eller som han i særlig Grad mestrede, som paa denne Maade var reddet fra nogensinde at glemmes. — Morten Knæks Venner havde ogsaa højtideligt lovet ham, at han skulde faa dette særlig fremragende Navn med paa sin Ligsten, saa det altid vilde blive husket. Og saa passede Navnet ogsaa, fordi han haltede.

Omkring i Kaféen fandt man da ogsaa paa Væggene de herligste Billeder af alle de kendte Atleter, der havde skabt sig et Navn i de sidste 25 Aar: Korslagte Arme, vældige Muskler, store Knebelsbarter og hele Maven fuld af Medaljer — og saa et Navnetræk med en ubehjælpelig Klo.

Morten Knæk havde fra sin Atlettid bevaret det kraftige Korpus — om der var Muskler endnu, eller

om Øllet havde omskabt dem til en anden Art Kød, vidste man ikke med Bestemthed — men Pladsformand Pedersen mentes i hvert Fald at vide Besked, selv om han ikke talte om det: Han var en Aften, da han havde fornærmet Morten Knæks Kone, bleven smidt temmelig ublidt ud af Beværtningen. Men det talte han altsaa ikke om. Han havde ovenikøbet stiltiende givet Morten Knæk Tilgivelse for den Forsmædelse, der saaledes var tilføjet ham, ved atter den næste Dag at komme i Kaféen, skønt han havde svoret aldrig oftere at ville sætte sine Ben i den Bule.

Nu vilde det ogsaa have foraarsaget meget Vrøvl, om Pladsformand Pedersen ikke fremtidig skulde kunne komme i »Det runde Hjørne«, for han var Formand for »Den gode Hensigt«, og denne Forening havde nu i mange Aar haft Forsamlingslokaler her i Kaféen, hvor man følte sig vel tilpas. Hver Lørdag Aften samledes man her, og en Gang imellem var der større Sammenkomst.

Nu var det altsaa netop en af disse større Sammenkomster.

Man var allerede godt i Gang. Torsken var spist, og det som vigtigere var: Der var drukket et betydeligt Antal Snapse. Foreningen »Den gode Hensigt« var ikke smaalig med Hensyn til dette Livets Vand, som var en af — Hensigterne! Og foruden de lange Snapse havde Ole Spat — det var Kelneren, den gamle mosgroede Kelner med hvidt Forklæde tværs over Vommen, der ikke var bleven trind af ingenting — desuden havde Ole Spat efterhaanden baaret et meget betydeligt Antal fyldte Bajersflasker ind og tømte ud — — Ole Spat havde meget bestemte Ordre til, saa hurtigt en Flaske var tømt, at fjerne den — — der var jo ingen Grund til, at nogen skulde tage Forargelse af, at man drak en Pilsner til Maden. — Og det var nemlig hændt, at et af Medlemmerne uforvarende havde faaet Besøg af sin Kone.

Nu var man ved »en Gang Ost«. Denne Ret ad-

skilte sig navnlig fra Torsken deri, at man drak Snapsen sidst og Pilsneren først, samt at der blev drukket et noget større Antal af begge Dele.

Pladsformand Pedersen havde allerede forlængst budt velkommen, og han havde udbragt Skaalen for Foreningen, hvis Historie fra Starten for 67 Aar siden og indtil nu, var bleven gennemgaaet, alt mens man havde mindedes hver enkelt af de større Begivenheder og af de saligt hensovede Formænd ved at drikke ud. Der havde bl. a. været 6 Formænd.

Der var intet overraskende i dette. Alt, hvad der skete, hvilede paa en Overlevering, der var næsten ligesaa gammel, som selve Foreningen. Der var da heller ingen, der forbavsedes, da Pladsformand Pedersen nu paany rejste sig for atter at sige et Par Ord. Man vidste ogsaa, hvem han vilde tale for.

Pladsformand Pedersen skuede ud over Forsamlingen med en Imperatormine, han havde laant hos Napoleon, som han dyrkede. Denne Beundring gav sig Udslag i, at han havde et Olietryk af Feltherren hængende over sin Buffet i Lejligheden i Dybbølsgade — det stemte ikke helt med Pladsformand Pedersens Heltenatur at bo i Dybbølsgade, der mindede ham om Nederlag, men Lejligheden passede ham nu en Gang saa godt, og det var ikke nemt at faa en anden, og saa blev han boende, til Trods for denne iøjnespringende Fejl.

Minen var altsaa Napoleons — tildels i hvert Fald — men Røsten var Pedersens:

— Jeg er ikke Taler af Profession, begyndte han og saa gjorde han en Kunstpause, som han benyttede til at stryge det gule, ølfugtige Skæg bort fra Munden. Jeg er ikke Taler, som man maaske kunde tro, efterdi at jeg paany tillader mig at ligge Beslag paa Munterheden ved at sige noget. Men jeg skal hurtigt gøre mig færdig, og saa kan Livsglæden, denne den bedste . . . æh . . . jeg vilde sige, at saa kan Livsglæden atter slaa

sig løs. Men der er . . . æh . . . en, som vi ikke bør glemme her i Aften.

Der blev atter gjort en stor Pavse, i hvilken Taleren inkasserede beundrende Blikke for sin Veltalenhed, der heller ikke plejede at være uden Virkning paa Valgdagene, hvor Pladsformand Pedersen var en sikker Taler som anbefalende Stiller for Dumpekandidaten. Efter Pausen sagde Pedersen:

— Jeg mener, at vi bør mindes Kvinden uden Omsvøb.

— Ska hun inte ha noget Tøj paa? afbrød Skrædermester Gimmermann med sin skarpe Fistelstemme.

Men han blev slet ikke ænset af Pedersen, der roligt, som det sømmer sig den drevne Parlamentariker, fortsatte:

— Vi skal mindes hende, fordi hun desværre ikke kan være tilstede her. Der staar jo som bekendt i Lovene en Bestemmelse om, at Kvinder ikke kan være tilstede her. Det er en Bestemmelse, som vi allesammen beklager os over, men den staar der jo, og saa er der ikke noget at gøre, saa meget mere, som den, da Frottermester Lauesen, der nu hviler i sin Grav, i sin Tid foreslog, at vi . . . ja . . . æh . . . jeg mener, saa meget mere, som det Forslag, han fremkom med om ogsaa at give Kvinderne Ligeberettigelse indenfor vor Forening, saa meget mere, siger jeg, som det Forslag blev benægtet med alle vore Stemmer mod ingen, saa den Lovbestemmelse ikke er til at rokke. Det var jo Gørtler Poulsen, der dengang sagde det forløsende Ord ved at sige, at Foreningen jo hedder en 100 Mands Forening, og det tyder jo klart paa, at vi vilde handle imod Stifterens Aand ved at forandre noget her i dette Punkt.

Men vi beklager, at Damerne ikke er her . . .

— Gu gør vi ej, afbrød Gimmermann igen. Saa vilde det hele blive til Vrøvl. Kvinder er ikke af den Slags, der snakker ej men slaar. De sludrer bare.

— Nu skulde *du* lade være med at sludre, lille

Gimmermann, sagde den svære Bademester Ludvigsen — Laadvig Laadvigsen, som han, til sin egen Glæde hed.

— Se, Damerne de er jo vores allesammens Kælebørn. De er jo Lyset i vore trange Stuer. De er Solskinnet. De er som Stjernerne, der skinner om Natten — ja, som skinnende Stjerner om Natten, gentog Pedersen, der behagede sig i denne Lignelse, der syntes ham saa poetisk, som han netop ønskede den.

— Hvad var vi og vore Hjem uden Damerne? Vi saa det bedst med Høker Jensen, der gik rent i Hundene deromme i Istedgade, da Konen var gaet til de evige Jagtmarker, hvorfra hun aldrig skal vende tilbage men sove den evige Søvn, som han ogsaa saa kønt skrev paa hendes Gravsten, der dækkede hendes sidste Støv med Palmegrenen op ad den ene Side.

Damerne er sarte Væsener, der skal behandles med Frottér-Handsker . . . .

— Ja, der var sgu noget at gøre for mig, afbrød Bademester Ludvig Ludvigsen, som var en stor Dameven. Frottérhandsker er en god Idé, men det er vist ikke rigtig det, du mener, Peddersen.

— Jeg ved meget godt, hvad jeg mener. Hun skal ovenikøbet behandles med *meget* bløde Handsker.

— Det er den onde lyne mig Løgn, fistlede Gimmermann. Hans lyse, rødrandede Øjne blev store, og han trak sig ubehersket i det tynde Fuldsæg, der havde nogen Lighed med en Karpes Føletraade.

— Jeg kalder til Orden, sagde Bager Johansen, der hidtil havde siddet værdigt tilbagelænet med Tomlerne i Ærmegabene. Som Næstformand maa jeg i Anledning af, at Formanden er forhindret, formedelst, at han taler saa smukt, om Damerne ja, saa maa jeg altsaa skride ind, Gimmermann! Man siger ikke om en Formand, at han lyver. Han er en folkevalgt Repræsentant, som vi maa have Tillid til.

— Ikke, naar han siger saadan noget fordrুক্ত

Sludder, som dette her om Damerne, peb Gimmermann. Damerne skal have en haard Haand. Det er nu mit Valgsprog.

— Du er en brutal Natur, sagde Pedersen, og saa fortsatte han:

— De skal behandles som smaa Glasting, siger jeg dig. De skal behandles med Æmhed og Kærlighed og derfor foreslaar jeg . . . . .

— Naa ja, det er da endelig godt, at du kan *slaa* noget, sagde Gimmermann, hvis Øjne var helt smaa af Ondskabsfuldhed. Du skulde slaa Kvinderne, skulde du. Det gør jeg, naar min Kælling derhjemme bliver for ondartet. Saa ved hun, hvad Kløkken er slaet, og saa har jeg Fred.

— Ja men jeg er en sjangtil Mand, sagde Pedersen, og jeg behandler min Hustru med en Ærbødighed, som jeg skylder hende. Og lad os derfor vise, hvor meget vi elsker og ærer og agter Damerne ved at drikke et Glas for dem, et *stort* Glas, og ønske dem, at de maa leve og trives . . .

— — —

Man drak. De fleste var maaske nok ikke helt enige med Pladsformand Pedersen, ja de var maaske ovenikøbet mest tilbøjelige til at give Gimmermann Ret, men det havde lydt saa kønt, hvad Pedersen sagde, og saa drak de.

— Der er poetisk Følelse over den Mand, sagde Skorstensfejer Larsen. Og han havde en Emne til at sige alt paa en saadan Maade, at alle andre syntes det samme som han, eller i hvert Fald ikke muggede.

Ole Spat havde efterhaanden faaet taget af Bordet, og der var i Stedet sat nye Pilsnere ind til Cigarerne og en Cognac til Kaffen — Slavecognac, sagde Gimmermann, idet han løftede Flasken i Vejret og saa paa den med et haanligt Blik, der dog skjulte en hjærtelig Længsel.

Morten Knæk kom vraltende ind — naar han haltede, mindede han om en Dør, der dingler paa et Hængsel.

— Der er Telefon til Formanden, — sagde han. Han sagde altid »Formanden«, fordi han vidste, at Pladsformand Pedersen ikke havde noget imod at blive mindet om sin Højhed.

Telefonen var i Lokalet ved Siden af. Pladsformand Pedersen rejste sig langsomt og gik derind.

Da han var gaaet, sagde Morten Knæk med et polisk og skadefro Blink i de smaa Ræveøjne:

— Det var Madammen, der ringede.

Nu hørte man Pladsformand Pedersen telefonere:

— Javel er det mig — jo, hvem Pokker skulde det ellers være? Var det ikke mig, du vilde tale med? Naa, ja, hvorfor spørger du saa, om det er mig? *Selvfølgelig er det mig.* Hvad vil du? Hvordan jeg har det — hvorfor skulde jeg ikke have det godt. Hvad rager det dig? — Er du næbbet ovenikøbet. Ja, du kan tro, jeg skal lære dig. Om jeg drikker for meget? Hvad raver det dig. Er det mig, der har villet gifte mig med dig — dit Klokkefaar? Var det ikke dig, der absolut vilde giftes? Hvad har du saa at beklage dig over. Hold du din Mund min Ven. Ja, og pas dig selv. Ja, Ungen. Hvad kommer Ungen mig ved. Er jeg en fri Mand, eller er jeg det ikke, maaske? Hvad, maa jeg tillade mig at spørge. Din forbandede Havgasse. Vil du holde din Kaje, siger jeg. Og vil du saa skruppe hjem i Seng — og det lidt hurtigt. Ellers skal jeg slaa dig saa malsende flad, at du kan bruges til Klatpapir.

Og med denne elegante Sortie lagde Pladsformand Pedersen Hørerøret paa, og med stolt Mine og spankende Ben gik han atter ind og indtog sin Plads.

Det kippede i Gimmermann af Ivrigheid. Der var noget, han vilde sige, men han turde aabenbart ikke rigtigt. Endelig kom det dog — men forsigtigt og med en Stemme, der var endnu mere sylespids end hans sædvanlige:

— Naa, det er saadan, du behandler din lille Glas-ting . . . . . ?

Pladsformand Pedersen plantede en vældig Næve i Bordet, og saa sagde han:

— Du skulde sgu ikke ønske dig saadan et Hysteri-træ, som jeg har at trækkes med . . . *Men hvad raver min Kone for Resten dig . . .*

Det var dog ikke det, at Pladsformand Pedersen slog saa voldsomt i Bordet, der gav det Drøn, som nu hørtes. Det var en Dør, der smækkede. Det var Indgangsdøren.

Og et Øjeblik efter kom en høj kraftig Kvinde tilsyne i Døren ind til Værelset, hvor de gæve Kæmper sad.

Hun saa et Øjeblik ud over Forsamlingen.

Saa raabte hun — og Røsten fik den uvidende til at tro, at hun plejede at anbefale Hornfisk:

— Nu gaar vi hjem Gimmermann!

Gimmermann rejste sig:

— Vil du se, at du kan komme hjem, hvinede han.

Men hun lod sig ikke forfærde:

— Er du opsternasig? raabte hun, og hun hævede Paraplyen op til en truende Højde, saa det gav et Sæt i Gimmermann, der pustede af Sindsbevægelse, saa hans Skægtrevler fimrede.

— Nu kommer jeg jo, sagde han sagte — det lød som naar en Fløjtekedel begynder at koge.

Gimmermann tog sit Glas for at drikke ud.

— Lad det Pøjt staa, kommanderede Kællingen. Har du maaske ikke allerede drukket nok i Aften! Og bliver det saa i Dag!

Gimmermann rejste sig.

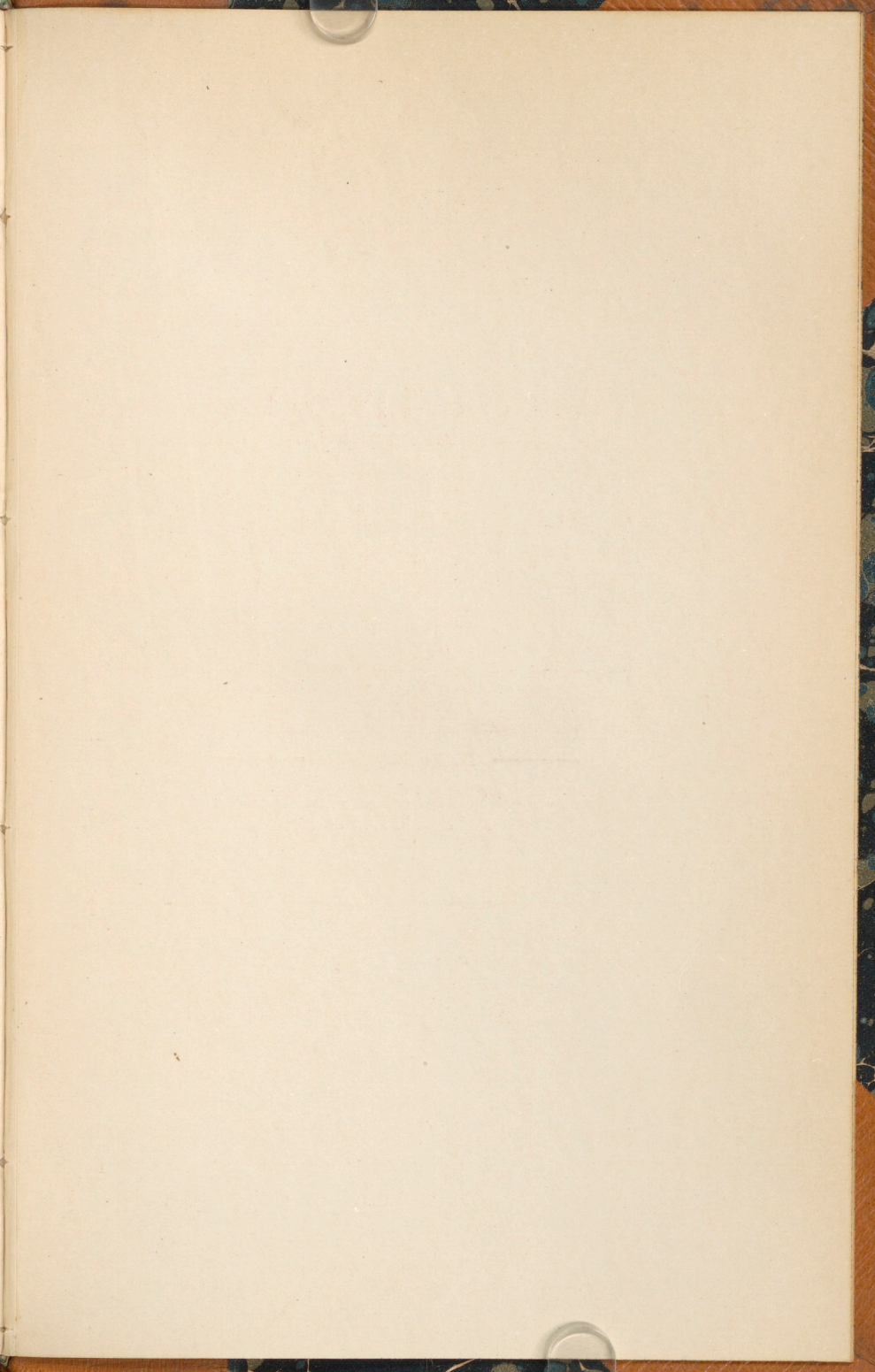
Slaget var tabt, og der var ikke Tid til at vinde et nyt.

Men pludselig slog en Tanke ned i hans tynde Hoved og han sagde:

— Ja, der kan I se, at jeg havde Ret, naar jeg sagde, at Kvinderneskal tages med haard Haand. Havde jeg gjort det i Tide, var dette her Fruentimmer ikke . . .

Et underligt raslende Slag med en Paraply afbrød Gimmermann.

MUNTRE HISTORIER

— I—VII SAMLING —

à 2 Kr. heftet, 3 Kr. 25 Øre indb.

Hver Samling indeholder morsomme Fortællinger af danske Forfattere, blandt andre af Rose Bruhn — Albert Gnudtzmann — Ellen Reumert — Elith Reumert — Helge Linck — Maglekilde Petersen — Børge Janssen — Otto Høpner — Harald Tandrup — Axel Andreasen — Viggo Lindstrøm — o. m. a. — Saavel i Hjemmet som i større Forsamlinger er disse Fortællinger udmærket egnede til Højtlesning. — Bøgerne er rigt illustrerede af danske Kunstnere.

— I alle Boglader —

H. HAGERUP'S FORLAG
KØBENHAVN K.

